

Ở nơi đó em cười

Contents

Ở nơi đó em cười	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	13
4. Chương 04	17
5. Chương 05	29
6. Chương 06	34
7. Chương 07	39
8. Chương 08	40
9. Chương 09	44
10. Chương 10	48
11. Chương 11 (kết)	55

Ở nơi đó em cười

Giới thiệu

Có 1 cô gái tên là Mạc Phương. Cô gái đó thật ra cũng chỉ rất bình thường như bao cô gái bình thường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-do-em-cuoi>

1. Chương 01

Chương 1: Nỗi đau đến từ quá khứ.

- Anh! Hạnh phúc thì sẽ có màu như thế nào anh nhỉ?

- Um, anh cũng ko rõ nữa, tùy theo cảm nhận của mỗi người, hạnh phúc sẽ khác nhau. Mà sao em lại nghĩ là hạnh phúc có màu nhỉ?

- Có mà. Anh thật kì quá đi!
- Thôi được! Nếu đã cho là hạnh phúc có màu, thì em sẽ đoán hạnh phúc có màu gì nào?
- Um, việc này... Hì, đương nhiên hạnh phúc sẽ ko có màu giống anh rồi...
- Em?!

Tuổi thơ đầy những ngây ngô, trong sáng. Tôi và anh cùng lớn lên bên nhau, cùng chia sẻ ngọt bùi về những kỉ niệm ấu thơ. Nhưng anh sẽ ko bao giờ biết được, cô em gái ngốc nghếch của mình lại yêu anh nhiều đến thế đâu nhỉ??? Tình yêu vốn chẳng có bất cứ qui tắc nào hết, nó ngang nhiên đến rồi lại ngang nhiên đi, để mặc cho người đón nhận nó cả một chuỗi phức tạp.

Nếu hạnh phúc có màu thật sự thì đương nhiên màu hạnh phúc của tôi sẽ khác mọi người rồi. Bởi vì người tôi yêu lại là anh trai tôi.

20 năm qua rồi. Tôi - giờ đây đã chẳng còn là cô bé ngỗ ngược như xưa. Tôi - 20 tuổi nhưng ko sôi nổi, ko quậy động. Tôi bắt đầu học được cách nhút nhát và dịu dàng từ bao giờ, cứ tưởng rằng trong từ điển sống của tôi sẽ chẳng bao giờ có thể tồn tại nổi hai nét tính cách này ... ấy vậy mà...

Anh - đã 27. Anh vẫn quan tâm, hay chí choé với tôi giống như xưa. Là một ông anh đa tài, hào hoa mà tôi vừa kính phục, vừa yêu thương. Tuy nhiên, thời gian qua đi, cuộc sống của chúng tôi cũng có ít nhiều thay đổi, vì... anh trai tôi - đã có BẠN GÁI. Chị ấy rất xinh, rất cá tính, và rất hoà đồng. Cả nhà tôi ai cũng đều ưa chị hết, họ đối xử với chị hết như chị chắc chắn sẽ là cô con dâu tương lai của họ vậy, ngoại trừ tôi. Vì đối với tôi, chị giống như một kẻ tình địch đáng ghét. Vì chị, mà thời gian tôi được nhìn thấy anh trai ít đi rất nhiều. Về ko ưa của tôi dành cho chị hiện rõ trên mặt, tôi bắt đầu cáu bẳn với mọi người, nhất là với anh. Mỗi lần đáp trả sự khó chịu đó của tôi, anh chỉ lắc đầu khó hiểu... Còn cả nhà thì ai cũng cười xòa:

- Kệ con bé đi! Nó sợ anh trai nó sẽ bị người ta bắt mất vô điều kiện đấy mà...

và rồi... anh ấy mặc kệ tôi thật. Tôi mếu máo bước vào phòng, khóc âm ức. Thật chẳng là ra làm sao! Nếu là trước đây, chỉ cần nghe thấy tiếng thút thít của tôi, là anh sẽ vội vàng chạy tới dỗ dành, cho tôi đủ các loại kẹo ngọt để tôi nín thính, làm đủ mọi trò để khiến tôi cười. Thế nhưng, bây giờ... Trong chiếc phòng đối diện, anh còn đang tít tít với chiếc phone bên tai. Bỗng dưng, tôi muốn được dựa vào ai đó, muốn được nói chuyện với một người bạn nào đó để tìm kiếm sự an ủi. Nhưng... tôi chợt phát hiện ra, trong ngần ấy thời gian trôi qua, thì ra tôi chẳng có lấy nổi một người bạn nào. Trong thế giới của tôi, thì ra chỉ có anh. Ngoài anh trai ra, tôi là một đứa cô độc. Vì vậy, khi chị xuất hiện, nỗi sợ hãi trong tôi cũng xuất hiện.

Suốt mùa hè năm đấy, tôi ko bước ra khỏi nhà một bước, ko tham gia bất cứ một khoá học thêm nào. Một ngày của tôi trôi qua hết sức nhạt nhẽo, ngoài thời gian dành cho 2 bữa cơm thì tôi tuyệt nhiên ko rời khỏi chiếc giường nửa bước. Tôi cứ ngỡ rằng, tôi sẽ chỉ sống như thế này cho đến cuối đời mà thôi... Cho đến một ngày, tôi thấy hai anh chị cùng về với một dáng vẻ hết sức “nghiêm trọng”. Thật ra, tôi cũng ko quá ngạc nhiên đến nỗi mà ko thể đoán ra được chuyện gì sẽ xảy đến...

Anh nói anh sẽ lấy chị, lễ cưới sẽ được tổ chức vào mùa thu tới. Tôi ko bắt ngờ nhưng cũng ko tỏ ra làm vui vẻ gì, tôi lặng lẽ bỏ ra bên ngoài, để mặc ba, mẹ, hai người đó nói chuyện vui vẻ với nhau bên trong. Thì ra có một gia đình cũng chưa hẳn đã là ấm áp. Tôi có một gia đình nhưng tôi vẫn mang nặng cảm giác cô độc. Tôi khê khàng mở cánh cổng sắt, bất chợt lại ko biết nên đi đâu... Thôi thì cứ bước về một hướng mà đôi chân đã chọn.

Bước mãi, bước mãi ... Cho tới khi thấy một đám đông đang đứng chắn trước mặt. Họ nhộn nhịp, nháo nhác cả lên, khiến tôi ko thể ko chú ý. Thì ra tôi đang đứng trước cổng công viên gần nơi tôi ở, tôi cố lúi người vào đám đông đó, đặt ánh nhìn của mình theo ánh nhìn của mọi người, thì ra trong cái đám đông đó là một người con trai cùng với một cây giá vẽ, anh ta đang chăm chú vẽ một cái gì đó, dáng vẻ tập trung của anh không khỏi làm người khác phải chú ý. Tuy nhiên thứ khiến tôi chú ý hơn cả là cô gái trong bức hoạ anh ta đang vẽ cơ. Cô gái đó có một vẻ đẹp rất lạ. Dường như cô gái trong bức hoạ đó cũng đang nhìn anh ta, ánh mắt nửa như đau buồn, nửa như cam chịu, tuy nhiên khuôn miệng lại cười rất tươi, nụ cười cảm tưởng như có sức mạnh làm cho người khác cười theo. Nét chì lúc nhạt, lúc đậm, hình ảnh cô gái lúc mờ lúc ảo, khiến cho cô gái trong bức hoạ có lúc như đã hiện ra ngay trước mặt, nhưng cũng có lúc lại như ở một nơi nào đó rất xa xôi ...

- Thật là khó chịu!

Sẵn đang có chuyện trong người, tôi thốt ra mấy từ này lúc nào ko hay, đến khi nhập tâm lại thì đã thấy có biết bao đôi mắt dồn về mình, trong đó có cả chủ nhân của bức hoạ. Anh ta... anh ta... đang nhìn tôi... Đôi mắt đó thật sáng, nó ánh lên trong vắt và kiên định... Tôi rồi! Từ này giờ, chỉ có người khen bức hoạ của anh ta đẹp, mỉm cười tán phục, chứ làm gì có ai như tôi, đã xem người ta vẽ miễn phí mà còn... Tôi cũng chẳng nhớ nổi mình đã thốt ra mấy câu đó như thế nào nữa... Tôi bối rồi, ko biết nên làm sao nữa. Ko phải tôi bối rồi vì câu nói của mình, mà là tôi bối rồi vì ánh nhìn của anh ta đang “ưu ái” dành cho tôi, anh ta vẫn đang nhìn tôi như vậy, ko phải anh ta sẽ mắng cho tôi một trận ra trò chứ. Đôi chân chẳng ai bảo, tự động lùi lại rồi thực mạng bỏ chạy lúc nào ko hay... Đến khi, chủ nhân của nó ko còn thở nổi nữa, nó mới chịu giảm tốc độ rồi chậm chậm dừng hẳn...

- Ôi! Sợ quá... Ánh nhìn của anh ta....

Hình như đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy thì phải. Chao ôi! Tốt nhất nên về thôi, ko đâu tốt bằng nhà mình cả...

Ngày tháng vẫn như một con thoi, quay guồng liên tục, và tôi cũng đang phải cố gắng hết sức chạy đua với thời gian. Thật ko thể tin nổi, ngày mai đã là ngày cưới của hai người đó rồi. Tôi uể oải ko muốn bước về nhà 1 chút nào...Y như tôi đã đoán, vừa vào đến cửa nhà, tôi đã phải giáp mặt với người mà tôi sắp phải gọi hai tiếng “chị dâu”. Chị ấy nhìn tôi cười tươi như hoa nở, cũng phải thôi, ngày mai chị ấy sẽ trở thành cô dâu đẹp nhất, tại sao lại ko tươi cho được chứ, tuy nhiên tôi chẳng buồn trả lời, bỏ một mạch lên phòng. Tôi biết như thế này là rất trẻ con, rất mất lịch sự, thế nhưng có cái gì cứ như vô hình siết chặt miệng của tôi lại, khiến tôi chẳng thể đáp lại chị bất cứ thứ gì, dù chỉ là một nụ cười xã giao. Dù vẫn biết, chị chẳng có lỗi gì đối với tôi hết, vậy mà mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của chị khi ko bắt chuyện được với tôi, tôi lại càng thêm khó chịu. Chị lúc nào cũng thế, luôn cố gắng để hoà đồng với tôi, có lẽ anh yêu chị nhiều thêm cũng vì lẽ đó, chị luôn chịu nhường nhịn cô em gái bướng bỉnh của anh. Khi nhìn vào đôi mắt anh dành cho chị, tôi biết anh trai tôi đang thật sự rất hạnh phúc. Tôi nên mừng mới phải. Hy vọng cái cảm giác mà tôi dành cho anh trai sẽ sớm qua đi. Phải! Chúng tôi là anh em, chỉ là anh em mà thôi. Quá khứ - nếu như ko muốn nhắc lại thì vĩnh viễn sẽ biến mất...

- Em gái! Anh vào được chứ?

- Có chuyện gì sao?

Tôi vẫn chẳng buồn quay lại, chỉ hời hợt đáp lại một câu lấy lệ. Mắt chăm chăm nhìn về màn hình máy tính, tai vẫn đang đeo phone nhạc nhưng thật ra cũng chẳng rõ mình đang nghe cái thể loại gì nữa. Đột nhiên, lại cảm thấy như đang có một bàn tay nhấn chiếc headphone đó ra khỏi đầu. Nhẹ tênh.

Rồi anh từ từ quay chiếc ghế mà tôi đang ngồi về phía mình... Hì, đã lâu lắm rồi, tôi đã ko còn thấy anh trai xuất hiện trong phòng mình nữa. Trước đây, chúng tôi rất hay cãi nhau chí choé ở đây. Trước đây?! Um, chỉ là chuyện trước đây mà thôi. Anh trai tôi đang đứng đối diện trước mặt mà sao tôi lại ko còn thấy vui như trước nữa nhỉ? Mọi thứ cảm xúc đang lẫn lộn, tôi ko biết mình phải nên tỏ ra thái độ gì vào lúc này nữa...

- Chúng ta cần nói chuyện một chút, được không?

Tôi im lặng, quay đầu thờ dãi. Tôi biết anh chuẩn bị nói về điều gì rồi... Tuy nhiên, tôi vẫn nên lắng nghe anh nói với phải, dù ko thể yêu anh như một cô gái bình thường thì tôi vẫn có thể yêu anh như một cô em gái nhỏ cơ mà. Dù ko muốn thừa nhận chút nào, thế nhưng có lẽ chính tôi mới là người kéo xa khoảng cách giữa tôi và anh, chứ ko phải do chị...

- Lên sân thượng nhé :) !

...

- Wow! Dễ chịu thật! Trên này thật là mát.

Anh khẽ nhắm nghiền mắt, để đón nhận những cơn gió hạ mát mẻ. Đã lâu lắm rồi, tôi mới thấy đáng về này của anh trước đây. Từ lúc anh yêu chị, anh đã ko còn mơ mộng lên đây cùng ngồi ngắm sao với tôi nữa. Anh nói chỉ những người cô đơn mới thích nhìn ngắm những ngôi sao mà thôi. Và rồi, anh ko bao giờ lên đây ngồi nữa. Lúc nghe câu nói đó, tôi đã thấy rất buồn, tuy nhiên rồi tôi cũng nhận thấy, điều đó thật đúng, vì tôi hiểu, từ lúc câu nói đó được thốt ra cũng có nghĩa là tôi sẽ lên đây 1 mình mà thôi .

- Sao em ko nói gì? - bất chợt, anh lên tiếng.

- Phải nói gì chứ?

- Chẳng phải trước đây em rất nhiều lời hay sao?

- Phải! Trước đây anh thường chê em lắm mồm, và em thật sự cũng rất muốn mình được lắm mồm như trước, tuy nhiên, em bây giờ ko giống như em của trước đây nữa. Và... anh cũng vậy...

- Hì, ngốc. Em đang nói nhằm gì thế? Hệt như một bà cụ non vậy.

Nói rồi, anh lại lấy bàn tay đó vò tung mái tóc rối của tôi. Đây là cách mà anh vẫn hay làm lúc trước, và tôi thì vẫn luôn tỏ ra là bức bối với cách làm này của anh. Vì nó khiến cho tôi có cảm giác lúc này anh cũng xem tôi là một đứa con nít. Tôi cau có:

- Đã nói là đừng có xoa đầu em như vậy nữa mà, em đã 20 tuổi rồi đấy...

Tôi gạt mạnh tay anh ra, và bắt đầu thở phì phò như một tên điên thật sự.

- Oh! Em nói đúng, em gái anh đã 20 tuổi rồi, vậy mà anh vẫn cứ tưởng em còn là cô nhok 6 tuổi người đầy lấm lem bùn đất, lúc nào cũng leo đèo theo chặt đằng sau anh cơ đấy..

- Xí! Em theo anh lúc nào chứ?

- Còn ko phải sao? Lúc đó, em rất nghịch, lúc nào quần áo cũng bẩn tả tơi, lúc nào cũng bám lấy anh, làm quần áo của anh nhờ em mà cũng bẩn ko kém. Lúc đó anh rất bức, vì đuổi mãi mà em cũng ko chịu rời anh nửa bước, khiến anh bị bạn bè trêu chọc suốt vì lúc nào cũng có một con đĩa đằng sau. Anh còn nhớ, có một lần anh cắt đuôi được con đĩa đó nhưng chưa kịp vui mừng thì lại phát hiện ra con đĩa đó lạc đường, bị một phen kinh hồn luôn, chạy lòng vòng suốt mấy tiếng mới tìm thấy con đĩa đó đang méo mào ở góc đường. Vậy là, từ đó trở đi, anh mặc kệ mình có bị bạn bè trêu nữa hay ko, anh cũng ko thể để cô em gái này cách xa tầm nhìn của mình quá 5m... Thật ko ngờ, thói quen này được hình thành cho tới lớn... :)

Vừa nói, anh vừa cười. Dường như anh đang kể lại cho tôi nghe những kỉ ức trước đây về tôi trong anh. Tôi cứ tưởng, những kỉ ức đó, anh sẽ ko bao giờ có thể nhớ, vậy mà anh lại còn nhớ nó rõ hơn tôi...

- Anh vẫn nhớ sao?

- đương nhiên! Anh hơn em những 7 tuổi cơ mà, lúc em 6 tuổi thì anh đã được 13 tuổi rồi, lớp 8 rồi đấy, anh có thể ko nhớ sao?

- Chắc anh đã từng cảm thấy mất mặt lắm vì đã có một đứa em gái như em...

- Ko đâu! Thật tình mà nói, khi lần đầu tiên, anh thấy em xuất hiện ở nhà anh, anh đã cảm thấy rất ghét em, vì anh luôn cho rằng, em và mẹ em chính là người đã khiến cho tình yêu của ba anh dành ẹ anh ko còn nguyên vẹn nữa. Tuy nhiên, càng lớn anh càng rõ một điều, yêu một người ko nhất thiết lúc nào cũng chỉ được nghĩ đến người đó, lúc nào cũng phải thể hiện ra bên ngoài. Như thế là ko công bằng với ba anh, ông ấy cũng cần tìm hạnh phúc cho bản thân mình. Anh cũng ko biết anh bắt đầu chấp nhận em và mẹ em hoà nhập vào cuộc sống của gia đình anh từ lúc nào nữa, chỉ biết rằng bây giờ chúng ta là người một nhà, chúng ta cần phải quan tâm, yêu thương lẫn nhau... Em là em gái anh, là cô em mà anh yêu thương nhất.. :) Ko có em, chắc anh sẽ rất buồn...

- Nhưng em lại chẳng muốn làm em gái anh... - tôi phụng phịu nói.

- Em nói sao cơ?!

- Làm gì mà anh hốt hoảng vậy? Em chỉ đùa thôi mà. ~.

~~ Hừ, con nhok này, em thật lắm trò... Em gái này...

- Gì?
- Phải dạ chứ...
- Vâng! Thì “dạ”. Anh thật nhiều chuyện. TT^TT
- Hì, anh là anh trai em mà lại.
- Chẳng phải anh có chuyện muốn nói với em hay sao?
- Uhm. Chẳng biết nên bắt đầu từ đâu bây giờ nhỉ?
- Anh đúng là vẫn vậy, tất cả mọi việc đều giỏi, ngoại trừ ...
- Nói chuyện với con gái. :)
- Anh cũng biết điều đó hả? Vậy thì anh nên sửa đi..
- Uh, anh đang học cách sửa mà.
- Hì, anh định nói chuyện với em về chị ấy phải ko?
- Uh. Em ko thích chị ấy sao?

Xem ra anh trai tôi yêu chị ấy thật, anh ấy là một người tài giỏi, chưa bao giờ anh ấy phải lo lắng về bất cứ chuyện gì. Trước tất cả mọi việc, đều có một thái độ giải quyết rất là tự tin, vậy mà lại vì chuyện này mà tỏ ra bất an như vậy... Tôi thấy ghen tỵ với chị ấy quá. Tôi đã sống cùng với anh ấy trong suốt 21 năm, kỉ niệm giữa tôi và anh ấy ko thể nói là ít hơn chị, tuy nhiên dù ko thích chút nào cũng đành phải thừa nhận, tình cảm mà anh ấy dành cho tôi ko phải là tình yêu, mà đó đơn thuần chỉ là tình thương mà thôi. Có lẽ tôi nên trân trọng điều này, đừng nên tham lam đòi hỏi thêm bất cứ cái gì nữa...

- Anh rất yêu chị ấy phải ko?
- Um. Tuy nhiên, nếu em ko đồng ý, anh sẽ ko... kết hôn với cô ấy nữa.

Giọng anh nói nghe buồn tênh, anh chưa bao giờ là người nói mà ko làm, vì thế mà tôi ko thể ko tin việc anh sẽ bỏ chị ấy thật. Tuy nhiên, tình yêu mà, rất có thể sẽ có ngoại lệ. Nào ai biết được ngày mai cơ chứ...
+_+

- Anh trai ah! Em đã nói với anh điều này chưa nhỉ? Anh ko biết cách nói chuyện với con gái, nhưng việc dồn các cô gái vào chân tường, thì anh vào bậc chuyên gia đấy. Phù! Em thật sự ko muốn làm một cô em gái nhần tâm như thế đâu. Việc anh yêu chị ấy hiện rõ cả lên mặt thế kia, chỉ cần một câu nói ko thích của em là anh sẽ có thể bỏ chị ấy sao. Mọi việc đã được sắp xếp cả rồi, ngày mai hai người sẽ kết hôn, đã mời biết bao nhiêu người, chỉ cần nói thôi là sẽ thôi được ngay sao... Em ko tin đâu!

- Nhưng... nếu đã như vậy, tại sao em ko thể nói chuyện vui vẻ cùng với chị ấy chứ?

- Chị ấy thấy buồn vì điều đó ah?

- Um, ko hẳn. Nhưng cô ấy ko cảm nhận được một cô em gái đáng yêu như anh đã từng kể cho cô ấy nghe. Anh biết, anh tin là... em ko hề thay đổi. Em vẫn là cô em gái nhỏ bé giống như năm xưa của anh, đúng ko???

- Ko! Anh nhầm rồi, em đã thay đổi. Em ko còn là con nhok vô tư như trước kia nữa. Em sẽ ko bị mấy câu nói của anh sai khiến nữa đâu...

Nói rồi, tôi quay người bỏ chạy thục mạng. Đột nhiên, tôi ko muốn suy nghĩ bất cứ điều gì hết, ít nhất là vào lúc này. Cứ để mặc anh đi, tôi muốn một lần duy nhất mình có thể can đảm mà bỏ mặc anh một mình. Tôi chạy vội vàng cứ như mình là tội phạm đang bỏ trốn, tuy nhiên, tên tội phạm đến bậc cầu thang thứ 5 thì bị hẫng rồi ngã xõng soài trên sàn nhà. Có một người chạy đến vội vàng đỡ tôi dậy nhưng tôi chẳng buồn biết người đó là ai nữa, tôi ấy vội người đó ra rồi lại tiếp tục bỏ chạy.

2. Chương 02

Chương 2: Thế nào là duyên? Và như thế nào là phận?

Màn đêm dần dần buông xuống, chẳng rõ bây giờ là mấy giờ. Chỉ cảm thấy bên ngoài trời rất rất lạnh. Tôi đi trên đường như một chiếc bóng ko hồn, khóc rũ rượi. Đến lúc cảm thấy toàn thân ko còn sức lực thì mới phát hiện ra mình đang đứng chân trước cổng công viên gần khu nhà mình ở. Thật kì lạ! Thay cho vẻ ồn ào, nhộn nhịp ban sáng, thì bây giờ nó lại tĩnh lặng, mịt mờ đến đáng sợ, mặc cho cũng có 1 vài người bên trong. Mặc kệ! Tôi tháo dép kê xuống nền gạch ngoài cổng ngồi.. Khóc mãi rồi cũng thôi, tôi bắt đầu suy nghĩ về những việc mình đã làm trong mấy tháng vừa qua 1 cách bình tĩnh nhất. Tôi thấy mình thật con nít. Chỉ vì một cái tình yêu vớ vẩn mà tôi lại biến mình thành một đứa thảm hại như thế. Tôi chưa bao giờ dám bỏ ra ngoài muộn như vậy.. Tôi thấy tự thương hại ình, sống 20 năm trên đời mà chẳng có nỗi lấy người bạn nào hết. Đến lúc cảm thấy thể thảm nhất thì ra vẫn chỉ còn lại một mình mình mà thôi...

- Này! Cô em... Bị người yêu “đá” hay sao mà bỏ ra đây ngồi ủ rũ vậy? Có muốn đi theo tụi anh ko?

Trước mắt tôi, bắt đầu xuất hiện ra khoảng chục tên thanh niên, mặt mũi nhâng nháo, chẳng biết chúng nó chui ra từ cái xó xỉnh nào nữa.

- Ko liên quan gì tới các anh.

Nói rồi, tôi định bụng bỏ đi, nhưng vừa đứng dậy thì lại đột ngột khụy xuống. Hình như do cú ngã vừa nãy, tôi bị bong gân rồi. Ko ổn rồi, tôi bắt đầu thấy sợ hãi thật sự... Lần này, sẽ chẳng còn ai tới giúp tôi đâu...

- Sao vậy? Muốn ở lại với tụi này ah? Ko đi nữa sao?

- Hình như chân con nhỏ có vấn đề ?

- Vậy ah! Càng tốt, ko đi được thì bọn anh sẽ giúp đưa cô em đi..

Vừa nói, hần ta vừa nhào tới định xốc tôi trên vai. Thật sự ko biết làm sao nữa. Lẽ ra thay vì học một bộ môn nghệ thuật nào đó vào kì nghỉ hè thì tôi nên học võ mới đúng. Tôi đã quá ỷ lại vào anh trai, tôi cứ ngỡ bất cứ lúc nào tôi xảy ra chuyện, người đầu tiên tôi nhìn thấy sẽ là anh. Vậy mà... Tôi thật quá ngu ngốc, tại sao tôi ko nên hiểu rõ điều này sớm hơn nhỉ, rằng một ngày nào đó, anh ấy sẽ ko còn ở bên cạnh tôi như những ngày trước đây được nữa. Thật chẳng có gì tốt hơn nước mắt. Trong khi tôi còn ko biết nên làm gì thì nước mắt đã tuôn xối xả. Tôi mệt rồi, tôi thật sự muốn bỏ mặc tất cả... Nếu như ngày mai đừng bao giờ đến thì tốt...

- Này! Bỏ cô ấy xuống!

Trong bóng tối, phát ra một giọng nói. Tôi ko thể nhìn thấy đó là ai. Tôi đã hi vọng người đó là anh nhưng giọng nói đó ko phải. Rốt cuộc người này là ai mà dám liều mình ra giúp một con bé xa lạ như tôi. Tôi ngạc nhiên, những tên xung quanh tôi cũng ngạc nhiên, hiểu kì ko biết kẻ vừa lên tiếng là ai. Rốt cuộc người đó là ai?

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt anh ta từ từ hiện rõ. Đôi mắt kiên định, sáng lánh cho tôi nhớ tới 1 người... Là anh chàng hoạ sĩ ngày nào... Ko phải chứ? Anh ta định giúp người đã chê bức hoạ của anh ta sao???

- Oh! Aha... Định làm “anh hùng cứu mỹ nhân” sao?

- Ko có. - anh ta đáp cụt lủn 2 từ, trên khuôn mặt vẫn ko thể hiện bất cứ biểu cảm gì. Rốt cuộc anh ta định làm gì..

- Hừ, vậy thì mau xéo đi, nếu ko muốn bị ăn đòn. - mấy tên bên cạnh tôi hung hãn, hất hàm với anh ta. Anh ta có vẻ hơi phân vân, ánh nhìn của anh ta khẽ lướt về phía tôi, rồi sau đó bắt đầu di chuyển đôi chân...

- Được! Tôi “xéo” đây...

Một bước, hai bước, ba bước... Anh ta đã bước qua chỗ tôi ba bước rồi, anh ta định bỏ đi thật sao.. tôi bắt đầu thấy sợ hãi thật sự, tại sao trong phút chốc tôi lại có suy nghĩ điên rồ rằng anh ta sẽ cứu tôi thật nhỉ ???

- hahahaaaaa... Thật ko ngờ, lại có thằng sĩ diện hão như vậy...haaaaa... Chúng ta đi!

Nói rồi, tên bặm trợn đó lại định vác tôi lên vai, tuy nhiên...

- Có điều... Tôi sẽ xéo đi cùng cô gái này...

Đột ngột, anh ta quay lại, nắm chặt vào vai tên đó, giăng ra. Chưa đầy 3 giây, anh ta đã khiến tên đó nằm soài dưới đường, ko gượng dậy nổi. Tôi ngạc nhiên hết mức, kinh ngạc nhìn anh ta mãi...

- Thằng khốn này...

Mấy tên lâu la đằng sau, sau mấy giây bàng hoàng thì đồng loạt lao tới, rút mấy con dao sáng loáng, vẻ mặt như thể sắp ăn tươi nuốt sống anh ta đến nơi, vậy mà anh ta chẳng hề nao núng, vẫn hiên ngang đứng nhìn chúng nó, còn tôi thì sợ đến muốn rơi cả tim, vội vàng lùi lại ẩn sau lưng anh ta. Thật chẳng hiểu sao, tôi ko bỏ chạy luôn cho rồi chứ..

- Aaaaaa...

Ôi mẹ ơi! Bọn họ dành nhau thật rồi. Nhanh như cắt, tôi cũng lao vào cuộc ẩu đả đó lúc nào ko hay. Tôi sợ đến nỗi ko dám mở mắt, còn anh ta thì cứ nắm chặt lấy tay tôi mà chuyển tôi đi tứ phía. Đột nhiên, tôi cảm thấy bước chân của mình dừng lại, chúng tôi ko còn di chuyển nữa... Bàng hoàng mở mắt... Bàn tay phải của anh đang nắm chặt lấy lưỡi dao chĩa về phía tôi... Trời ơi! Máu... Một dòng máu đỏ tươi đang từ trong lòng bàn tay anh ta lạnh lẽo chảy xuống... Đổ đến kinh hồn!

- Đồ khốn!

Anh ta bắt đầu buông tay tôi ra, và lao vào cái tên vẫn đang lăm lăm cầm con dao đó mà đâm hấn tới tấp. Trời ơi! Nếu anh ta còn đánh nữa, sẽ xảy ra án mạng mất. Mấy người trong khuôn viên vì sợ vạ lây, mà bỏ đi hết lúc nào ko hay. Bây giờ chỉ còn lại mấy người chúng tôi mà thôi...

- Đủ rồi! Đừng đánh nữa. - tôi vội vàng chạy tới ngăn cản cánh tay anh ta để cho nó đừng giáng xuống nữa, nhưng anh ta cứ như ko nghe thấy gì, thô bạo gạt mạnh tôi sang một bên.

- Đủ rồi mà, tôi xin anh đấy, làm ơn... dừng lại...

Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi mà khóc nức nở, tùm chặt lấy tay áo anh ta. Máu! Máu nhiều quá, loang lổ trên khắp người chúng tôi. Tôi ko biết mình nên làm gì nữa, chỉ biết ngồi sụp xuống đất, khóc um tởi như một đứa con nít.

- Được rồi! Chúng ta đi!

Sau cái thở dài dường như đang cố gắng hết sức để lấy lại bình tĩnh, anh ta kéo tay tôi đứng dậy rồi lúi đi...

Ôi! Ôi! Cái chân đau của tôi... Có ai nói giùm tôi với anh ta rằng “ Tôi bị bong gân ko???”

...

Trước vỉa hè của một hiệu thuốc, tôi nhẹ nhàng lấy băng gạc quấn vết thương ở tay cho anh ta. Cũng may đó chỉ là vết thương nhẹ. Tôi đã rửa qua vết thương cho anh ta bằng ôxi già, hi vọng nó sẽ ko bị nhiễm trùng.

- Anh ko đau ah? Xót lắm đấy! - tôi thấy ái ngại thay cho anh ta, khi ở chỗ miệng vết thương, các lớp bọt của nước rửa đang sùi hết cả lên.

- Tôi ko yếu đuối vậy đâu. - Anh ta nhìn tôi, chậm rãi đáp từng từ. Có vẻ anh ta đã lấy lại bình tĩnh rồi.

- Um... Tại sao lại giúp tôi?

- Tại vì ánh mắt cô cứ như đang cầu cứu tôi vậy.

- Cái gì?! Tôi đâu có... - tôi ngại ngùng, lớn tiếng chối. Đúng là tôi đã từng có ý muốn anh ta sẽ giúp tôi thật.

- Uhj... Cô thừa nhận thì điều đó là đúng mà ko thừa nhận thì điều đó ko phải. Tuy nhiên, tôi chỉ tin vào những gì mà tôi đã nhìn thấy...

- Anh... - thật sự, chẳng biết nên nói gì nữa. Thật là... giữa hai con người xa lạ, chẳng có gì nhiều đáng để nói cả..

- Cô có biết con gái đi ra ngoài một mình vào ban đêm rất nguy hiểm ko?

- Tôi biết. - tôi chán nản gật đầu.

- Vậy sao vẫn đi?

- Vì tôi chỉ có một mình...

- Đừng nói nhảm, mau về nhà đi! Tôi sẽ đưa cô về. Coi như đã muốn giúp thì giúp cho trót vậy.

- TÔI KO MUỐN VỀ NHÀ!

- Cô thật là kỳ lạ! Sao tự nhiên cô lại hét lên với tôi vậy? TÔI ĐÃ LÀM GÌ CÔ AH? T_____T

- Hìx, tôi xin lỗi. Tôi ko cố ý.

- Thôi bỏ đi! Nghe này cô gái, dù muốn hay ko thì cô cũng phải về đi, cô ko thể lang thang cả đêm ở bên ngoài như thế được, sẽ rất nguy hiểm.

- Anh đang lo cho tôi đấy ah? :)

- Ko có! Chỉ là ... Mau đứng dậy đi! Tôi sẽ đưa cô về.

Nói rồi làm, anh ta phải quần đung dẩy, sau đó chìa bàn tay quần gạt đó về phía tôi, tỏ ý muốn kéo tôi dậy.

- Ko! Tôi đã nói rồi, anh ko hiểu sao? Tôi sẽ ko về nhà, ở đó chẳng có ai mong chờ tôi cả. Giờ này bọn họ đang rất vui vẻ..

- Gì chứ?! :-w

- Ko có gì. Nếu anh muốn về thì mau về đi. Tôi ổn.

Làm ơn đi đi! Đừng thương hại tôi, tôi sẽ cảm thấy càng buồn hơn đây. Tôi ko muốn thấy người khác phải tỏ ra thương hại tôi.

- “Tôi ổn”. Cô nghĩ là tôi có thể tin được câu nói này của cô sao? Ồi.. Thật là bực quá đi mất. Đứng dậy đi! Đi với tôi!

- ... - tôi giả lơ như không nghe thấy những điều anh ta nói, vẫn ngồi lì trên bậc tam cấp.

- Thật là ... Mau lên nào!

- Này! Rốt cuộc anh định đưa tôi đi đâu???

Dường như anh ta lại mất bình tĩnh rồi, anh ta khẽ cúi người xuống, rồi sau đó... nhấc bổng tôi lên. Sự việc nhanh đến nỗi tôi không kịp phản ứng nữa.

...

- Đây là đâu?

- Hỏi thừa. Đương nhiên là nhà tôi rồi.

Anh ta lạnh lùng trả lời.

- Um, cũng đúng. Tôi thật dở hơi! Nhưng vì sao lại đưa tôi về nhà anh?

- Hừ...Cô tưởng tôi thích lắm sao? Nhưng cô nói là cô không muốn về nhà, cô tưởng tôi có thể vô tâm đến mức bỏ mặc cô một mình ở bên xó đường đó sao?

- Ồ! Nhưng cũng có thể sau đó tôi sẽ về nhà mà... – tôi đang thử đặt ra một vài giả thiết mà tôi cũng không biết vì sao tôi lại nói như vậy nữa.

- Cô sẽ không về! – Tuyệt! Nghe cái cách anh ta đáp trả kìa. Rất dứt khoát! Cứ như thể anh ta rất hiểu tôi vậy. -... Vì đôi mắt cô rất kiên định...

Ôi trời! Anh ta trả lời cái kiểu gì vậy? Khó hiểu quá! Sau đó, tôi thấy anh ta cúi một chiếc di động về phía tay tôi... Tôi ngạc nhiên còn chưa kịp hỏi gì thì anh ta đã tiếp lời..

- Cô nên gọi điện về nhà thông báo một tiếng, nếu không bọn họ sẽ lo lắng đấy.

- Không cần đâu! – tôi phụng phịu.

- Tôi nói cần là cần. Đọc số đi!

- Anh điên rồi! – tôi kinh ngạc nhìn anh ta. Anh ta nghĩ anh ta là ai chứ mà có quyền yêu cầu tôi phải làm này nọ. Thật là một tên gia trưởng!

- Đúng! Tôi điên rồi, nên mới chịu giúp cô. Mau đọc số đi! – dường như anh ta không có ý định từ bỏ.

- Haizzz... Được rồi, tôi chịu thua. Để tôi tự gọi. +__+

- Ngay từ đầu đã như vậy, có phải tốt hơn không.

Tôi lách cách bấm số. Sau ba hồi chuông, tôi nghe thấy giọng mẹ ngái ngủ từ đầu dây bên kia, lè nhè vài câu, đại loại như là “Thần kinh ah, sao lại gọi muộn vậy?”, “Có việc gì để mai gọi lại. Tôi đi ngủ rồi”. Sau đó là những tiếng “tút tut” nối tiếp. Tôi chờ dẫn bụng máy, vẫn chưa thoát kịp câu nào.

Loa điện thoại khá to, đem lại tĩnh mạch nữa, cho nên có lẽ anh ta đã nghe thấy cuộc đối thoại của tôi vừa rồi. Anh ta không nói gì, chỉ khẽ nhú mày nhìn tôi đây về cảm thông. Thấy vậy, tôi lại càng tủi thân, òa khóc nức nở. Đúng là không ai cần tôi nữa! Tiếng khóc nghe trong đêm tối thật đáng sợ.

- Thôi được rồi, đừng khóc nữa. Nghe sợ lắm! Cô không sợ nhưng tôi sợ, hàng xóm nhà tôi cũng thấy sợ nữa.

- Huhhuh... Đúng là ko có ai cần đến tôi hết... Mọi người đều không cần tôi nữa... Ko cần nữa rồi...

- Được rồi... Được rồi... Đừng vội vã kết luận điều gì... Làm ơn đừng bủ lu bủ loa lên nữa...

Giọng nói vang bên tai tôi có vẻ hơi gần, hình như anh ta đang bực. Mà rốt cuộc anh ta bực về chuyện gì cơ chứ??? Mặc kệ, tôi vẫn cứ tiếp tục với công việc “bủ lu bủ loa” của mình, nước mắt nước mũi tèm nhem, thấy khó chịu liền thuận tay chùi vào người bên cạnh. Cảm giác có phần dễ chịu đôi chút. Ôi! Hình như tôi lại mắc phải sai lầm đó rất là “dễ ăn đòn” thì phải. Tôi khẽ ngược đầu lên bên trên, chỉ thấy một đôi mắt đang nhìn tôi chằm chằm với vẻ hằn học đợi tôi ở đó. Ôi! Ôi! Sao anh ta đột nhiên trở nên đáng sợ như thế chứ??? Help me! Không biết nên làm thế nào! Tôi khẽ cười xòa. Nước mắt tuyệt nhiên cũng không dám nhỏ thêm nữa giọt. Người con trai này đúng là đáng sợ!

- Anh thật đáng sợ!

Nghe thấy lời nhận xét của tôi, anh ta khẽ nhú mày:

- Hừ... Cô có biết cô rất kém trong việc giấu đi những suy nghĩ của mình không? Có những điều cô chỉ nên để một mình mình biết mà thôi. Coi chừng cái mồm làm khổ cái thân đấy! Biết chưa?

- Uh...ah vâng... Tôi biết rồi. – Như một đứa trẻ đang chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của cha nó, tôi gật đầu như gà mổ thóc. Lẽ ra tôi nên biết điều ngậm miệng lại rồi đi ngủ au lẹ, thế nhưng một chút tò mò bắt chợt lại dấy lên.

- Nè! Anh còn... còn nhớ tôi không?

- Tôi phải nhớ cô sao? – anh ta vừa sắp xếp lại đồng giấy vẽ lộn xộn trên bàn vừa đáp lời tôi. Giọng nói tỉnh qeo, không một chút biểu cảm. Sao tự nhiên tôi lại thấy có đôi chút thất vọng nhỉ? -... Tuy nhiên có điều... – đột nhiên, anh ta lại lên tiếng.

- Có điều gì? ^~^ - như một đứa trẻ, tôi lại háo hức chờ đợi câu nói tiếp theo của anh ta. Thật sự vào lúc này, tôi rất muốn có một người bạn nói chuyện cùng với mình.

- Tôi không nhớ rõ chính xác là ngày nào, nhưng chúng ta đã từng gặp nhau rồi, cũng chính ở trước cổng công viên vừa này và chính cô là người lên tiếng chê bức họa của tôi rồi sau đó bỏ chạy thực mạng khiến tôi không kịp phản ứng gì, tôi nói không sai đó chứ?

Đột ngột, anh ta quay phắt lại, khuôn mặt của anh ta từ từ tiến sát vào mặt tôi. Ở khoảng cách gần như thế, tôi có thể cảm thấy ánh mắt của anh ta dường như dấy lên một chút lửa, chính xác đó là ngọn lửa cảm phần. Trời ơi! Nếu tôi không tìm cách dập tắt nó, nó sẽ thiêu sống tôi mất.

- Hihi... Hiểu nhầm... Hiểu nhầm thôi mà... Không cần phải nóng giận như thế chứ... Chỉ là do hôm đấy tôi không được vui.. ~.

~~ Cô không vui thì có liên quan gì đến bức họa của tôi chứ? T_____T – lại làm mặt lạnh.. sao tôi thấy ghét vẻ mặt này thế ko biết..

- Hjhj... Xin lỗi! Xin lỗi mà... :) - Tôi bắt đầu cười nham nhở. Chắc bộ mặt của tôi lúc đó trông đáng ghét lắm.

- Thôi bỏ đi! Chẳng thèm chấp nhặt với cô. Nếu như tôi còn để bụng thì đã chẳng đại dột “rước họa vào thân” rồi.

- Ý?! Nói vậy là sao chứ? Tôi không phải là “họa” nghe rõ chưa? >”

- Phải! Phải! Cô không phải là họa, mà chỉ là cực cực nhiều phiền phức thôi. – Miệng anh ta hơi nhếch lên, dường như là đang cười.

- Anh... – Tôi tức cứng họng, không nói được gì, từ trước tới nay, tôi vốn không có bạn bè, vì vậy căn bản là chưa hề có ai dám nói tôi “phiền phức” -... Hừ, tôi phiền phức đến thế ah?

- Uh. – trời! Nhìn cái cách trả lời không một chút do dự của anh ta kìa. Thật không còn gì để nói, tôi nhanh chóng xụ mặt xuống.

- Thôi bỏ đi! Dù sao thì phiền phức mới là con gái. Muộn rồi! Cô đi ngủ đi! Tôi đi tắm!

Dường như biết mình đã quá lời, anh ta khẽ bồi thêm một câu nịnh nọt nghe cũng có vẻ triết lí phết. Thôi được, tạm bỏ qua cho anh ta, dù sao anh ta cũng đã giúp tôi một lần. Tôi bắt đầu ngồi ngáo ngơ ngáo ngác nhìn ngắm ngôi nhà trong lúc anh ta đi tắm. Ngoài cái đồng giấy vẽ lộn xộn chỗ góc bàn ra thì căn nhà cũng tạm được xem là gọn gàng. Dường như anh ta cũng không sống bừa bãi cho lắm. Phía bên cạnh chiếc bàn gỗ, vẫn là bức họa của người con gái đó. Anh ta vẫn chưa hoàn thiện xong, nhưng từ đó cũng có thể thấy được cái hồn của bức họa rồi. Quả thật, cô gái trong tranh, rất rất xinh đẹp. Tôi cứ ngỡ người nhìn ngắm người con gái đó như vậy cho đến khi nghe thấy tiếng nói hơi ngạc nhiên của anh ta từ phòng tắm bước ra:

- Ủa? Cô vẫn chưa đi ngủ sao?

Tôi không trả lời. Chỉ khe khẽ lắc đầu. Có một chút buồn, nhưng phần lớn cũng là bồn chồn, bất an, vì đây là lần đầu tiên tôi không ngủ ở nhà.

- Hì, sao lại không ngủ? Sợ tôi sẽ làm gì cô ư? Nếu thật là như vậy, thì không phải lo đâu. Tôi không đến mức bĩ ối như vậy. – anh ta vừa lấy khăn lau tóc, vừa tươi tỉnh trả lời.

- Tôi không thể ngủ. Nếu anh buồn ngủ thì đi ngủ đi. Tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền anh nhưng chỉ qua đêm nay thôi, sáng sớm mai tôi sẽ đi ngay. Qua đêm nay... Phải! Chỉ cần qua đêm nay, mọi chuyện đều sẽ trở lại bình thường thôi mà...

Giọng tôi vang lên khe khẽ như thể đang nói với chính bản thân mình thôi chứ không phải nói với người thứ hai.

- Thôi được! Nếu đã không ngủ được, vậy thì... Chúng ta sẽ nói chuyện đến sáng nhé! Cô tên gì?

- Mạc phương. Còn anh?

- Tôi là Trần Cát Ân.

- Oh! Chắc chắn là anh sẽ phải hơn tuổi tôi rồi, thôi đành cho anh làm anh tôi vậy. Mặc dù chẳng thích chút nào chứ?

- Gì chứ? – anh ta tỏ vẻ có chút chút ngạc nhiên.

- Anh ngạc nhiên cái nỗi gì chứ? Thử nhìn lại mình trong gương đi, xem vẻ mặt của anh già dặn hơn tôi bao nhiêu chứ. Tuy anh có chút hung dữ, không thân thiện lắm, nhưng nếu hỏi nhận xét từ một người bán hàng trong chợ thì chắc 100% bọn họ sẽ nói tôi là chị còn anh là em.hehe..
- Ngớ ngẩn! – Anh ta khẽ cốc lên đầu tôi một cái đau điếng – Ai tin lời cô nói nào! Chịu khó làm em đi. Sự thật đã phơi bày trước mắt rồi.
- Đâu? Đâu? Sự thật nào chứ? Tôi chẳng nhìn thấy gì hết! – tôi láu cá đáp trả, ai ngờ anh ta trả đũa một câu, shock tý nữa thì xỉu.
- Vậy thì ngay sáng mai cô nên đi kiểm tra mắt đi, chứ đợi đến lúc mù rồi thì khó chữa. Sao, không còn gì để nói phải không? – Thấy bộ dạng “đường cùng cụt lối” của tôi, anh ta đắc ý bồi thêm một câu cùng với cái nhướn mày cao ngạo. Tեն đáng ghét này! Tôi ghét, tôi đánh, tôi giết không tha!
- Thôi được rồi, biết cô không còn gì để nói nữa rồi. Làm “em” mà, sao có thể thắng được “anh” chứ :).
- Đừng đắc ý sớm như vậy!
- Được! Được! Không đắc ý nữa. Tôi biết sẽ có ngày cô qua mặt được tôi, nhưng đợi đến lúc đó thì còn xa lắm... Thôi, đành đợi vậy, qua việc này tranh thủ tập thêm tính kiên nhẫn..
- Hừ... Vậy thì anh cứ từ từ mà tập đi.. – tôi tức tối, quay quắt lưng về phía anh ta, tỏ rõ thái độ không thèm nói chuyện nữa. Nhưng chưa được nổi năm giây thì...
- Nè! Tôi biết như thế này là không nên nhưng nếu như không hỏi thì tôi sẽ cảm thấy rất tò mò. Người con gái xinh đẹp trong bức ảnh kia là ai vậy? Là bạn? Là người yêu? Hay là vợ của anh thế?
- Đã biết là không nên hỏi, thế sao vẫn hỏi?
- Ờ thì... Tôi đã giải thích luôn sau đó còn gì. Anh không muốn trả lời thì thôi vậy. – Tự nhiên cũng cảm thấy mình vô duyên thật.
- Cô ấy thật ra... Mà thôi, câu trả lời bây giờ không còn quan trọng nữa. Cô ấy đã mất rồi.
- Mất rồi?! – Tôi có đôi chút ngạc nhiên – Ôi! Tôi thật sự xin lỗi! Tự nhiên lại...
- Không sao! Mới đầu để có thể nói ra được câu “Cô ấy mất rồi” trôi chảy như thế này thật chẳng dễ dàng gì, cứ tưởng bản thân sẽ không bao giờ có thể chấp nhận được cho nỗi thế nhưng, thời gian trôi qua, tất cả đều cảm thấy chẳng có gì là không thể được hết. Tình yêu dù có trải qua bao nhiêu năm, cuối cùng cũng chỉ còn là tro bụi mà thôi..
- Thật kì lạ! Tại sao anh ta lại có thể thốt ra được mấy câu này một cách bình thản như thế chứ. Trên khuôn mặt anh ta không thể hiện ra bất cứ sự đau thương nào, anh ta không đau khổ hay là anh ta biết cách gói ghém sự đau khổ của mình quá giỏi???
- Thôi bỏ đi! Đừng nhắc tới chuyện của tôi nữa, chẳng có gì hay ho cả. Tất cả đều đã kết thúc rồi. Còn cô...Tại sao cô lại không muốn về nhà?
- Tôi ư?
- Đột ngột anh ta lại quay sang nhìn tôi như thế, khiến tôi hơi bối rối. Tôi cố gắng hít một hơi thật dài rồi chuẩn bị kể cho anh ta nghe chuyện của mình. Thật ra đó cũng chẳng phải là bí mật quốc gia gì, thôi vậy, nói ra thử xem có nhẹ lòng hơn chút nào không...
- ...Ngày mai... ngày mai là ngày cưới của anh trai tôi...
- Vậy ư? Thế thì lẽ ra tối nay cô phải ở nhà chuẩn bị tinh thần đi chứ? :) - anh ta nhướn miệng cười với tôi nhưng tôi chẳng nhếch mép lại nổi.
- Tôi không thích. Tôi mong rằng ngày mai đừng bao giờ đến thì tốt biết mấy...Anh rất thắc mắc phải không? Vì có như vậy, anh trai tôi sẽ không bao giờ rời xa tôi nữa.

- Cô thật con nít! Cô lại sợ có người cướp mất tình thương của anh mình dành ỉnh chứ gì. Yên tâm đi! Tôi tin anh trai cô sẽ biết cân bằng giữa tình thương và tình yêu. Với lại, anh trai cô kết hôn rồi chắc cũng sẽ về ở cùng gia đình cô thôi mà...

- Vì thế tôi mới mong ngày mai đừng đến. Điều tôi sợ nhất chính là điều này. Tôi sợ phải đối mặt với bọn họ mỗi ngày

- Sao??? – giọng anh ta có vẻ cực kì kinh ngạc.

- Hì, muốn biết vì sao ư? ^^ Đơn giản thôi... Vì tôi yêu anh trai mình. Điều khiến tôi bất ổn không phải là vì tôi lo sợ chị ấy sẽ cướp mất tình thương mà anh tôi dành cho tôi từ trước tới giờ mà là vì tôi không có cách nào làm cho anh ấy yêu tôi được. Từ khi xuất hiện tình yêu ngang ngược này, đã có rất rất nhiều thứ thay đổi...

- Cô... Cô đúng là điên rồi! Tại sao lại có thể yêu anh mình. Anh ta là anh trai cô mà.

- Phải! Anh ấy là anh trai tôi nhưng không phải anh ruột, giữa hai chúng tôi không có bất cứ sự ràng buộc về huyết thống nào hết.

- Cho dù là vậy thì hai người cũng không thể yêu nhau. Điều này quá ngông cuồng!

- Hừ... Anh nghĩ là tôi không biết điều đó sao? Thế nhưng liệu anh có thể bắt mình “dừng yêu” một người lại và bắt đầu một cuộc sống bình thường tiếp được không? Không được chứ gì! Ngay cả bản thân anh cũng vậy thôi, ngay cả khi cô ấy đã khuất, anh cũng có dám thề rằng anh đã dứt bỏ hoàn toàn được tình cảm của mình dành cho cô ấy hay không? Lại không phải không!

- Tôi và cô không giống nhau! – sau cái nhìn 3 giây anh ta dành cho tôi, anh ta trả lời dứt khoát. Nhưng tôi lại không cho là vậy...

- Cũng là một mà thôi. Tất cả đều là từ tình yêu mà ra, chỉ khác ở vẻ bề ngoài...

- Không đúng! Anh trai cô cũng yêu cô ư?

- Không! Anh ấy không yêu tôi và vĩnh viễn cũng không biết được bí mật này đâu, vì tôi đã xác định rằng tôi sẽ giữ bí mật này cho tới chết. Sẽ đóng nốt vai một cô em gái ngoan cho tới khi hạ màn. Tôi cứ nghĩ tôi mạnh mẽ lắm, tôi sẽ giả lơ để có thể vượt qua những ngày tháng này nhanh chóng, sẽ có thể vui vẻ mà chúc phúc cho hai người, ấy thế nhưng tôi đã lầm to, khi đối diện với cái sự thật mà mình đã chuẩn bị tâm lí đón nhận từ lâu ấy, tôi vẫn gục ngã. Tôi chỉ muốn trốn chạy. Tôi chỉ muốn trốn chạy một lát thôi, tôi chưa hề có ý định phá đám họ. Đến giờ này, tôi vẫn nghĩ là tôi không sai. Tình yêu của tôi đâu có tổn hại đến ai chứ... – tôi bắt đầu hoang mang.

- Không! Nó có tổn hại đấy, nó đang làm tổn hại cô.

- Hì, thì có sao chứ. Bản thân tôi là của tôi, tôi muốn làm gì với nó chẳng được. Chỉ cần tôi không làm tổn hại những người thân của tôi là ổn rồi. :)

- Cuộc sống không giống như trên phim ảnh, đừng có bao giờ ngu ngốc tin rằng: “Chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì mình cũng sẽ hạnh phúc”. Cô hãy từ bỏ tình yêu ngu ngốc đó đi!

- Hì, anh đã thử làm điều đó rồi hay sao mà biết vậy?

- Phải! Tôi đã từng là một thằng ngu như thế đấy khi tin vào câu nói vớ vẩn đó. Sẽ chẳng bao giờ hạnh phúc nổi cả. Làm gì có ai hạnh phúc khi mà đã đem niềm hạnh phúc của mình dâng ột kẻ khác.

- Tôi không hiểu!

- Tốt nhất là cô không nên hiểu làm gì. Thời gian chính là giải pháp tốt nhất ọi thứ tình yêu trên đời này, rồi nó sẽ vô tình dập tắt tất cả thôi. Ngày mai trời vẫn phải sáng mà.

Anh ta nói mà cơ hồ cũng như không nói, Đôi mắt nâu xa xăm, ảm đạm, dường như anh ta không phải đang nói cho tôi nghe. Oh! Nhắc đến mới nhớ, thì ra anh ta có đôi mắt màu nâu. Kì lạ! Anh ta có đôi mắt thật giống anh trai tôi. Thảo nào mà tôi không thấy có cảm giác rằng anh ta là một người xa lạ. Cứ như thế, chúng tôi cùng nhau ba hoa những câu chuyện không đầu cũng chẳng có cuối. Tuyệt

nhien không ai dám nhắc đến chuyện riêng của người kia nữa. Tuy không muốn thừa nhận một chút nào nhưng đêm nay nhờ có anh ta nói chuyện cùng mà nỗi phiền muộn đè nặng trong trái tim tôi cũng tạm thời được “tiêu hóa”. Cứ như thế, tôi dần dần chìm vào những giấc mơ dài bất tận từ lúc nào không hay...

3. Chương 03

Chương 3: Ngày mai trời vẫn phải sáng.

Cuộc sống quả thật rất giống như những gì mà người ta đã từng nói, thường ngập tràn vô vàn những điều bất ngờ thú vị. Duy chỉ có một điều đối với tôi hiện giờ, nó chỉ có bất ngờ chứ hoàn toàn không hề tồn tại hai chữ “thú vị” xa lạ.

Đêm qua trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, tôi đã luôn miệng cầu nguyện rằng ngày mai sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới. Nước mắt vô nghĩa cũng chảy thấm ướt hết nửa bên gối rồi, thế nhưng cái gì đến rồi cũng vẫn phải đến. Khi mở mắt tỉnh dậy, nhận thức được mọi chuyện thì đã là sáng của ngày hôm sau rồi. Tôi đã đứng trước cửa nhà mình rất lâu, lâu đến nỗi hai chân dần mềm nhũn ra rồi, nụ cười trên khóe miệng cười cũng như muốn méo đi. Ấy thế nhưng tôi vẫn chẳng thể diễm nhiên bước vào căn nhà một cách như mọi ngày. Đột nhiên, tôi thấy sợ phải bước vào căn nhà đó, dường như ngôi nhà đó đang có một luồng khí lạnh tỏa ra, bao trùm lấy tôi.

- Sao còn đứng đây chứ? Biết ngay là cô sẽ có bộ dạng như thế này mà.

Sau lưng tôi vẫn là cái khuôn mặt đó, nửa lạnh nửa lại tỏ ra như quan tâm. Thật chẳng thể hiểu nổi anh ta.

- Sao anh lại theo tôi?

- Hơ.. Xin cô đó! Là ai theo ai chứ? Chỉ là vô tình ngang qua mà thôi. Đây là con đường dẫn tới trường học của tôi. Chẳng lẽ tôi không được đi qua chỉ vì vô tình là nhà cô nằm ở đây sao?

- Vậy ah? Xin lỗi nha! Thế thì anh cứ tiếp tục đi học đi.

Nói rồi, tôi lại quay người lại về phía trước, phớt lờ luôn anh ta. Dường như việc anh ta có đi tiếp hay không chẳng hề liên quan gì đến tôi.

- Cô đứng suốt từ bấy tới giờ, không có thấy mỏi chân ah? – anh ta hơi cau mày.

- Thật ra thì... cũng có chút chút. – tôi cũng ỉu xiu đáp lời.

- Cô đó... Thật ngốc nghếch! Đứng đây đợi người ta ra đón cô vào nhà chắc? Mau vào đi!

- Gì chứ?!! – lại là cái giọng ra lệnh đó, tôi lại cứ ngỡ mình nghe lầm, đành hỏi lại. Ai dè, vẫn với cái ngữ khí cao ngạo đó, anh ta nhìn tôi không có nổi nửa cái chớp mắt, thản nhiên đáp.

- Mau vào đi! Nhanh lên! Còn nhìn gì nữa? – thấy tôi còn chần chừ, anh ta bồi tiếp một câu. – Thôi vậy! Đã có lòng tốt giúp cô thì giúp cho đến tót. Đi nào!

Nói rồi, anh ta nắm lấy tay tôi bước thẳng một mạch về phía căn nhà, dường như không hề có ý định dừng lại.

- Anh thật ngang ngược!

Anh ta không nói gì, chỉ thấy trên môi phảng phất một nụ cười nửa như có mà nửa cũng như không.

Tình toang! Tính toang! – tôi hồi hộp nhấn chuông cửa.

- Làm gì vậy? Đây là nhà của cô mà, có cần phải khách sáo đến vậy không?

Anh ta lại bắt đầu câu kính. Anh ta nói đúng, làm gì có ai lại tự bấm chuông nhà mình rồi đợi có người ra mở cửa cơ chứ. Sẽ chẳng có ai ra mở đâu, hôm nay nhất định sẽ là một ngày bận rộn, ai cũng sẽ phải tắt bật. Mặt trời đã lên quá đỉnh rồi!

- Tôi không đem chìa khóa! – tôi ngao ngán trả lời. – Anh mau đi học đi, coi chừng lại trễ. Tự nhiên lại kéo anh vào những chuyện rắc rối này.

- Không sao! Khi nào cô vào nhà rồi, tôi sẽ đi ngay, khỏi đuổi.

- Không phải! Tôi... tôi không hề có ý đấy – tôi vội vã phân bua khi nghe thấy cái giọng điều đầy hờn dỗi của anh ta. Anh ta phật ý sao???

- Thôi bỏ đi! Chẳng thêm chấp nhặt với cô mấy chuyện đấy. Ủa? Mà hình như cửa không có khóa...

Theo ngón tay trở dài của anh ta, tôi nhìn xuống, đúng là cửa không có khóa. Tôi khẽ ẩy nhẹ. Cánh cửa bỗng chốc mở toang, phát lên những tiếng kêu kẹt lạnh ghê người.

- Vậy nha! Cô vào đi! Tôi đi học đây!

- Khoan đã! – Như sức nhớ ra điều gì, tôi vội vã níu vạt áo anh ta lại. Ánh mắt anh ta dần dần trở nên phần nộ, xem ra anh ta thấy tôi chắc hẳn là rất rất phiền phức.

- Chuyện gì? T_T

- Có thể vào cùng với tôi không? Tôi hơi run. Chỉ một lát thôi mà! Đồng ý đi nha!

Tôi bắt đầu mè nheo. Không hiểu sao, ở bên cạnh anh ta tôi cảm thấy rất yên tâm. Chẳng lẽ bất cứ người lạ nào cũng đều có cảm giác an toàn như anh ta sao?

- Cô thật phiền. Thôi được rồi. Giúp lần trót nha!

- Vâng!

Tôi vui mừng gật đầu lia lịa. Miệng cười toe toét như đang thể hiện sự biết ơn lắm lắm. Tuy nhiên, nụ cười đó không kéo dài được bao lâu, vì từ gian phòng khách bên trong nhà, tôi nghe thấy tiếng mẹ đang khóc. Rất ảo não, rất bi thương. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì???

- Mẹ! Đã xảy ra chuyện gì?

Tôi hơi hoang mang khi nhìn thấy quang cảnh bên trong ngôi nhà. Ba ngồi ảm đạm ở một góc nhà rít thuốc lá, liên miệng thở dài. Còn mẹ thì ngồi bệt xuống sàn khóc lên khóc xuống. Bên cạnh mẹ, còn có... còn có chị ta... Tại sao chị ta lại ngồi thẫn thờ như người mất hồn vậy? Chẳng phải hôm nay là ngày vui của chị ấy cơ mà. Đột nhiên, tôi thấy mẹ nhào về phía mình. Tất cho tôi một cái thật đau, tôi hoang mang loạng choạng lùi lại mấy bước, dựa hẳn người về phía anh ta. Cũng may còn có anh ta đứng phía sau tôi...

- Mày cút đi! Mày còn dám vác cái mặt về nhà này sao? Cút! Cút ngay cho khuất mắt tao!

Vừa nói, mẹ vừa thẳng tay đẩy tôi ra bên ngoài. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi không hiểu gì hết.

- Mẹ! Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao lại đuổi con?

- Mày tự hỏi bản thân mày đi? Sao tao lại vô phúc sinh ra đứa con như mày cơ chứ?

- Mẹ nói gì vậy? Con không hiểu! Ai đó nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra đi. Anh trai?! Anh con đâu? Anh con đâu rồi? – như động trúng tâm của nguồn bực tức, mẹ tôi lại lồng lên.

- Mày còn có tư cách hỏi anh trai mày ư? Mày có đáng không? Thật uổng công nó đã yêu thương, lo lắng ày như thế, vậy mà mày...

- Con làm sao nào? – tôi cũng lớn tiếng hỏi lại. Thật sự tôi chẳng hiểu gì hết! Tại sao mẹ lại trở nên căm ghét tôi như thế?

- Mày nhìn lại mày đi. Con gái con đứa, nửa đêm nửa hôm bỏ ra ngoài làm gì cơ chứ, không thềm về nhà, cũng chẳng thềm gọi điện...

- Thật ra cô ấy có... – là tiếng của anh ta... dường như anh ta đang muốn biện minh giúp tôi. Tôi ngơ ngác quay lại nhìn, không ngờ anh ta cũng đang nhìn mình, bên má vẫn hằn đỏ lên dấu những ngón tay. Tự nhiên nhìn thấy anh ta, nước mắt cứ trực trào ra.

- Cậu im miệng lại đi! Ở đây không có chỗ cho cậu nói.

- Mẹ! Tại sao mẹ lại trở nên quá đáng như vậy? – tôi không kìm nổi sự bất mãn nữa rồi. Dù gì anh ta cũng đã giúp tôi, tôi không muốn để anh ta rơi vào tình trạng “làm ơn mắc oán”.

- Thật không hiểu sao tao lại có đứa con gái không biết xấu hổ như mày? Trong lúc mày nhớn nhoe với thằng đó, thì thằng anh mày phải chạy khắp nơi đi tìm mày, chỉ vì nó sợ mày sẽ nguy hiểm. Thật không ngờ, người cuối cùng gặp nguy hiểm lại là...

- Làm sao? Sao rồi? Mẹ nói tiếp đi! Anh con sao rồi?

- Nhật Cường chết rồi. – 1 giọng nói nhẹ tênh cất lên chen ngang cuộc đối thoại ồn ào. Là giọng nói của chị ta. Giọng nói ấy nhẹ nhàng nhưng cứ như một lưỡi dao sắc bén đâm phập vào trái tim tôi. Lưỡi của tôi cứ như nín cả lại.

- Chị.. Ko! Chị..Chị nói dối! Hôm nay là ngày cưới của anh ấy, anh ấy đã rất mong chờ ngày này. Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được. Không thể nào!

Tôi thấy đầu óc trống rỗng tuyệt. Đột nhiên lại chẳng suy nghĩ được gì. Không đúng! Đây chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Ngủ một giấc tỉnh dậy sẽ chẳng có gì xảy ra nữa.

- Nhật Cường chết rồi. Anh ấy sẽ không thể lấy tôi được nữa. Vĩnh viễn sẽ không có bất cứ đám cưới nào hết. Như thế CÔ ĐÃ HÀI LÒNG CHƯA???

Nói rồi, chị ta chạy thục mạng ra ngoài sau khi huých vào vai tôi một cái đau điếng. Tôi hơi cau mày, đầu óc đột nhiên cảm thấy quay vòng vòng. Điều cuối cùng tôi còn nhận thức được là tôi đã lịm đi trong vòng tay của một người.

...

Những ngày tháng sau đó, tôi cũng không còn nhớ tôi đã trải qua như thế nào nữa. Nỗi đau này nếu chỉ dùng đôi ba câu để mô tả thì chắc hẳn ai cũng sẽ hiểu thôi, duy chỉ có điều không phải ai cũng có thể hiểu sâu sắc cho được. Kể từ ngày xảy ra chuyện đó, không khí trong ngôi nhà tưởng chừng như ấm áp của tôi càng trở nên nặng nề. Ba thì luôn bị nhấn chìm trong các chuyến công tác miên man, kéo dài vô tận. Còn mẹ... vì vẫn còn cảm thấy quá áy náy với ba và cũng do quá đau lòng về cái chết của anh trai nên ngày ngày vẫn không quên nhiệm vụ quan trọng là chỉ trích, nhiếc móc tôi. Tôi không hề phản ứng, vì tôi biết rõ, phần nào nguyên nhân của chuyện đau lòng này là do tôi. Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi nhưng không hiểu sao tôi vẫn chưa thể gục ngã.

Ngày ngày tôi vẫn chỉ biết lang thang trên các khu giảng đường như thế đó là một sự trốn tránh tốt nhất. Nếu như trước đây tôi là một đứa biết ngủ nướng thì giờ đây tôi lại chỉ có thể đặt mình xuống giường vào tầm 1h sáng và rồi sau đó đến tầm 3h là đã có thể thức dậy để ngồi bần thần như một đứa thiếu năng chờ trời sáng. Tôi sợ tôi sẽ bị muộn học vì bây giờ đã ko còn có hình ảnh anh lo lắng, đến đánh thức tôi vào mỗi sáng nữa rồi. Thật ngu ngốc! Tự tay tôi đã đánh mất đi sự quan tâm cuối cùng dành cho cuộc đời mình rồi. Liệu trên đời này, tôi còn có thể tìm thấy ai quan tâm tới tôi như anh nữa không? Chắc là ko thể đâu.

Có nhiều lúc quá chán chường, bàn chân tôi vô định lại đưa tôi đến khu công viên ấy. Nơi đây vẫn nhộn nhịp người ra vào, phong cảnh mát mắt, xanh 1 màu dễ chịu, thế nhưng đã ko còn thấy người con trai ấy đâu. Anh ta cứ như làn không khí đã trở nên trong suốt, ko màu, ko vị, ko cảm nhận, cứ như thế anh ta đã bỏ đi đến 1 nơi nào đó. Nhưng tôi ko có ý định sẽ đi kiểm tìm anh ta, dù sao anh ta cũng đâu thừa nhận tôi là bạn của anh ta, nếu gặp lại sẽ nên nói gì đây? Chẳng lẽ lại cứ lẻo đẻo bám theo anh ta như đĩa ah? Hơn nữa, tôi có thể kiếm anh ta ở đâu trong cái cuộc sống có đến mấy tỷ người này??? Chúng tôi đã ko thể gặp lại ầu cũng chỉ có thể trách duyên giữa hai chúng tôi quá ngắn...

Rồi vào 1 ngày nắng gắt hơi nhẹ, khi tôi còn đang uể oải lê những bước mệt mỏi vô bên trong nhà thì ở đó đã xuất hiện vài vị khách lạ. Thấy tôi, mẹ vội vàng kêu tôi qua đó ngồi xuống, miệng vẫn ko quên nhiệm vụ cười rang rỡ của nó. Thấy mẹ cười đó, ko hiểu sao tôi ko thể đáp trả, chỉ thấy khê rùng mình...

- Để mẹ giới thiệu, đây là gia đình bác Quang – bạn làm ăn và cũng là anh em tốt của ba con.

- Vâng! Cháu chào bác ạ! – tôi mệt mỗi ngược nhìn qua bên đó, khẽ cúi đầu chào 1 cái cho lấy lệ. Chẳng buồn biết người bên đó là ai nữa.

- Cái con bé này... Đi học mệt lắm hay sao mà ỉu xìu như thế... Tươi tỉnh lên chứ! Thật là ko có thành ý gì cả...

- Dạ! Không sao đâu cô, ngoài trời đang nắng, mà em ấy lại phải đi lâu như thế ngoài đó, chắc em ấy mệt... Cô đừng làm khó cho em ấy...

Phía đối diện, có một tên con trai ngồi cạnh ông bác đó lên tiếng. Tôi ngược lên chỉ định nhìn xem anh ta có mặt mũi ra sao, ko ngờ anh ta vừa nói, vừa nhìn tôi chăm chăm. Đôi mắt đen láy, lộ rõ vẻ tự tin. Về tự tin này so có thể giống anh đến như thế. Bất chợt, tôi lại ngồi thất thần nhìn anh ta. Anh ta cũng vậy, ko hề có ý tránh né ánh nhìn của tôi. Trong lúc đang mất nhìn mất thì tôi cảm nhận thấy cái huých vào mạng sườn đau điếng của mẹ tôi. Tôi cau có, khẽ nhíu mày thu lại ánh nhìn của mình.

- Haha... Xem ra ý kiến của chị nhà là rất đúng đắn... Hai đứa có vẻ rất có cảm tình với nhau đấy...

Tiếng ông Quang gì gì ngồi bên đó cười lớn như phá vỡ sự im lặng đã tồn tại bấy lâu nay trong ngôi nhà khiến tôi như trở lại với thực tại. Tôi mệt mỗi xin phép đứng dậy. Tôi ko có cảm tình gì với tên ngồi đối diện, chỉ là trong 1 phút nào đó, tôi thấy hấn có đôi mắt quá giống anh...

- Dạ, không...

Nghe thấy tiếng của tôi, dường như 3 người còn lại có vẻ rất ngạc nhiên. Ko! Phải nói là kinh ngạc mới đúng, có lẽ nhìn về ngoài “im hơi lặng tiếng” của tôi nên họ cho rằng tôi sẽ ko dám phản bác lại.

- Ừm, cháu thấy hơi mệt. Mọi người cứ việc nói chuyện tiếp, cháu xin phép lên phòng trước.

Nói rồi, tôi lại quay lưng bỏ đi, mà chẳng cần bận tâm đến thái độ của mọi người. Tôi mệt rồi, tôi còn chưa lo nổi cho tôi thì thời gian và tâm trí đâu mà tôi còn để ý đến cảm nhận của người khác. Khi đi qua gian phòng của anh, tôi vẫn ko quên việc phải nán lại vài phút. Trong đó, tất cả mọi thứ đều được giữ nguyên như trước, như là để náu giữ một kỉ niệm. Chỉ có 1 thứ là được thêm vào, đó chính là bức di ảnh của anh. Anh ngồi đó, nụ cười vẫn ấm áp như trước. Nhưng khoảng cách giữa tôi và nụ cười đó đã cách nhau cả một thế giới rồi. Bao giờ? Phải đến bao giờ tôi mới được gặp lại anh đây. Đôi mắt tôi nhìn anh: ráo hoảnh. Tại sao tôi lại ko khóc? Tại sao tôi lại không thể nhỏ bất cứ 1 giọt nước mắt nào? Tôi ko biết nữa. Có lẽ tôi đúng là đồ máu lạnh thật.

Phịch! – tiếng người tôi đổ dãi trên tấm nệm. Có vẻ đây sẽ là việc làm cuối cùng khiến tôi cảm thấy vui trong cái cuộc sống này.

- Này, cô bé... Em đang có chuyện gì buồn ah?

Nghe thấy tiếng nói lạ, tôi he hé mắt liếc qua nhìn. Thì ra là anh ta – cái người xa lạ nhưng lại có ánh nhìn giống anh. Anh ta đang khoanh tay, đứng dựa lưng vào thành cửa với đôi mắt chớp chớp.

- Ai cho phép anh vào đây? Đi ra ngoài mau!

Tự nhiên, tôi lại nổi cáu với anh ta rồi cố gắng dùng hết sức ẩy anh ta ra ngoài. Nhìn phản ứng của tôi, anh ta có vẻ có chút ko hiểu nhưng rồi cũng ko có bất cứ phản ứng nào lại. Về mặt ngây ngô cứ như thế tôi là một cụ già độc ác, ko hiểu chuyện còn anh ta là một cậu bé hiền hậu, biết điều. Nhìn về mặt đó, tôi càng thêm cáu bẳn. Phải! Uh thì tôi là người vô lí lẽ như thế đấy... Chỉ là trong gian phòng ngập tràn những hình ảnh của tôi và anh, tôi ko muốn có bất cứ hình ảnh của người trai nào khác xuất hiện trong đó.

- Nói! Sao anh có thể tự ý đi vào phòng người khác thế nhỉ? Thật là mất lịch sự. – vẫn với cái ngữ điệu cao ngất ngưỡng ấy, tôi ngược lên nhìn anh ta với vẻ mặt chắc là khùng bố lắm.

- Oh! Anh xin lỗi! Thật sự ko biết em ko thích điều này. Chỉ là mẹ em kêu anh lên tìm em. Hì.

- Cười cái gì mà cười. Tôi cóc cần biết chuyện của mẹ tôi nói với gia đình anh là gì nhưng đừng có làm phiền tôi. Trong nhà này, tôi chẳng khác nào người đã chết vì thế cứ coi như là ko nhìn thấy tôi đi. Á! Sao anh lại béo má tôi...

- Vớ vẩn! Nếu như ko muốn anh vào phòng em thì cũng được, anh rất tiếc vì sự sợ ý của mình, thế nhưng đừng nói những câu khó nghe như vậy. Những lời lẽ đó đối với 1 cô bé quả thật là ko thích hợp... Phải ngoan chứ!

Nói rồi, anh ta lại đưa tay lên xoa xoa mái tóc của tôi khiến nó rối tung... Cách xử sự này...

- Anh?!

- Sao mà em nhìn anh như vậy? Có gì lạ ư?

- Không! Chỉ là thỉnh thoảng trông anh rất giống....

- Giống ai ah?

- Ko! Thôi bỏ đi! Anh xuống dưới nhà đi, em ko thể tiếp chuyện với anh được đâu...

- Giống anh trai em ah?

Như chưa muốn bỏ đi, tiếng anh ta lại cất lên hơi lớn từ phía sau lưng... nhưng có vẻ giọng nói đó hơi buồn...

- Anh biết anh trai em?!

- Uh. Anh và cậu ta là bạn cùng lớp hồi đại học.

- Rồi sao nữa... Hình như là ko có thân...

- Uh. Rất khó để kiếm một người bạn thân trong giảng đường đại học. Vậy nên chắc hẳn cậu ta sẽ nói cho em biết về anh.

- Phải! – chẳng chần chừ, tôi gật đầu ngay tức khắc.

- Uh, cũng đúng thôi, thật ra anh cũng ko hề quan tâm đến cậu ta cho đến 1 ngày...

Anh ta chỉ nói có đến đó rồi dừng lại nhìn tôi. Tên này thật là kì quặc, tại sao lại khơi trí tò mò của người khác ra, rồi lại bỏ dở nó ở đó. Thật là tức điên! Nhưng thôi bỏ đi, dù sao thì anh ta cũng đã thừa nhận rằng anh ta ko phải là bạn thân của anh mình rồi mà, quan tâm làm gì ệt. Đang định quay vô phòng, đóng cửa lại thì anh ta đột ngột giữ lấy cánh cửa, cười với vẻ đầy kiêu ngạo.

- Một ngày đẹp trời nào đó, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Sau đó, thì anh ta quay lưng bỏ đi. Những tiếng ồn ào dưới nhà cũng tắt hẳn. Thật là một gã kì quặc!

4. Chương 04

Chương 4: Liệu đó có phải là anh???

Chiều nay trời bỗng nhiên đổ một cơn mưa lớn. Thời tiết thật kì lạ, nói mưa là mưa ngay được, chẳng cần bận tâm đến liệu xem có bao nhiêu người ghét nó đến thế nào. Từ bé, tôi đã không chịu nổi nước mưa, mặc cho rất thích nhìn mưa, thế nên tôi ko thể “liều lĩnh” mà chịu ướt nhẹp đi về giống như mấy cô bạn trong lớp, thôi thì đành đứng ở hành lang than ngán thở dài đợi cơn mưa ngớt vậy... Dù sao thì cũng ko phải chỉ có mỗi mình, trên hành lang cũng còn rất nhiều người đứng cùng tôi... Thật ra thì ko phải tôi có sẵn tính đủng đỗng mà quên áo mưa (trước đây dù nắng hay mưa thì tôi cũng đều mang áo mưa theo) chỉ có điều về sau được anh trai đưa đón đi học, thế nên mưa hay nắng tôi cũng ko cần bận tâm nữa. Ko ngờ điều này đã trở thành thói quen. Hì, tự nhiên tôi lại rất muốn cười nhạo bản thân mấy tiếng, có vẻ như tôi đã quá ỷ lại vào anh rồi, thế nên khi anh ko còn ở bên cạnh tôi nữa, mọi việc đối với tôi dường như đều trở nên rất khó khăn. Ngay cả việc học, tôi cũng thấy đó là một cực hình. Đang ngẩn ngơ đứng nhìn màn mưa xối xả như trút nước, thì bên tai nghe thấy có tiếng của mấy cô gái xì xào...

- Oh! Anh chàng nào kia... Hình như anh ta đang đi về phía khu nhà này thì phải... Có phải sinh viên trường mình ko nhĩ? Đẹp trai quá!

- Hình như ko phải bọn mày ạ... Anh ta trông lạ quá, sinh viên trường mình làm gì có người đẹp thế chứ..hjhj...
- Hừ! Đúng là một lũ háo sắc. Vừa nhìn thấy giai là đã xốn xác hết lên. Lúc này rõ ràng là chỉ nghe thấy có tiếng mưa vậy mà bây giờ thì lại nghe thấy toàn tiếng con gái. Trong lúc tôi còn đang mải chê trách đám con gái háo sắc đó thì cái bóng trắng được đeo mác “đẹp zai” ấy đã đứng ngay ngắn trên bậc tam cấp. Thì ra là gã kì quặc hôm nào, anh ta đến đây làm *** gì nhỉ??? Thấy tôi nhìn, hắn “nhẹ nhàng” nở 1 nụ cười kì quái, dần dần bước đến.
- Tôi có quen anh ư? – thấy ko thể nào mà tránh né, thôi thì đành giả lơ vài câu vậy.
- Hì, anh đã nói là chúng ta rồi sẽ gặp lại nhau mà...
- Nhưng anh cũng nói đó là vào 1 ngày đẹp trời... còn hôm nay, mưa rất là lớn ah... Bầu trời xám xịt... xem ra hôm nay anh đến để gặp người quen trong trường này hả? Được thôi! Cứ tự nhiên!
- Tôi đáp tỉnh qeo rồi sau đó như thể chưa biết chuyện gì xảy ra trước mắt, lại lấy phone đeo lên tai nghe nhạc mà lý trí vẫn ko quên nhiệm vụ phải lùi sang bên vài bước để nhường đường cho anh ta đi. Thế nhưng, 1phút..2phút...rồi lại phải đến cả chục phút sau đó, mà anh ta vẫn chưa chịu bỏ đi, anh ta cứ thế mà đứng lặng lẽ bên cạnh tôi trên chỗ trống cạnh lan can hành lang như 1 cái bóng, tuyệt nhiên chẳng nói câu gì.
- Lạnh quá! Cơn mưa vô tình từ bên ngoài ngang nhiên hắt vào, khiến cho hai chúng tôi gần như là bị phủ ướt hết. Đột nhiên, trên vai tôi dường như có ai đó đang vỗ nhẹ, tôi giật mình quay lại... Oh! Thì ra là cô bạn cùng lớp...
- Chưa về sao? :)
- Ah uh... Mưa lớn quá! Mình muốn đợi ư ngót...
- Thế còn cậu... cũng chưa về ah?
- Uh, mình phải lên văn phòng đoàn 1 chút lên về hơi trễ... Hì, bạn cậu ah?
- Nói rồi, đôi mắt của cậu ta lại hướng sang phía người đứng bên cạnh tôi: Sáng long lanh. Trời ạ! Dường như tên kì quặc, quái lạ này rất được “tỏa sáng” ở nơi đây.
- Ko có quen. T_____T
- Ủa? Vậy sao 2 người...
- Hìhì.. có gì đâu, trước lạ sau cũng phải quen ấy mà... – thấy vẻ ngạc nhiên của người đối diện, anh ta cười xòa giải thích 1 câu.
- Haizz... chỉ sợ trước lạ... sau cũng chẳng thể quen được thôi... – tôi cau có phản bác lại, sao tự dưng ko đâu, tôi thấy ghét cái vẻ tự tin đến kiêu ngạo của anh ta thế nhỉ??? Càng nhìn càng thấy ngứa mắt. Tốt hơn hết là đành chấp nhận thương đau chịu ồm 1 trận, còn hơn là đứng đây nghe anh ta “ba hoa bốc phét”. Một tai! Mỗi chân!
- Xin lỗi bạn! Mình phải đi trước đây. Bạn về sau nhaz! Ah quên, nếu có ý định làm quen với anh ta, xin cứ tự nhiên. Mình sẽ rất cảm ơn bạn đấy...
- Nói rồi, tôi bước đi thẳng ra phía bên ngoài đến khu nhà xe. Chạy được đến mái hiên nhà xe thì tóc tai cũng bết ướt hết cả. Đang cố loay hoay để lấy chiếc xe của mình ra khỏi hàng trăm chiếc xe trong này thì chợt có một bàn tay giữ tôi lại.
- Đừng cứng đầu như thế được ko? Mưa lớn lắm, về cùng anh đi!
- Khỏi cần đi! Tôi ko quen đi cùng người lạ.
- ..Nhưng... anh đâu phải người lạ?
- Hơ... Cái gì chứ? – tôi tròn tròn mắt nhìn anh ta. Trời ơi! Anh ta nghĩ anh ta là ai nào?
- Để xe ở đây đi! Anh sẽ đưa em về! Từ đây về nhà em sẽ rất xa đấy...

Hjx, câu nói như con át chủ bài đối với lý trí của tôi. Anh ta nói đúng, từ đây về nhà tôi cũng phải mất đến chục cây, mà tôi thì lại sợ, chẳng dám “phóng nhanh vượt ẩu” trong cái thời tiết như thế này. Vậy nên, có khi chưa về đến nhà thì đã lặn mấy vòng ở ngoài đường trong tình trạng mê man bất tỉnh rồi. Ôi chào! Nếu như thế thật thì sẽ rất thảm đó +_+

- Đi thôi nào!

Ôi trời! Trong lúc tôi còn đang phân vân giữa cái lòng tự tôn cao ngất ngưỡng và nỗi sợ hãi lớn lao, thì anh ta – cái tên kì quặc đó đã đưa tôi vào ngồi yên vị trên xe và bắt đầu nổ máy cho xe chạy rồi.

Ôi! Ôi! Tôi hận... Tôi ghét bản thân tôi, sao đến tận bây giờ mà vẫn ko thể bỏ được cái bản tính ba phải đó nhỉ??? Lúc nào cũng bị người khác xoay như chong chóng... Tức quá đi mất! Nhưng đời là thế, hát ko hay bao giờ cũng phải đổ tại sân khấu. Tôi đương nhiên ko thể thừa nhận mình ngu ngốc, mà chỉ là do con người bên cạnh quá sành sỏi khôn ngoan. Càng nghĩ, ánh nhìn của tôi dành cho anh ta càng thêm phần nộ, dường như anh ta cũng biết có người đang nhìn mình ko mấy thiện cảm, mà vội vàng cười khà mấy tiếng. Ôi mẹ ơi! Anh ta còn nháy mắt với tôi nữa chứ?! Càng nhìn càng thấy rùng mình...

- Sao cứ nhìn anh hoài vậy? Hay chúng ta... thử nói chuyện gì đó đi...

- TÔI KO BIẾT NÓI CHUYỆN! – hừ, nếu bây giờ mà phải nói chuyện thật, thì có lẽ tôi sẽ “mổ xẻ” cái tai của anh ta ra thành nhiều phần khác nhau mất. Phù! Phù! Tôi lại bắt đầu nóng tính rồi... Hjx, ko hiểu bắt đầu từ bao giờ tôi lại trở lên ko biết điều thế này nhỉ?

...

Píp! Píp!

- Này! Đến nhà tôi rồi, anh còn ko mau về đi, còi gì nữa...

- Uh thì... Đúng là đã đến nhà em... thế nhưng, anh vẫn chưa thể về...tại vì....

- Vì cái gì chứ? Nói mau lẹ đi!

- Ha.. ko ngờ em cũng có tính hiếu kì ah... cứ tưởng em ko thêm quan tâm đến mọi thứ chứ.

- Vờ vờ! Nói mau!

- Ko nói! Để xem em sẽ làm gì anh nào? – anh ta bắt đầu cười hả hê khi nói xong câu đó.

- Anh?! – đúng là tức chết mà.

Hj, nói vậy thôi, chứ trên đời này, có ít người chết chỉ vì tức lắm.. Còn biết tức giận, vui vẻ, thì chúng ta mới biết là mình còn đang sống, cũng giống như việc còn đau khổ thì chúng ta mới biết được chúng ta còn được yêu.

Haizz... Cuối cùng thì tôi cũng đã rõ, vì sao anh ta vẫn chưa về... Hóa ra là mẹ tôi mời cả nhà anh ta đến nhà ăn cơm. Hjx, nhìn cái bản mặt nhăn nhó của anh ta sao mà ghét thế? Có đúng là anh ta đã 27 tuổi ko vậy trời... +_+ So với anh trai tôi, thì anh ta chịu khó xách giấy, xách tất mà đuổi theo đi...

- Ợ! No quá ...

- Thật kinh tởm! – khiếp! Anh ta cứ làm như đây là nhà mình ko bằng ấy, sao có thể hồn nhiên mà “ợ” to như thế.

- Hìhì... Thông cảm cho anh 1 chút đi, anh đang no mà...

- Ai bắt ông ăn cho lắm vào.. T_T

- Hj, thì mẹ em đã có lòng, anh cũng phải có dạ chứ. Cô ấy đã mất công cả buổi để nấu tốn biết bao công sức, mình đã ko phải làm gì chỉ việc ăn thì phải ráng ăn cho hết chứ. Mà công nhận tay nghề nấu nướng của mẹ em cao thủ thật, ko như mẹ anh. Trời ạ! Chỉ cần nghĩ đến đã thấy ko thể chịu đựng nổi. Vì bà mà ba con anh đã phải chi ra một khoản ko nhỏ để “ủng hộ” cho các nhà hàng ăn đấy. ^^ Thế nên, có một bà mẹ như vậy, thật là quá hạnh phúc.

- Xin ông! Mau tráng bát đi, đừng có mà ở đó luyên thuyên nữa. Để dành những câu đó mà nịnh bợ mẹ tôi, còn tôi ko có rảnh để mà nghe đâu. Thấy kinh khủng lắm!

- Ôi! :)

- Ôi cái gì? Lại ầm đầu ah?

- Uh. Đúng, đúng... ^^ em giỏi thật chỉ có mấy ngày mà đã phát hiện được bệnh tình của anh, còn anh phải mất đến 27 năm mới phát hiện ra đấy..hehe...

- Nói vậy thì... anh có vấn đề từ lúc ở trong bụng mẹ cơ ah..

- Uh, em lại nói đúng rồi. Giỏi quá! Thật ko ngờ mình lại được quen với 1 người giỏi như thế, chuẩn đoán bệnh tình quá tốt. Xem ra, nếu như em mà ko thi vào trường Y thì quả là 1 điều hết sức đáng tiếc, nước nhà lại mất đi 1 “thiên thần trắng” rồi...

- Sjx, anh lại xiên xỏ em phải ko?

- Đâu có! Nói thiệt mà...

- Vớ vẩn hóa lẫn lộn! Mau tráng bát đi, đừng hòng mà đùn cho em. Làm đi, cầm chỉ lười... Còn nữa, anh mà bất cẩn làm rớt, vỡ 1 tính 10. Ok? Em rửa xong rồi, bây giờ đến lượt anh tráng, cứ từ từ...kaka...

- Hjx, con gái gì mà hung dữ vậy... thế mà hôm đầu anh tưởng em hiền... Xem ra ko phải chỉ có mỗi đầu mới có vấn đề đâu, cả mắt nữa...

- Đúng! Đúng! Biết vậy thì nên đi khám sớm đi, chứ nếu ko để mù dờ rồi thì hết thuốc chữa...

Ủa? Câu nói này sao nghe quen quen, hình như là có người đã từng nói với tôi như thế rồi. Tôi đang hỉ hả vì trông thấy bộ dạng bất động của anh ta thì...

Đét!

- O?! – tất cả mọi người đều kêu lên kinh ngạc, chỉ có mỗi tôi là bình thản đến lạ kì. Đây là lần thứ 2 mà mẹ tôi tát tôi mạnh như vậy. Tôi ko rõ vì sao mình lại bị đánh nhưng cũng chẳng buồn hỏi nữa. Lần thứ nhất thì tôi khóc, nhưng lần này thì ko, đôi mắt tôi chỉ nhìn mẹ trần trối.

- Mẹ đã dạy con bao nhiêu lần rồi hả? Trước khi nói thì phải suy nghĩ, sao lúc nào cũng có thể ăn nói chông lòn như vậy hả? Cậu ấy bằng vai phải lứa với con ah mà con có thể nói xấc xược như thế...

- O.. cô ah... ko sao... ko có gì đâu... – thấy vẻ mặt nóng giận của mẹ tôi, tên đó có vẻ hoảng hốt thật. Có gì đâu mà phải sợ như vậy nhỉ?

- Mau xin lỗi cậu ấy đi!

- Nhưng... con đâu có nói gì sa...

- MAU XIN LỖI! – mẹ tôi dường như rất tức giận, ngữ điệu ngày càng lên cao.

- Thôi được... Xin lỗi anh!

Tôi ỉu xiu quay sang xin lỗi anh ta. Rồi sau đó, lặng lẽ bỏ lên gác. Những tiếng ồn ào dưới gác sau 5 phút tạm dừng thì giờ lại tiếp tục. Còn tôi?! Tôi ko biết vì sao mình lại vậy, nhưng tôi đã ngồi sụp trước cửa phòng anh mà khóc nức nở. Tại sao lúc nào tôi cũng chỉ biết làm sai??? Mọi chuyện bao giờ cũng đều là do tôi sai...

- Ngốc ah! Sao lại bỏ lên đây khóc 1 mình như thế chứ?

Ó?! Giọng nói dịu dàng này... Tôi khẽ ngược nhìn lên, đang đối diện với khuôn mặt tôi là ánh nhìn quen thuộc đó – ánh nhìn của anh. Làm sao tôi có thể quên được chứ? Mỗi lần tôi khóc, anh đều dành cho tôi ánh nhìn đó, anh luôn lặng lẽ ngồi yên bên cạnh tôi nghe tôi khóc...Anh hay lấy khăn giấy cho tôi xì mũi, hay vỗ nhẹ nhẹ trên vai tôi, hay nhoẻn miệng cười khi tôi ngược nhìn anh, luôn véo má, xù tóc tôi khi tôi vô tình xì mũi bắn vô áo anh... Ôi! Anh... anh của ngày xưa ... biết bao giờ em mới được nhìn lại anh đây...

- Anh... em rất nhớ anh...

Nói rồi, tôi bắt đầu đổ gục vào lòng người đó, tiếp tục khóc. Nước mắt, nước mũi tèm nhem trên mặt. Toàn bộ không gian im lặng trên tầng đều bị đánh động bởi tiếng khóc của tôi, ngoài ra ko còn một tiếng động gì khác. Người con trai đó – anh ta hết cứ như 1 cơn gió mát, vỗ về nỗi tủi hờn trong tôi mà ko cần bất cứ một lời nào.

Nửa tiếng sau, những tiếng thút thít cũng tắt dần, tôi bắt đầu lấy lại được cân bằng. Thế nhưng, anh ta có lẽ thì không vậy, trông anh ta nhếch nhác đến thảm hại, cả một mảng trên vai áo anh ta bị nước mắt, nước mũi của tôi thấm ướt. Anh ta nhăn nhó nhìn tôi, sau khi tôi cố xi một cái nữa vào áo anh ta...Dù sao thì cũng mặc kệ. Đáng đời! Đây chính là kết quả tất yếu cho việc muốn hào hiệp với con gái đấy.

- Khóc đã chưa?

- Chưa.... Còn tăng 2 nữa... tuy nhiên, em phải đi kiểm cái gì bỏ bụng đã... lấy sức mà khóc tiếp...

- Hả??? Vậy anh về đây, ở đây thêm nửa giây nữa, chắc anh cũng bị em làm cho “cảm động” mà phải khóc theo mất. ^^

- Sjx, gì mà... Cùng lắm thì em sẽ giặt áo hộ anh là được chứ gì? Yên tâm đi! Em sẽ lấy áo của ba cho anh mặc về. Ok?

- Dạ thôi, ko dám thưa cô nhok ạ.

- Nhok nhiech gì ở đây... Em ko phải nhok, em đã 20 tuổi rồi...

- Vậy ah? Vậy mà khóc còn tốt hơn đứa 3tuổi nữa kia. Kiểu này thì ăn vạ phải biết...

- Chứ sao... Thời nay, cái kể “chuồn” bị out of date rồi, kể “ăn vạ” mới là thượng sách.

- Vậy ah? Thế thì xem ra... anh cũng “out of date” rồi..hxjhxj...

- Vớ vẩn! Gì thì gì, ông anh vẫn là dân 8x cơ mà, lo sớm thế...

- Uhm.. Thì lo dần đi là vừa, sắp già rồi.. ^^

- Anh mà cũng biết sắp già ah... Gớm! Khó tin quá! Ah mà thôi...

- Sao vậy?

- Ko thèm nói chuyện với anh nữa. Phiền phức lắm! Quyết định cách mặt tới già luôn..

- +__+ hjx, đừng vậy mà... Anh đâu có dễ ghét như thế... Đừng làm vậy mà tội cho anh...

- Tội tình gì?

- Hìhì... Anh trả lại câu xin lỗi vừa rồi, với lại khuyến mại thêm 1 câu nữa. Mua 1 tặng 1 thế là được chứ gì ^^.

- Gì chứ? Ai thèm mua 1 tặng 1 của anh. Đem về mà làm kỉ niệm đi.

- Không được! Còn có nhiều cái đáng kỉ niệm hơn cái này mà...

- Là sao???

Tên này kì lạ quá đi! Người ta hỏi lại chẳng trả lời, cứ chăm chú nhìn tôi, bộ lại muốn tôi nổi đóa lên ah...

- Nhìn gì chứ?

- Đau không?

- Đau cái gì?

- Hjx, anh xin lỗi. – mặt anh ta buồn thiu, rõ ràng là vừa mới cười mà. Kì lạ!

- Eh này, tôi ko có lỗi để cho anh xin nhiều vậy đâu nha..

- Chắc là đau lắm hả?

- Hối thừa! Để tôi tát anh 1 cái, cho rõ cảm nhận nhé! ^^ - tự nhiên, nhìn thấy khuôn mặt “ngu ngơ” của anh ta, tôi lại thấy buồn cười. Thế là định chọc cho anh ta 1 câu, ai dè anh ta gạt đầu ngay tức khắc.

- Uh, em đánh đi. Nhưng đánh xong đừng để ám ức trong lòng nữa nhé.

- Hì, vớ vẩn. Tôi ko trẻ con đến mức ấy đâu. Bỏ đi! Ko sao hết cả. Chỉ là 1 cái tát thôi mà, bị mẹ đánh chẳng có gì đáng phải xấu hổ cả. Nhục nhẽ nhất là bị mấy người con trai các anh “oánh” cơ, lúc đó thì tôi nhất định...

- Nhất định sẽ sao? :O

- đương nhiên là sẽ “giết ko tha”.keke..

- Dám làm vậy ư? Thật là dũng cảm.

- Hì, thật ra ko dũng cảm lắm đâu. Tôi cũng sợ chết lắm, thế nên là khi nào nhìn thấy các anh thì tốt nhất cứ xách cả giấy cả tất lên rồi chạy biến đi là thượng sách. hìhì ^^ ủa? Mà tay anh đang cầm gì vậy? O! Là trứng ah? – tôi giật lấy nó từ lòng bàn tay của anh ta.

- Uh, tôi định đem nó lên để chườm cho bên má đỡ bị sưng, tuy nhiên... giờ nó đã nguội rồi, ...chắc chẳng còn tác dụng gì nữa...

- Hì, ai nói ko còn tác dụng gì.. Mà chẳng cần đâu, bình thương mặt tôi vốn đã “sưng” rồi (hìhì, vì péo đó mà)...

-Á!!!! Sao lại đập vô đầu anh?

- Ờ thì đầu anh cứng, đập vô đó, vỏ trứng mới nứt được..hehe..

- Lại còn có lí lẽ kiểu như vậy nữa...

- Nè! Cho anh 1 nửa.. Từ trước tới nay, tôi nổi tiếng keo kiệt đó, vậy nên hôm nay lại tự nhiên cho anh thế này, thảo nào mà trời mưa to. Ah, khoan đã...

- Cái gì?

- Phải nói cảm ơn đi thì tôi mới đưa...

- Cái gì chứ :)???? Em thật kon nít. Vậy thôi, em ăn đi, anh ko có đói. :)

- Đã nói là tôi ko phải k0n nít mà, rốt cuộc có nói ko đây? Ah ko, nhất định phải nói. Anh mà ko nói tôi đáp ra ngoài cửa sổ đấy..

- Thế em ko ăn ah?

- Ko! Đồ đã cho, tôi quyết ko lấy lại.. Nói mau!

- Hì... Trời ạ! Ko những cứng đầu mà còn ngang ngược nữa.

- Mặc kệ tôi! Nói!

- Thôi được, anh chịu thua. Cảm ơn!

- Nói lại, chẳng có thành ý gì hết..

- Haizzzzz.....em thật là.... Được! Cảm ơn em! :) - anh ta nhìn tôi rồi nở nụ cười ấm áp, ko biết từ khi nào tôi thích nhìn thấy anh ta cười. Vì thật sự lúc anh ta cười, quả thật anh ta quá giống anh.

- Phải thế chứ! Hihhihihi..

Um, hóa ra là tôi vẫn còn có ngày có thể vui như thế này sao? Tôi cứ ngỡ từ khi anh trai mất, tôi đã thật sự mất đi niềm vui của mình rồi, thật ko ngờ hôm nay tôi đã cười với 1 tên con trai khác. Tôi ko biết mình nên tự sỉ vả mình như thế nào nữa??? Người đời nói đúng, thời gian chính là thứ tàn nhẫn nhất trên đời, nó có thể vùi dập đi tất cả. Ngày hôm nay, tôi có thể vẫn tự tin mà nói rằng tôi vẫn còn rất yêu anh trai mình, vẫn rất nhớ anh ấy, nhưng liệu mười năm nữa, ngay cả mặt anh ấy tôi còn nhớ nổi ko? Cuộc sống quả thật quá khắc nghiệt, còn lòng người thì quá khó đoán...

~(^oo^~ (.<)

~Chiều nay, tôi được tan học sớm tuy nhiên nếu lại lang thang mãi trên các con đường thì xem ra cũng ko phải là một ý kiến hay. Thế là tôi quyết định vòng xe chạy đến nghĩa trang thăm anh. Kể từ dạo đó đến nay đã 3tháng rồi, tôi đã ko còn dám quay lại nơi này nữa, ko hiểu sao hôm nay tự dưng lại muốn đến thăm nơi này.

Như bị số phận trêu đùa, ko ngờ tôi lại gặp chị ở đây. Đôi mắt chị đỏ hoe, dường như là chị đã khóc rất nhiều. Nhìn thấy chị, ko hiểu sao đôi mắt tôi cũng chỉ trực trào nước. Tôi đã từng nghĩ rằng cả hai chúng tôi đều rất mạnh mẽ, đều có thể từ từ mà quên được vết thương lòng này, thế nhưng trên đời có nhiều cái khiến chúng ta bị nhầm lẫn lẫn, vì thế khi ánh mắt của tôi và chị giao nhau, mọi nỗi đau, mọi tủi hờn đều như trời dậy. Chúng tôi ôm lấy nhau òa khóc nức nở như con nít. Bên cạnh chúng tôi, giờ đã ko còn anh nữa rồi, chẳng còn đôi tay ấm áp và đôi mắt dịu dàng đó vỗ về hai chúng tôi nữa, cũng chẳng còn những câu trách nhẹ nhàng và nụ cười biết nói. Giờ xung quanh chúng tôi chỉ còn lại nỗi đau của chính hai chúng tôi mà thôi.

- Sao em lại qua đây?

Khi những tiếng nấc đã tắt hẳn, chị bắt đầu lên tiếng. Tuy nhiên, đôi mắt chị vẫn hướng vô định về 1 nơi xa xăm nào đó. Dường như là chị vẫn đang khóc... Khóc ở trong lòng... 3tháng ko gặp, chị gầy đi nhiều quá, khuôn mặt đã mất đi vẻ nhanh nhẹn ngày nào, đôi mắt giờ đây cũng ko còn tinh anh nữa, nó chỉ còn ánh lên vẻ đau xót và cam chịu. Đôi mắt này sao tôi thấy quen quá... Tự nhiên, tôi lại thấy thương chị thật nhiều, người con gái này tại sao trước đây tôi lại có thể cho là tình địch của mình nhỉ? Nếu như tôi có thể bình thản đối diện với sự thật đó hơn vào ngày ấy, thì giờ đây chẳng phải tôi sẽ có một người anh trai tốt và một bà chị dâu xinh đẹp, thậm chí là sẽ có 1 đứa cháu đáng yêu hay sao? Ôi không! Chính tay tôi đã phá đi cái tương lai viễn vông đó rồi. Có lẽ tôi sai, tôi đã sai, tôi đã làm tổn thương đến tất cả mọi người...

- Um, hôm nay em được tan học sớm, chẳng muốn về nhà ngay nên đã ghé qua đây thăm anh ấy. Thế còn chị? Hôm nay chị cũng đến thăm anh ấy ah?

- Uh, ngày nào mà chị chẳng đến thăm anh ấy. Chị sợ anh ấy ở đây 1 mình sẽ rất cô đơn...

- Gì chứ? Mấy hôm trước mưa vậy mà chị cũng qua sao?

- Uh. Có sao đâu, chẳng phải ngày trước chị cũng rất hay bắt anh ấy phải đứng dưới trời mưa đợi chị hay sao?

- Chuyện này khác nhau.. Dù sao anh ấy cũng là con trai còn chị... Chị đang mang thai ah?

Tôi hơi ái ngại khi phát hiện thấy cái bụng đang nổi rõ lên của chị.

- Uh. Ko sao đâu, con chị nhất định sẽ kiên cường giống chị nên nó sẽ ko sao hết.

- Bé được mấy tháng rồi a?

- Được hơn 5 tháng rồi. Một đứa con trai. :)

Khi nhắc tới đứa con, chị có vẻ đã tươi tỉnh hơn 1 chút, trên khuôn miệng khẽ xuất hiện 1 nụ cười, dù nó ko thực sự tươi, nhưng thực chất vẫn là 1 nụ cười hạnh phúc.

- Chúc mừng chị đã được làm mẹ. :)

Tôi cũng cười đáp lại, nhưng sẽ chỉ dừng lại đến đấy thôi. Tôi ko muốn hoặc có thể là ko dám hỏi cha đứa bé là ai, thật sự ko dám, ngay cả nghĩ cũng ko dám nghĩ. Nếu điều đó là thật, thì tội lỗi của tôi sẽ càng thêm chồng chất, cả đời này tôi cũng ko dám tha thứ ỉn.

- Dạo này, em ổn chứ?

- Không ổn 1 chút nào chị ạ. Nhưng ko hiểu sao em vẫn chưa thể gục ngã, em vẫn cứ phải tiếp tục cuộc sống với một đồng nguyên tắc cũ rích. Còn chị?

- Chị á? Đương nhiên là phải ổn rồi, chị phải sống thật tốt để đợi đến ngày đưa bé ra đời chứ.... Em biết ko? 3 tháng nữa, em nhất định sẽ có 1 đứa cháu trai. :)

Chị nghiêng đầu nhìn tôi mỉm cười, nói rành rọt từng chữ.. Nhưng những câu chữ ấy cứ như một mũi nhọn xiên thẳng vào trái tim tôi... Đau buốt...

- Chị ah?! Em xin lỗi! Tất cả là tại em ko tốt, là em có lỗi với hai người... Em cũng ko biết em đã gây nên những oan trái gì nữa.. em ko biết... thật sự ko muốn biết...

Trước mặt người con gái này, tôi càng thêm hoang mang. Tại sao ... tại sao... chị có thể bình tĩnh đến như thế sau tất cả mọi chuyện...

- Anh ấy biết phải không?

- Uh, chị đã nói cho anh ấy biết, vì vậy anh ấy mới đồng ý kết hôn...

- Là sao??? – thật sự tôi ko hiểu chị đang nói gì. Quả thật đối với những người giỏi như anh và chị, tôi đúng là ngu ngốc.

- Em ko biết ư? Hiiii... thật ra người anh ấy yêu là em chứ ko phải là chị...

- Dạ?! :O – tôi kinh ngạc đến độ thần kinh phải bị tê liệt đi 1 nửa. Sao chị lại có thể nói như thế?

- Em không tin ah? Cũng chẳng sao hết! Sự thật thì vẫn là sự thật. Chẳng ai có thể giấu kín nó được mãi mãi cả. Em cũng yêu Nhật Cường phải không?

- Sao cơ???

Dường như chị rất giỏi trong việc đưa con người ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.. Nếu quả thật giống như chị nói, vậy thì... Ôi không! Tôi ko muốn nghĩ và cũng ko muốn tin. Tất cả đã kết thúc rồi, cái gì qua hãy để cho nó qua đi...

- Chị ah...

- Hì, thật ra bí mật này chị đã nhìn ra từ lâu lắm rồi, chị là cố gắng gạt mình mà thôi. Chị đã ko đủ dũng cảm để đối diện với nó... Nhưng mà... chị sẽ ko hối hận đâu, trong câu chuyện này... chẳng có gì để mà phải hối hận cả... Anh ấy đã cho chị 1 đứa con như thế là đã quá tốt với chị rồi... Anh ấy không thuộc về chúng ta em ạ... Anh ấy là của tự do...

Như ko để cho tôi cơ hội nói, chị vội vã chen vào 1 câu. Nhìn người con gái mảnh khảnh trước mặt, tự nhiên tôi vừa thấy thương cảm lại vừa thấy cảm phục chị ấy quá. Chị ấy đã nói đúng...

- Phải! Anh ấy là của tự do...

Tôi khe khẽ gạt đầu rồi lại ngược mắt lên bầu trời. Bầu trời hôm nay ko có trong xanh như mọi khi, nắng hôm nay đã dọn đi nơi khác để lại một sắc màu rất u ám, dường như là trời lại chuẩn bị đổ mưa. Thế nhưng, anh vẫn ở trên đó phải không? Anh đang cười với bọn em đúng không? Chỉ cần có anh, bầu trời nhất định sẽ trở nên vô cùng đẹp đẽ.. Đột nhiên, một giọt nước mát lạnh lọt vào miệng có vị mặn chát. Tại sao nhỉ? Em đã ngược lên rồi mà, tại sao nước mắt vẫn ko thể kìm được. Anh đã từng nói, hãy chỉ vì anh mà cười chứ đừng vì anh mà khóc, vậy mà tại sao cho đến giờ em vẫn cứ phải khóc vì anh...

- Anh ấy rất yêu em, em có biết không?

Tôi ko trả lời, chỉ tuyệt vọng lắc đầu. Nếu như tôi thật sự biết thì tôi đâu có đau khổ lâu đến thế. Tôi thấy hoang mang quá, vào lúc này đây khi nghe được sự thật này, tôi ko biết mình phải nên tỏ ra vui hay buồn nữa.. Trong đầu tôi hoàn toàn trống rỗng tuyền... Vì dù tôi có thấy vui hay buồn đi nữa, thì cả hai chúng tôi đều ko thể có lại anh 1 lần như thế nữa. Anh đi rồi, đã mãi mãi đi rồi. Tất cả những gì anh để lại cho chúng tôi, có lẽ chỉ là hoài niệm mà thôi... Nước mắt rơi mãi rồi cũng đến 1 ngày phải khô cạn, nỗi đau của ngày hôm nay đến 1 lúc nào đó rồi sẽ phải lùi lại ở ngày hôm qua. Tuổi trẻ rồi sẽ bị thay thế bởi tuổi già, tình yêu rồi cũng sẽ có lúc chẳng còn lại gì, chỉ có kí ức là tồn tại mãi mãi. Anh ở trong trái tim hai chúng tôi, là hồi ức của chúng tôi, vĩnh viễn sẽ ko bao giờ mất đi..

- Vào năm thứ 3, anh ấy quen chị, anh ấy đã thú nhận với chị điều đó. Anh ấy ko biết là bản thân mình đã yêu em từ lúc nào, thế nên anh ấy mới lo sợ, mới tìm cách trốn tránh, mới chịu cho chị 1 cơ hội, vì lúc ấy chị là cô gái kiên trì nhất trong việc theo đuổi anh ấy. Đã từng có rất nhiều cô gái xinh đẹp khác muốn làm quen với anh ấy, nhưng cuối cùng thì lại vì ko chịu nổi sự lạnh lùng của anh ấy mà bỏ cuộc. Anh ấy rất dịu dàng, lo lắng cho em, nhưng đối với những cô gái khác thì lại cứ như một tảng băng lạnh ngàn năm ko thể tan chảy. Em biết vì sao ko? Vì em đã từng nói rằng nếu như anh ấy vui vẻ với bất cứ 1 cô gái nào khác, thì em sẽ rất buồn. Lúc đó, điều khiến Nhật Cường sợ hãi nhất là nhìn thấy em buồn, thế nên anh ấy đã gần như là cách li với hoàn toàn con gái trong trường. Hì, anh ấy đã có lúc như vậy đấy, ngoan ngoãn nghe theo em vô điều kiện. Nhưng như em biết rồi đấy, trong trường anh ấy rất được con gái hâm mộ, làm sao có thể từ chối mãi được, cuối cùng thì anh ấy chỉ còn cách chọn im lặng, làm ngơ với tất cả bọn họ, rồi dần dần đám con gái đó biến anh ấy trở thành người lạnh lùng lúc nào ko hay. Thật ra, chị đã yêu anh ấy ngay từ lần đầu gặp mặt. Chị ko hề phủ nhận là chị đã bị đánh gục vì phần lớn là do vẻ ngoài của anh ấy. Nhưng khi có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn, thì chị hiểu anh ấy thật sự là một người đàn ông tốt. Nhiều lần nghe thấy anh ấy gọi điện giục em uống thuốc sau bữa ăn, hay là dặn dò em nhất định phải đợi anh ấy đến đón vì anh ấy phải ở lại trường có chút chuyện, hay là luôn miệng cầu nhàu em lười nhưng tay thì vẫn cứ chép bài cho em, em có biết chị đã rất ghen tỵ với em không, lúc đó chị cũng chỉ mong rằng mình được làm 1 cô em gái của anh ấy thôi thì cũng đã hạnh phúc lắm rồi... Chị đã lẻo đẻo theo anh ấy ngay từ năm thứ nhất cho đến tận năm thứ 3, chị cứ tưởng sự chờ đợi của mình chỉ là vô ích, ko ngờ cuối cùng thì ông trời cũng ưu đãi chị, cho chị 1 cơ hội...hì, dù tình yêu đó ko trọn vẹn, nhưng chị đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Con người sống cũng nên biết chừng mực cho chính bản thân mình, đừng nên tham lam quá. Vì lòng tham chưa bao giờ là có giới hạn cả...

- Chị ah..

Tôi khẽ xà vào lòng chị như để tìm kiếm chút tình yêu của một người thân.

- Hì, em gái ngốc... Anh ấy hay gọi em như vậy phải không?

Chị khẽ lấy lòng bàn tay xoa nhẹ tóc tôi. Cảm giác này quả thật rất dễ chịu. Trong lòng người đàn bà sắp được làm mẹ này, tôi ngoan ngoãn gật đầu.

- Anh ấy thật sự rất yêu em đấy! Cố bé ạ!

- Không đúng! Anh ấy yêu chị.. Chẳng phải mỗi lần nhìn thấy chị anh ấy đều rất vui hay sao?

- Hì, thật ra ko phải ai cũng có thể thẳng thắn mà nói ra những suy nghĩ của mình giống như em đâu, ah ko, ngay cả em cũng có lúc đâu có thẳng thắn..

- Đâu có? Lúc nào chứ?

- Thì chẳng phải chuyện em yêu anh trai mình, em đã giấu tất cả mọi người hay sao?

- Hìx... thì vì em nghĩ như vậy sẽ tốt hơn cho tất cả mọi người... cho nên...

- Phải...Nhật Cường cũng nghĩ như thế đó, anh ấy yêu em nhưng anh ấy ko thể ích kỉ. Mẹ anh ấy vì sinh anh ấy nên đã phải từ bỏ cuộc sống này, phải từ bỏ ba của anh ấy khi ông ấy còn rất trẻ. Vì điều này mà anh ấy luôn cảm thấy mình có lỗi với ba mình, anh ấy luôn hối thúc ông lập gia đình mới. Trải qua bao nhiêu năm, ông ấy mới tìm được một gia đình, nếu như Nhật Cường nói yêu em thì cũng đồng nghĩa với việc tự tay anh ấy đã phá nát hạnh phúc của ba mình. Làm sao anh ấy có thể chứ? Nhật Cường là 1 người con có hiếu, anh ấy sẽ ko bao giờ có thể làm điều đó, vì vậy nên anh ấy đã rất khó xử...

- Và anh ấy đã đến nhờ chị giúp...

- Uhm, buổi tối hôm đó, vĩnh viễn chị sẽ ko thể nào quên. Đã có 1 người con trai đứng ngay ngắn trước mặt chị mà nói...

Một dòng kí ức như dội ngược trở lại...

“- Yêu thử nhé! Vì giờ anh đang muốn trốn tránh. Anh vẫn đang rất yêu 1 người, anh ko thể đảm bảo sẽ quên được người đó, và có lẽ sẽ ko bao giờ quên được, chỉ là nếu như em đồng ý chấp nhận điều đó, thì chúng ta yêu nhau, còn nếu ko thì hãy xem như anh đang nói đùa.

- Em có thể biết cô gái đó là ai ko?
- .. Là em gái anh..."
- Chị... chị ah... – tôi khẽ lay lay vai chị khi thấy chị im lặng. Có vẻ như cái lay của tôi làm cho chị giật mình.
- Ó?! Có chuyện gì ah?
- Tại sao đang nói chị lại im lặng, rốt cuộc anh ấy đã nói sao?
- Anh ấy nói... Mà thôi bỏ đi, tự nhiên chị thấy mệt quá, chị phải về rồi...
- Chị về 1 mình được chứ? Hay để em đưa chị về nha?
- Ko cần đâu! Chị có thể về 1 mình được mà. Thỉnh thoảng em mới đến, hãy ở lại với anh ấy lâu 1 chút. Có thể anh ấy sẽ rất nhớ em đấy.. Ah, còn nữa...
- Có chuyện gì sao chị?
- Cái này cho em..

Nói rồi, chị đưa cho tôi 1 chiếc mp4. Chiếc máy này chính là quà sinh nhật mà tôi đã tặng anh năm anh ra trường. Anh luôn đem nó bên mình, chưa bao giờ để tôi động đến nó, mặc dù là tôi đã mua nó. Quả thật ngày đó tính khí tôi rất tệ, rõ ràng là do tôi mua tặng người ta rồi nhưng chỉ cần thích là lại bất chấp tất cả đòi lại bằng được, nếu người ta ko giả, quyết phải ăn vạ đến cùng. Nhiều lần, anh đã chỉ trích tôi ra trò về vấn đề này, thế nên dần dần tôi cũng bỏ được cái tính xấu đó, những gì đã cho quyết sẽ ko lấy lại. Có lẽ vì thế mà tình yêu tôi dành cho anh sẽ vĩnh viễn ko thể đòi lại được nữa...

- Lẽ ra nó là của em, từ lâu lắm rồi... Chỉ là chị chưa có cơ hội để đưa nó cho em..
- Tại sao chị ko đến nhà em?
- Ko! Ở nơi đó có quá nhiều kỉ niệm, chị sợ phải quay trở lại nơi đó.
- Chị có định nói cho ba mẹ em biết về đứa bé ko?
- Ko đâu! Chị chỉ định nói cho em biết thôi. Đây là điều duy nhất chị có được từ anh, vì vậy hãy để chị được ích kỉ giữ lấy nó. Chị sẽ chăm sóc cho nó thật tốt. Hãy giữ bí mật này giùm chị nhé, được ko em? Coi như chị van xin em..
- Ánh mắt chị cầu khẩn nhìn tôi. Nếu như đã ko muốn để tôi biết, thì tại sao chị ko nói dối ngay từ đầu? Có lẽ là do chị quá yêu anh nên ko muốn che giấu đi sự thật này. Chị nói đúng, tốt nhất là đừng nên để ba mẹ tôi biết chuyện này, nếu ko họ làm sao có thể để yên cho đứa cháu đích tôn này chứ... Ko khéo họ sẽ cướp mất con của chị đi mất..
- Được! Thăng bé là con của chị. Ko một ai có quyền giành giật nó với chị hết. Chị nhất định sẽ là 1 bà mẹ tốt.
- Hì, cảm ơn em, cảm ơn vì đã nhận lời giúp chị. Chị nhất định sẽ ko để thăng bé thiệt thòi đâu. Chị về đây! :)
- Khoan đã!
- Có chuyện gì sao?
- Chị không còn hận em nữa chứ?

- :) Không, thật ra trong chuyện này chúng ta chẳng có ai sai, chỉ là chúng ta ko thể nào cưỡng lại số trời mà thôi. Haizz.. đừng suy nghĩ nhiều quá...Tạm biệt!

Nhìn người con gái với vóc dáng mảnh khảnh đó khuất dần, mà lòng tôi vẫn còn ngổn ngang khó hiểu. Chị nói vậy là ý gì? Rốt cuộc là đã tha thứ cho tôi rồi hay chưa đây???

Tôi bước đến bên cạnh tấm di ảnh của anh, khẽ nhồm miệng cười. Cho đi cũng có nghĩa là nhận lại. Và em đã nhận lại được rồi phải không anh???

Tôi khẽ dựa người vào lan can phía sau, bắt đầu lấy tai nghe cắm vào chiếc máy mp4 đó, tôi muốn biết nội dung của nó rốt cuộc là gì mà chị lại đưa lại nó cho tôi. Hì, quá lâu rồi, cứ tưởng tôi sẽ ko thể nhìn lại chiếc máy này nữa, ko ngờ vật cũ lại hoàn chủ. Sau 3giây khởi động, cuối cùng tai nghe cũng có những tín hiệu đầu tiên... Trong playlist vẫn chỉ luôn có 1 bản nhạc duy nhất...

“ ..Phải là anh thì em mới biết, anh yêu em yêu như thế nào... Những lúc em buồn đau, luôn có một bờ vai. Phải là anh thì em mới biết, khi khóc sẽ đau thế nào.. nước mắt ko rơi trên mi mà rơi trong trái tim anh... “

Từng giai điệu nhẹ nhàng lướt qua tai, như từng mảnh kí ức xưa cũ quay trở lại, khiến tôi ko thể cầm được nước mắt. Ngày đó, anh rất hay nghe ca khúc này, lúc nào cũng nghe, ngày ngày nghe với tâm trạng cực kì chăm chú. Lúc đó, tôi chỉ cười trêu chọc anh, nói anh quá giống ông cụ non, và luôn luôn đòi next bài khác... nhưng thật ra tôi đâu có biết, bài hát đó chính là bài hát đầu tiên và cũng chính là bài hát cuối cùng rồi...

“ ...em hãy trả lại cho anh 1 cuộc sống khi chưa có em... rất êm đềm... “

Phải! Giá mà tôi đừng xuất hiện trong ngôi nhà ấy, thì có lẽ cả hai.. ah không... cả ba chúng tôi chắc hẳn đã đều rất vui vẻ...

Rồi đột nhiên, tôi cảm nhận thấy như có giọng nói anh khẽ khàng ngay bên cạnh, như thê đang nói chuyện trực tiếp với tôi vậy. Tôi vội vàng, hoảng hốt đưa mắt tìm kiếm, thế nhưng xung quanh vẫn chẳng có bất cứ ai, chỉ còn những ngôi mộ nhỏ nằm san sát và những ngọn lau đong đưa theo chiều gió thổi...

“ Nhok k0n.. hôm nay em đã tặng anh chiếc máy này, anh vui lắm, xem ra em gái anh đã lớn thật rồi, ít ra thì ko còn làm anh mất mặt trước các bạn nữa...vì vậy anh quyết định sẽ chỉ dùng nó để ghi lại những nhận xét của mình về em qua mỗi ngày thôi. Vì là nhận xét nên nhất định sẽ phải có cả nói xấu và nói tốt, thế nên tuyệt đối chiếc máy này ko thể để lọt vào tay em, nếu ko chẳng khác nào anh đã đặt 1 chân vào quan tài cả..hjxhxj”

“ ..Nhok con... Hôm nay anh lại chọc giận em rồi... khổ quá đi mất.. Một quá! Em định hành hạ anh đến bao giờ mới vừa lòng đây hả cô pé...”

“ Ôi! Có ai cứu tôi với... Nhok con... em phiền quá đi.. em ko biết trong tuần này anh phải viết luận án tốt nghiệp sao... sao mà cứ gõ cửa phòng anh hoài thế... Muốn ăn thì xuống bảo mẹ đi, anh ko phải kho lương thực của nhà em.....Biết chưa??????? Ghét quá đi!”

“ Anh ghét em lắm... em biết ko hả... mè nheo quá... đáng ghét... phiền phức...tại sao anh lại có thể có 1 cô em gái cứng đầu như thế nhỉ? Mưa lớn như vậy mà còn ko về đi, đứng đợi làm gì hả... giờ thì hay rồi.. ồm thế ai sẽ lo hộ anh 1 ít đây... Phải nhanh khỏe nhé!”

“ Ôi...không...không... tốt hơn hết là em đừng có khỏe lại... cứ ốm mãi cũng được... Tốt nhất là đợi anh viết xong luận án hãy khỏe lại nhaz... đến lúc đó nhất định sẽ dẫn em đi chơi... cứ như vậy nha em gái... sorry em vậy..hjhj...”

“ Hừ.. phiền quá... thôi anh hối hận rồi...mau khỏe đi, chứ kiểu này xem ra anh còn thê thảm hơn...3h sáng em đòi ăn sữa chua nếp cẩm thì anh biết kiếm ở đâu ra chứ...”

“ ... Đau đầu quá... Hôm nay em lại xích mích với mẹ rồi.. Sao hai mẹ con suốt ngày ko hợp nhau như thế... Mỗi người bốt đi 1 tiếng là được mà.... Còn nữa.. em ko biết trên đời này anh cũng sợ mẹ nhất ah, thế nên đừng có lời anh ra làm bia đỡ đạn nữa... Cứ theo đà này, có lẽ đến xương cũng chẳng còn nguyên vẹn mất...”

“ Phù! Ôn trời... ah ko... ơn em, cuối cùng thì anh cũng có thể hoàn thành xong cái bản luận án lộn xộn này rồi...Em đúng là con đĩa mà.. anh đã phải bỏ trốn đến tận khu giảng đường... vậy mà em vẫn ko buông tha... rốt cuộc hôm nay em đến trường anh để làm gì hả... cái gì mà muốn học cùng anh chứ, tưởng anh ngốc như em sao... học hành gì mà chưa nổi 5phút đã ngủ, rớt chầy thành sông rồi.hihi.. Con gái gì mà xấu tính... Càng ngày càng thấy đáng ghét.. Ôi! Nếu để em nghe thấy câu này, thì đúng là rất thảm đó, vậy nên đừng có nằm mơ mà lấy được mp4 của anh nghe chưa... Muốn đánh lừa anh hả... nằm mơ đi cô pé.”

...

“ Sao dạo gần đây.... em có chuyện gì buồn ah.. em luôn tránh mặt anh... ko còn đến quấy nhiễu anh nữa...nè , sao ko chịu nói chuyện với anh... chán quá đi...”

“ Có ai bắt nạt em ah... nói anh biết đi... anh nhất định sẽ ko tha cho kẻ đó đâu.. tuy nhiên em lại chẳng chịu nói.. trời ạ... em nói nhiều thấy điên đầu, ai dè ko nói còn điên đầu hơn.. lại định kiếm chuyện gì với anh đây...”

“ sorry nha nhok, dạo này công việc của anh nhiều quá, ko thể lo cho em được.. thôi chịu khó mà tự lấy xe đi học nghen, anh sẽ ko đưa em đi học được đâu...”

“ Nhok ah... hôm nay... anh mới phát hiện ra 1 bí mật lớn nhok ạ. Dạo này anh ko được nói chuyện với nhok, anh cảm thấy rất khó chịu... ko hiểu vì sao lại thế.. nhưng giờ thì anh biết tại sao rồi... thì ra là... hj, là do anh đã yêu nhok mất rồi... buồn cười lắm phải không... yêu em gái mình thật ra chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng cô em gái đó lại là em... Anh ko biết mình sẽ nên đối diện với em như thế nào nữa...thôi thì cứ tạm thời tránh mặt nhau vậy, đừng giận anh nhé... hi vọng cảm giác này sẽ sớm qua...”

Và rồi, anh còn nói rất rất nhiều nữa, nhưng tôi đã ko còn đủ kiên nhẫn để mà nghe tiếp. Tôi đã next đến phần record cuối cùng... Vẫn là giọng anh trầm ấm, nhưng có vẻ hơi hoảng hốt...

“ ... anh đã nói rồi... anh đã quyết định kết hôn... tất cả chúng ta đều phải mau chóng chấm dứt chuyện này thôi... hj vọng em sẽ hiểu... nhưng dường như là em đã ko hiểu. Em đã bỏ đi mất rồi, trước khi anh kịp nói cho em nghe tất cả... anh ko muốn giấu nữa... anh muốn nói là anh yêu em... yêu từ rất lâu rồi, nhưng tại sao em lại ko thể đợi anh nói hết chữ, em bỏ đi rồi vậy anh biết làm sao đây... đã gần 12h rồi, sao em vẫn chưa về chứ... em đang ở đâu vậy... ko được, anh phải đi tìm em...”

Dường như anh đã quên ấn nút kết thúc, vì vậy mà máy ghi âm vẫn được bật. Bên trong tai nghe, ko còn giọng nói êm dịu của anh nữa, mà chỉ còn lại tiếng gió rít nghe đến kinh người. Tại sao bình thường khi nghe thấy tiếng gió, chúng ta lại ko biết rằng nó đáng sợ đến như thế nhỉ?

Ko biết là bên tai tôi, tiếng gió đó tồn tại bao nhiêu lâu... cho đến khi một chuỗi âm thanh chói tai thay thế...” kttttttttttt.....” tiếng còi, tiếng phanh xe, tiếng mảnh kính vỡ, va đập vào nhau tạo thành 1 chuỗi hỗn độn... Âm thanh nghe đến kinh người. Tai tôi như ù đi. Rồi lại một khoảng im lặng nữa xuất hiện thay thế cho khoảng ngắn ồn ào. Có tiếng người xì xào, có tiếng bước chân vội vàng, và có cả tiếng của những giọt nước mắt... thế nhưng, dường như tất cả vẫn chỉ là rất mơ hồ...

- Nhật Cường, anh hãy tỉnh lại đi... Ko sao chứ? Đừng làm em sợ...

Bên tai tôi, tiếng khóc của chị, nghe thật thảm thiết. Là chị? Thì ra người bên cạnh anh trong lúc nguy cấp nhất ấy lại là chị chứ ko phải là tôi. Tôi cứ luôn miệng nói tôi yêu anh trai nhưng thật ra tình yêu ấy đáng giá bao nhiêu chứ? Vẫn biết tình yêu ko thể nào đem ra so sánh thế nhưng nếu thật sự bị đem ra so sánh thì tình yêu của tôi dành cho anh so với tình yêu của chị dành cho anh có lẽ chỉ đáng bỏ đi. Tôi đã làm được gì cho anh nào? Tôi đã đau khổ trong bao lâu? Tôi đã vì anh mà mất đồ hoe được mấy ngày? Thật chẳng bõ bèn gì, ngay cả trong lúc anh nguy cấp nhất thì tôi đã ngủ rất ngon mà chẳng thấy sốt sắng 1 chút nào .. Tình yêu ah? Có lẽ tôi ko có nó đâu, tôi chỉ biết ích kỉ yêu bản thân tôi mà thôi...Tôi là đứa con gái xấu xa nhất trên đời này...

- Đừng...khóc...

- Anh... anh tỉnh rồi...Anh sẽ ko sao hết... Tỉnh rồi là ko sao hết... ko sao nữa...ko sao...

- Ko..đâu... Anh xin...lỗi... Ngày..mai...

- Ko! Đừng nói gì cả... Ngày mai chúng ta vẫn sẽ kết hôn, đám cưới vẫn diễn ra, ko có gì thay đổi hết. Anh ko được phép hủy bỏ nó. Em ...em ko cho phép đâu... ko được...

- Anh xin lỗi... nhưng.... anh ko ...thể...hãy đi...tìm 1 người...đàn ông tốt để họ... thay thế anh..chăm sóc em.. đồng ý với anh đi...

- Không! Nhất định anh phải cố lên. Em biết anh rất ...giỏi mà...Nhất định... anh sẽ làm được.. em tin anh sẽ làm được... nhất định anh phải khỏe lại để chăm sóc ẹ con em, anh ko được ***** con em như thế... Đừng mà...

- Anh xin lỗi!... Con ..bé...con bé...đã về chưa...

- Đến giờ này mà anh vẫn còn lo cho nó sao? Anh có biết vì ai mà anh mới bị như vậy ko hả? Anh thật là ngốc!

- Ko đâu! Người ngốc... là nó... mới đúng... Hãy giúp anh đi tìm con bé được ko... ba mẹ anh... chắc chắn sẽ ko đi tìm nó về đâu... thật ra.. con bé rất đáng thương... nó chỉ có anh mà thôi... Giúp anh... đưa nó đến đây cho anh... coi như là anh cầu xin em... 1 lần cuối cùng thôi...Xin... em...đó...

- Haizz..Thôi được! Em sẽ đi tìm nó... Anh nhất định phải đợi em quay trở lại, nhất định phải đợi đấy...

Nói rồi, tôi nghe thấy có tiếng bước chân chạy vội vàng. Chẳng mấy chốc, căn phòng lại trở nên im ắng, dường như chỉ còn nghe thấy tiếng thở thoi thóp của anh.. Không biết lại là bao lâu nữa, tôi mới nghe thấy tiếng của anh...

- Nhok kon... huzz... anh sợ anh sẽ ko thể đợi cho đến lúc em tới được rồi, anh ko thể ở bên cạnh chăm sóc cho em được nữa... vì thế.. nhất định em phải kiên cường lên, đừng trẻ con mãi như thế.. Đừng khóc, anh đã nói rồi... đừng vì anh.. mà khóc... hãy chỉ vì anh mà cười thôi...Em có biết không? Anh đã từng rất muốn làm 1 người anh trai tốt, chăm sóc, bảo vệ cho em cả đời, nhưng thật ko có cách nào khác, đã ko thể giữ lời hứa đó được nữa rồi... Anh phải đi thôi! Nơi này có lẽ ko dành cho anh. Em còn nhớ chứ, em đã từng nói với anh rằng người đã mất chỉ thật sự mất khi người còn sống ko còn nghĩ tới họ nữa. Vậy nên, chỉ cần em ko quên người anh trai này... thì anh nhất định sẽ mãi mãi... ở bên em... ko bao giờ... rời xa... Anh thật sự... rất... yêu em....Títítítítítítítítítítít.....”

Đùng! Đùng!

Đột ngột bầu trời vang lên vài tiếng động lớn rồi sau đó kéo theo một trận gió nổi lên, và nhanh thôi mưa bắt đầu xả xuống. Lạnh và ướt. Đúng là nắng mưa bất chợt như khuôn mặt của 1 đứa trẻ, chỉ cần nó vui thì nó sẽ cười, nó ko vui thì nó sẽ khóc, mặc kệ người ta có cảm thấy điều đó phiền hay ko. Mưa như thế kể cũng tốt, vì nó sẽ ko để cho anh nhìn thấy những giọt nước mắt của em được. Em ko khóc đâu, không phải khóc vì anh đâu.. mà không... tự nhiên em muốn khóc anh ạ, chỉ 1 lần thôi... lần cuối anh nhé.. hãy để cho em được khóc như 1 đứa trẻ bên cạnh anh... rồi ngày mai em hứa em sẽ trở lại một cuộc sống bình thường – cuộc sống ko có anh... Em hứa mà...

5. Chương 05

...

Sau buổi chiều ngày hôm đó, đúng như dự đoán, tôi đổ bệnh, nằm bất động 1 chỗ như thiếu năng, chân tay đã rời. Con người kể cũng lạ, rõ ràng vừa rồi còn khỏe như trâu, vậy mà chỉ sau có một trận mưa ko thể coi là nhỏ mà đã ốm yếu như mèo hen thế này... Thật ko thể ko tự thấy bản thân quả thật quá thảm hại...

Hjx, thật sự cũng chẳng còn nhớ nổi mình đã ngủ tất cả là bao lâu nữa. Điều cuối cùng còn nhớ là mình còn mò được về đến nhà trong trạng thái ko đảm vô vào ai, rồi sau đó quay đơ ra giường, hai mí mắt trĩu nặng.. Còn bây giờ thì... hjx, mắt đã hết “trĩu nặng” rồi nhưng thay thế vào đó là chiếc đầu. Nó cứ ong ong rồi lại quay vòng vòng. Mệt! Nóng, nóng quá... Có ai đó bật giùm cái điều hòa ko nhỉ? Tôi thàn than trong tuyệt vọng, có lẽ chắc chẳng ai nghe thấy đâu, thôi thì đành vẫy tay tự mò dậy mà bật vậy. Chớp chớp... ánh nắng quái quí... Chói mắt quá... tuy nhiên, sau cái chớp mắt cái thứ 3 thì tôi cũng có thể mở hẳn mắt, ngồi bật dậy, ấy thế nhưng...

- A!!!!!!!

Trong phòng tôi đột ngột xuất hiện tiếng la của 2 con người. 1 là tôi. 2 là... định thần nhìn kĩ lại ... hóa ra là con người kì quặc mọi ngày... Sao càng ngày tần suất anh ta xuất hiện trước mắt tôi ngày càng nhiều vậy nhỉ???

- Em hét cái gì?

- Anh hét cái nỗi gì?

Chẳng ai bảo ai, chúng tôi cùng nhau lên tiếng, và cùng nhau phì cười.

- Cười cái gì mà cười... T_____T

- Hì, tự nhiên nhìn thấy bản mặt em, buồn cười..

- Đáng ghét! Anh dám nói như thế à? Anh còn chưa nói, anh kêu cái gì? Nói!

- Uh thì... đang định xem em tỉnh chưa, thì em đột nhiên lại ngồi bật dậy, va vào mặt tôi. Bất ngờ thì kêu...

- Chứ tôi tưởng là đau quá nên kêu...

- Hiiiiiiiiii, bô bèn gì... xem ra kêu to như vậy, chắc là khỏe rồi... em làm tôi lo muốn chết... – tôi có nghe nhầm ko nhỉ? Hình như anh ta vừa lên tiếng thở phào nhẹ nhõm. Lo cho tôi thật àh... – àh.. mà em kêu cái gì vậy? Đau àh? Để tôi xem!

Hừ, nhắc đến mới lại thấy máu sôi sùng sục 100 độ.

- Hừ, đau cái đầu anh đấy... Anh có biết hôm nay bao nhiêu độ ko?

Thấy tôi đột ngột hỏi 1 câu hoàn toàn lạc chủ đề, anh ta ngẩn ngơ đến vài chục giây rồi sau đó mới cười hìhì trả lời. Con người nào mà cũng đáng ghét như anh ta chắc tôi sớm phải vào trại thương điên mất...

- Tôi cũng ko rõ, thôi đợi chút, để tôi vô mạng kiểm tra rồi sẽ thông báo cho em sau nhen.. ^^

- Ôi mẹ ơi! Đừng nói với tôi là anh ko bao giờ xem thời sự nhé!

- Uh, sao em biết? Hiếm khi anh xem lắm. Hì, dù sao mưa nắng cũng đâu phải việc của anh? – tuyệt! Câu trả lời thật xuất sắc... xuất sắc đến nỗi khiến cho tôi muốn “oánh” cho anh ta vài phát vào mặt. Trời ạ! Sao người lại cho con giao lưu với 1 tên quái đản như thế này...

- Hìx.. thật ko biết nên nói gì với anh nữa...

- Hìhì, nói gì mà chẳng được, anh thích nghe em nói mà... Mau nói đi...

- Ui... Người đâu mà... NGU NGỒ...

- Sao???? :O

- Hôm nay 36 độ ông nội ạ, nóng đến nỗi sắp độn thổ để át rồi đây, thế mà anh lại lòi chần bông ra đắp cho tôi, anh muốn biến tôi thành lợn quay chiên giòn àh...Nóng quá... nóng quá...

Nhắc đến mới nhớ, tôi thẳng tay gạt mạnh cái chần sang 1 góc không thương xót. Trời ạ! Lúc mê man bất tỉnh thì ko nói làm gì, nhưng rõ ràng là bây giờ đã tỉnh, vậy mà vẫn còn để cái chần đó nán lại trên người mình lâu đến thế. Thật chẳng còn gì để nói, ko biết là do mình dưng cảm, hay là do mình quá ngu đây??? Ôi! Thôi thì cứ để mình là 1 con ngu dưng cảm đi

- Hìx... anh nghĩ em đang sốt nên..

- Làm ơn đi ông anh... anh ko biết hay là cổ tình ko biết thế hả... tôi bị sốt chứ đâu có bị sốt rét... Thôi bỏ đi, tốt nhất tôi ko nên nói chuyện với anh nữa... càng nói càng thấy “nóng” đầu..

- Vậy àh? Vậy thì để anh quạt cho... thích quạt tăng tốc đến số mấy nào...

- Thôi bỏ đi!

- Ko bỏ được! Mau nói đi... Nói đi! – hìx, sao ko ai nói cho tôi biết rằng cái người 27 tuổi trước mặt này cũng có lúc con nít như thế này...

- Trời ạ! Tôi đã nói là ... KO CẦN mà... ĐI RA NGOÀI NGAY CHO TÔI!!!!!!!!!!!!!!

Ôi! Ôi! Đúng là tôi sắp trở thành 1 tên điên hạng nặng mất rồi.

- Nay...

- Anh vẫn chưa chịu đi àh? – tôi quay ra, lại cái kiếu đó, anh ta cứ đứng lén lút sau cửa như tên ăn trộm vậy...

- Hì, em đã đuối đến tận nơi như thế... mặt đầy mồ hôi thì cũng phải đi chứ... chỉ là... mẹ em đã nấu cháo để trên bàn đó, còn thuốc nữa... ráng ăn hết đi nha...rồi sau đó uống thuốc... thì mới khỏe được nhà..pé..

- Cái gì cơ? Pé á?????? – eo ơi sồn hết da gà..

- Ah ko... thật ra phải là “péo” mới đúng... Vừa rồi vắc em như vắc bao tải 100kg vậy, mệt muốn chết... Tôi về lại tốn mấy lá salonpas rồi...hìhìhì.. +_+

- Anh... tôi mượn anh vắc tôi khi nào, chẳng phải khi về, tôi đã lên phòng mình rồi sao? – tôi cố nhún mồm nhớ lại, mà thôi sao phải nhớ, sự thật rành rành là thế mà ^^

- Ôi trời! Mơ ngủ hả péo? Em ngủ gục dưới salon kia kìa, mẹ em kêu anh “vắc” em lên.. Có lẽ lần sau mỗi khi nhìn thấy em thì tốt nhất là lên “chuồn chuồn” thì hơn... Ko ngờ đồng phiền phức này... thiệttt là nặngggggggggggg....

- Anh?! – nghe cái điệu nói kéo dài giọng của anh ta chứ... đúng là tức nổ đom đóm...

- BIẾN! BIẾN NGAY! Ah... mà quên... AI CHO PHÉP ANH RA VÀO PHÒNG TÔI HẢ?

Trời ạ, nói 1 hồi giờ mới nhớ ra điều căn bản nhất. Hìx, nhưng đến lúc đó, anh ta đã sớm “cao chạy xa bay” rồi... +_+

Chương 5: Sự kì lạ đến từ số mệnh.

Haizz... Không ngờ mới đó mà đã chớm hạ rồi, nắng nóng khủng khiếp. Thời tiết như thế này cứ như chực chờ thiêu sống người ta luôn vậy. Giả dụ nếu để một 1 quả trứng gà ra lòng đường vào lúc giữa trưa như thế này, thì chắc khoảng 10phút sau chúng ta sẽ có món trứng luộc mất, mà có khi cũng chẳng cần phải bóc vỏ cơ. Thật kinh khủng! Vậy nên, cúp học vào những ngày như thế này, ko thể trách mình lười mà chỉ có thể trách do thời tiết quả khủng khiếp mà thôi. 37, 38 độ... Ôi! Người chứ có phải trâu đâu...^^ Nhưng dù sao thì điều đó cũng chẳng đáng để bận tâm nữa, vì bây giờ mỗi khi trốn học, tôi đã có điểm đến rồi, chẳng phải lang thang ngoài đường như 1 đứa vô gia cư bất hợp pháp nữa...

- Chị ơi... em đến rồi...

- Ôi.. may quá.. có em đây rồi... pha sữa giùm chị được ko... thằng bé quấy quá..

- hìhì... ok.. no vấn đề...

Bé Bin giờ đã được gần 2 tháng rồi. Hì, dường như là nó đã rất giống anh... Đôi mắt sáng nhưng... vẻ lạnh lợi đó là của chị... Thằng bé rất đáng yêu và... rất nghịch ngợm... khiến cho tôi và chị nhiều lúc ko tránh khỏi việc “than ngắn thở dài”...hìhì... nhưng dù sao thì vui vẻ vẫn nhiều hơn cả... Từ lúc bé Bin ra đời, chị đã quyết định chuyển ra ngoài ở. Ko biết việc chị dành dụm tiền từ bao giờ nhưng chị đã mua được 1 căn hộ nhỏ trong khu chung cư mới xây dựng ở ven thành phố. Chị nói ở đó cho tiện chỗ đi làm. Nhưng tôi biết, thật ra chị chọn 1 nơi xa như vậy là để tránh mặt người nhà. Ai trong nhà chị cũng nói chị khờ. Mà tôi cũng thấy chị khờ thật. Cuộc sống 1 mẹ 1 con sẽ rất vất vả, tôi cũng đã từng trải qua rồi nên tôi biết. Trước đây, khi ba bị tai nạn mà bỏ hai mẹ con tôi ở lại. Mẹ cũng đã khóc suốt, cuộc sống sau đó quả thật cũng khá chật vật. Tất cả mọi bận bịu từng tưởng là tốt xung quanh mẹ, mỗi lần nhìn thấy mẹ đều cứ như nhìn thấy phiền phức, ai cũng tránh mặt, chỉ có vay 2 triệu thôi mà người ta sợ mẹ tôi ko có khả năng trả cho nên dù cho người đó nhà có giàu nứt đổ vách ra thì cũng kêu nham nhảm là ko có rồi bắt đầu kể nghèo kể khổ. Đời là vậy, người càng giàu thì càng ko thể có hai chữ “cảm thông” được. Có lẽ điều này là thứ quá xa xỉ đối với họ. Nhưng dù sao thì những ngày tháng cơ cực nhất cũng đã qua rồi, giờ thì 2 triệu đối với chúng tôi chẳng là cái gì nữa, thế nhưng 2 triệu vào ngày đó là miếng cơm, là cuộc sống và là bài học đắt giá cho tôi biết về lòng người. Người ta nói đúng, chỉ có vào lúc cơ cực nhất, người ta mới có thể thấu hiểu được bản chất của nhau.

- Chị này...

- Ôi...

- Bất cứ khi nào... chị gặp khó khăn gì... nhất định chị phải nói cho em biết... giờ chúng ta đã thật sự là người 1 nhà rồi...

Tôi đưa bình sữa tới tay chị, miệng vẫn ko quên nói những điều cần nói. Tự nhiên, tôi thấy thương chị ghê quá. Dường như là tôi đang đồng cảm với hoàn cảnh của chị, vì quả thật nó quá giống hai mẹ con tôi trước đây. Ôi! Bà chị dâu khờ này... có lẽ là chị ấy sẽ phải “khờ” như thế cho đến hết cuộc đời mất, vì chị có 1 điểm rất giống anh... Đó là KIÊN ĐỊNH. Hì, chắc hẳn anh sẽ hạnh phúc lắm, vì kiếp này anh đã may mắn có được người con gái yêu anh đến vậy còn gì... hìhì, còn em... vẫn như trước anh nhé... em sẽ là cô em gái nhỏ vô tư lự trong lòng anh...Chỉ như vậy thôi anh nhé! Giờ thì em có thể can đảm để nói lời tạm biệt với cái tình yêu đầu ng0x ghéech của mình rồi. Anh thuộc về chị, mãi mãi là như thế.. Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng của chị thốt lên nhẹ nhàng..

- Uh, chúng ta là người 1 nhà.

Hì, trong cái khoảnh khắc chúng tôi xác nhận mối quan hệ thân thiết ấy, bé Bin nhìn chúng tôi đã thôi í ới, khóc lóc từ lúc nào. Trên khuôn miệng giờ chỉ còn là một nụ cười dễ chịu.

Rồi cả hai chúng tôi ko ai nói gì nữa. Chỉ khẽ nhìn về 1 hướng mà mình đã chọn, hai hướng nhìn hoàn toàn ko giao nhau, ấy thế nhưng trên cả hai hướng nhìn đó vẫn luôn trải dài màu nắng ấm...

Thôi nhé! Những gì đã qua hãy để cho nó qua. Ngày hôm nay rồi sẽ bị thay thế bởi ngày mai, cũng giống như việc Nhật Cường của ngày hôm qua sẽ có lúc bị thay thế bởi Nhật Cường của ngày hôm nay. Hãy yên nghỉ anh nhé! Rồi đến 1 ngày nào đó, tất cả chúng ta sẽ lại được gặp nhau ở 1 nơi có tên gọi là Thiên Đường...

~(^oo^)- (<)

~~ Này! Sao dạo này trông anh đen thế? Mới chớm hè mà đã như vậy rồi. Khai mau! Chắc hẳn là anh đã lang thang rất nhiều.

- Không có! Chỉ là anh đến cổng trường đứng đợi em thôi..

- Đón tôi?! – anh ta có đón tôi ah - Sao tôi ko biết nhỉ?

- Sao mà biết được? Một tuần em trốn những 4 buổi học cơ mà... Học hành như vậy đấy...

Tôi đã nói là tên này đầu óc có vấn đề thật mà. Anh ta có thể biết tôi trốn tới tận 4 buổi học, mà 1 tuần tôi học có 5 buổi.. Oái! Vậy hóa ra, cả tuần anh ta đến đây ah? Trời ạ! Thảo nào mà... mình ko chê anh ta đen mới là lạ đấy... Đúng liên tiếp mấy ngày trước cổng trường tôi, mà da mặt anh ta chưa biến thành cái bánh nướng cháy khét thì xem ra sức chịu đựng của anh ta vẫn rất tốt đấy chứ. Phải tôi thì... chỉ cần 5 phút đứng ngoài đấy thôi, đừng nói là da mặt đến ngay cả tâm trí cũng bị thiêu cháy khét lẹt... Quanh cái chỗ quái quỷ này làm *** gì có chỗ râm. Hở ra cái cây nào là người ta chặt phén đi rồi còn đâu, cứ như thế để thêm bất cứ cái cây nào sẽ lại tốn thêm đất, thêm nước nhà họ vậy... Nghĩ đến đây, tôi bất giác rung mình, phán 1 câu xanh như mây trời.

- Anh đúng là điên quá sức tưởng tượng.

Nhận lại cái lườm sắc như dao chọc tiết của anh ta, đành phải ngậm ngùi cười xòa.

- Hìhì... ko thể trách em được, do thời tiết nóng quá ấy mà.. học hành vào tầm này, thật ko chịu nổi...

- Vậy thì lang thang ngoài đường giữa thời tiết như thế này thì chịu nổi?

- Đâu có.

- Lại còn chối. Vậy sao ko về nhà?

- Việc này... Sao đột nhiên hỏi nhiều vậy? Chuyện này anh ko cần biết... Hìhì, em đói rồi, đi ăn kem nhé?

Ôi ôi... đúng là thời tiết nóng bức dễ khiến người ta nổi điên, nếu ko đi ăn cái gì đó mát ngay lập tức thì chắc tôi sẽ thê thảm với anh ta lắm lắm đây. Đói mày anh ta đã nhú lại lắm rồi... Thật là khổ! Ngồi cùng xe với 1 tên bình thường đã khổ, huống hồ là ngồi cùng với 1 tên tính khí thất thường như thế này.. Hìx, chỉ có thể tóm lại trong hai chữ: THẨM HẠI.

Hìhì, kể cũng kì nhỉ? Tôi cứ liên miêng kêu cái tên bên cạnh tính khí thất thường thế mà tôi cũng quen anh ta được gần 3 tháng rồi đấy. Ở bên cạnh anh ta, tôi cũng đã lĩnh giáo khá các điểm thất thường

của anh ta rồi...Ví như, anh ta luôn miệng kêu tôi dở người, lón rồi mà vẫn thích đọc truyện tranh, ấy thế nhưng bất kể khi nào, conan ra tập mới, anh ta lại mua nó đem đến cho tôi. Rồi cả tiểu thuyết nữa, chỉ cần gỡ 3 trang anh ta sẽ lại kêu oai oái rằng thứ đó nhiều chữ, rối mắt, chóng mặt, thật chẳng ra sao... vậy mà vẫn biết nội dung của cuốn truyện đó là gì... Còn nữa, điều này mới càng khiến tôi thấy anh ta bị chập mạch nè. Giữa trưa, nắng nóng đến sa sẩm mặt mày, anh ta khăng khăng kéo tôi ra chỗ công viên gần nhà ngồi đây nắng gần cả tiếng đồng hồ, chỉ làm đúng 1 việc duy nhất là ngửa mặt lên nhìn trời, rồi sau đó lại lảm nhảm như 1 tên điên thực sự rằng “ Được nhìn thấy ánh mặt trời, thật là hạnh phúc!”

Trời ạ! Nhờ phúc của anh ta, mà mới chỉ mấy ngày đầu hè, tôi đen chẳng khác nào than đun. Còn anh ta, do da ko bắt nắng, vẫn chẳng đen đi là bao nhiêu. Mỗi lúc tôi tỏ ra bức bối với anh ta về vấn đề này, anh ta chỉ cười khà khà – cái điệu cười đáng ghét, và nói thản nhiên rằng “ Nếu thích, tôi có thể đổi da cho em.” Ôi trời ơi! Anh ta nghĩ tôi và anh ta là rắn có thể lột xác chắc??? Nhưng bao giờ chẳng thế, ở lâu trong cái khổ rồi cũng thích nghi với cái khổ, cũng như việc tiếp xúc nhiều với tên dở người này, tôi cũng sẽ dở người theo. Chẳng biết từ khi nào, tôi cũng chẳng buồn thấy khó chịu với cái lối sống kì quặc của anh ta nữa. Có lẽ tôi nên đăng kí sớm 1 suất dành ình ở trong trại thương điên đi là vừa...

- Sao tôi thấy ghét anh kinh khủng?

- Không sao! Ghét của nào, trời trao của ấy mà...

Ôi! Thật chẳng còn gì để nói +__+

...

Hôm nay tôi bắt đầu quyết tâm trở lại trường học. Chao ôi! Cứ nghĩ đến việc ngồi nghe giảng mà cứ như là đang chịu tra tấn dã man, đôi chân lại chùn chẳng muốn bước. Thế nhưng, 1 chút lí trí yếu đuối còn sót lại vẫn cố thuyết phục đi học. Thời đại này, ko học thì chỉ có mà die, thôi đành ỉu xiu mà bước tiếp.

Vẫn như thường lệ, trên cái bảng thông báo to tướng được đặt ngay cạnh lối đi vẫn dán chẳng chịt giấy. Một tờ giấy to in đậm ghi là nhận đào tạo thạc sĩ gì gì đó.... Chẳng cần bận tâm.. Cái bận tâm phải là cái này nè... Tôi nhìn tờ giấy thông báo lịch thi mà kinh ngạc đến suýt lặn đùng xuống đất mà ngất xỉu. Trời ạ! Còn 1 tuần nữa là đã thi hết kì rồi... Sao chẳng ai nói cho tôi biết nhỉ??? Ah mà quên, tôi làm gì có bạn chứ +__+ hjxhxx.. ko biết bản thân có nên vui vì đã nhận ra cái sự thật rõ như ban ngày này ko nữa... Đọc xong cái tin giật gân, xem chút gây chết người đó, tôi lại thất thểu bước vô vào lớp. Lại là cái lớp với 75 thành viên quen thuộc với đầy đủ tên họ nhưng chẳng thân thiết với ai. Mệt! Nóng! Quan trọng là chán!!!!!!!!!! Nhưng thôi, mất 3 nghìn gửi xe, ráng mà ngồi cho đến hết tiết.

...

Hjxhxx, đúng như tôi đã dự đoán. Liên tiếp 1 tuần sau đó, tôi lao vào học như thiêu thân, chẳng còn biết mọi sự trên đời. Ngày trước, mỗi lần đến kì thi, anh vẫn thường hay đùa rằng, nếu quanh năm suốt tháng, tôi luôn làm việc với tốc độ này, thì anh sẽ chẳng còn gì để mà làm nữa. Ấy thế nhưng, anh vẫn phải làm đấy thôi, vì chẳng bao giờ tôi chăm chỉ như vậy cả năm cả, thường thì tôi rất là lười. Học hành rất chểnh mảng, chỉ khi đến kì thi mới có thể phát huy hết khả năng chăm chỉ. Tôi cũng chẳng hiểu sao tôi có thể như thế nữa, cứ nước đến chân mới nhảy, cứ như thể tôi sợ nếu nhảy trước mà trượt thì lại bị nước dìm chết mất thôi ^^ . Ngày trước thi đại học, thấy các bạn xung quanh lo lắng, sốt sắng, đi học hết chỗ này đến chỗ kia, làm mình cũng thấy lo lo theo, cũng định chăm chỉ vào bàn học mỗi tối, nhưng kết quả là chẳng vào đâu được chữ nào, thôi thì đành lại ngồi chơi điện tử. Mấy lần bị mẹ phát hiện ra, ăn 1 trận mắng tơi tả, nhưng lại vẫn đầu vào đấy. Kết quả là còn 1 tháng cuối cùng , mới cầm đầu vào học, nhưng cũng ko đến nỗi phải thức trắng đêm, học đến 10h là đã ngáy khò rồi. Thế nên, trong nhà chẳng có ai hi vọng tôi sẽ đỗ được đại học cả, chỉ có anh kiên định vỗ vai tôi, cười hỉ hửng, nói một câu : “ Em gái anh mà lại” Cuối cùng thì tôi cũng đã đỗ. Tuy với số điểm ko cao chót vót, nhưng vẫn thừa 1.5 so với điểm chuẩn của trường, tôi thấy như thế là quá ổn rồi, sức ko chịu nổi ra, sao có thể mong chờ 1 kì tích...

Ngày nối tiếp ngày vẫn vụt qua như tên ăn cướp, chẳng chịu chờ đợi ai bao giờ. Tôi vẫn miệt mài vui đầu trong đồng sách vở, chẳng còn nhận biết nổi hôm nay là bao nhiêu độ nữa. Còn cái con người được xem là kì lạ kia, sau khi thấy vẻ mặt thất thần cùng với mái tóc rối bù xù ngồi bên cạnh chồng sách cao hơn cả tầm nhìn của tôi, thì anh ta lặng lẽ quay trở ra sau cái nhường mày cao ngạo. Hxx, còn bé Bi nữa chứ... đã mấy ngày nay tôi ko qua thăm nó. Ui nhớ chết mất! Hx, nhưng cuối cùng lại vẫn chẳng thể chết nổi mà

phải can tâm tình nguyện ngồi chôn chân trong đây. Hìx, sớm biết học hành khổ cực như thế này thì chết quách luôn cho rồi...

Cuộc sống đại học, ai dám bảo là sướng. Học thì chẳng thật nhưng thi thì thật đến 100%. Lúc học thì cảm thấy thời gian thật quá là dư dả, nhọt nhèo, thừa thãi, nhưng đến lúc thi, bất luận là bao nhiêu thời gian cũng cảm thấy là ko đủ. Nhưng mà thôi, đằng nào thì cũng chết, thôi thì chết sớm sẽ được đầu thai sớm. Vậy là cuối cùng Mạc Phương tôi cũng đã được đối mặt với kì thi trong tình trạng 2 con mắt thâm quầng. Lẽ ra thì cũng ko đến nỗi phải thức trắng liền mấy đêm như thế, chỉ tại bây giờ ko còn anh nữa, cho nên cũng ko còn gia sư miễn phí nữa... mà cái đầu của tôi thì... ôi thôi... cũng ko đến nỗi khó đào tạo, tuy nhiên trong 1 thời gian ngắn như vậy mà phải “nuốt” tới mười mấy cuốn giáo trình, đừng nói là tôi, đến thần thánh cũng phải phát buồn ngủ...

Vào phòng thi mà tâm trạng hết cứ như là đi đánh trận. Chẳng có địch, cũng chẳng bị bắn thương, ấy thế nhưng chỉ cần sơ sẩy 1 chút là tử vong ngay lập tức mà chẳng cần bất cứ thương tích nào. Hìxhìx.. ôi quãng đời sinh viên, ai rồi cũng sẽ được trải nghiệm...

Khi lê nổi những bước chân nặng nề về đến thềm cửa nhà, nghe được tiếng căn nhần quen thuộc của mẹ, lúc đấy tôi mới rõ.. Thì ra là mình vẫn còn sống sót mà trở về. ..

- Sao rồi nhok? Làm bài tốt chứ!

- Anh?! Sao anh lại đến nhà tôi nữa ah?

- Hì, đương nhiên là anh... LẠI ... đến nhà em rồi... Vui mà..

- Vớ vẩn! Tôi sắp đứt hơi rồi đây, ko có time đùa với anh. Xê ra chút đi!

Nói rồi, tôi đảo mắt đi tìm chiếc cặp sách đáng thương đã bị tôi nhả tâm quăng vào xô xĩnh nào đó. Khi đã tìm được mục tiêu, đôi chân chẳng cần ai nhắc, tự động biến lên phòng. Kinh nghiệm nhiều năm mách bảo cho tôi thấy, dưới này đang có cả 1 đồng phiền phức ^^

- Nóng quá! Đi tắm thôi...

Vì trong phòng tôi ko được người ta ưu tiên xây khu vực bathroom nên đành phải mò ra bên ngoài chỗ cuối hành lang tầng 3 vậy. Hìx, mà mỗi lần đi qua đây, lại phải đi qua phòng của anh. Buồn! Ồ?! Sao cửa hôm nay lại mở nhỉ? Mẹ ở trong đó ah? Thấy chiếc cửa được kéo qua 1 bên, tôi ko khỏi hiếu kì, cho nên ngay lập tức, những bước chân được di chuyển rất nhẹ nhàng, chẳng thua kém chân mèo là bao nhiêu... Hìxhìx, sao tự nhiên lại đi so sánh với mèo nhỉ? Chẳng phải tự hạ thấp bản thân quá sao???

Khi đôi tay đã bám được vào vành cửa, tôi mới ghe ghé mắt vào nhìn. Trời ạ! Sao cái tên kì quặc đó lại ở trong phòng của anh, lại còn với vẻ mặt rất chi là thiếu ngủ nữa, anh ta đã từng có lúc như vậy ah? Sao tôi chưa thấy nhỉ??? Kì lạ!

- Cảm ơn cậu! Mình đã hứa rồi, mình nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Cảm ơn?! Sao lại cảm ơn? Anh trai đã giúp gì cho anh ta nhỉ? Sao trước giờ chưa hề nghe anh nhắc đến... Còn nữa, anh ta hứa gì với anh mình cơ chứ? Ôi ôi... đau đầu quá, cái đầu vừa mới phục hồi lại 1 số chức năng cơ bản sau trận thi ác liệt sao giờ chỉ toàn là dấu hỏi chấm chẳng biết thế này +_+

6. Chương 06

Chương 6: Chẳng còn nổi đau...

Haizz... ơn trời.. mới đó mà đã được nghỉ hè rồi. Nhanh quá! Mùa hè năm ngoái, tôi vẫn còn có anh. Mùa hè năm nay, tôi chỉ còn lại 1 mình, nhưng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Dù sao thì cũng ko còn hay ỷ lại nữa (vì chẳng còn ai để ỷ lại cả) +_+

Phù! May quá, mấy hôm nay cái tên kì quặc đó ko thấy đến tìm tôi nữa, chứ nếu ko vào thời tiết nóng đến phỉ ra lửa thế này mà phải nói chuyện với anh ta, ko sớm thì ngay lập tức cũng bị điên.. Vậy là mặc kệ anh ta, mặc kệ mọi sự, tôi bắt xe ra biển chơi.

Biển về hè trông có vẻ náo nhiệt và ồn ào hơn. Cứ từng đám, từng đám tụ tập lại nói chuyện rôm rả với nhau trên bãi cát dài. Một số người thì vui vẻ chào đón khách, một số khác lại tập nập với công việc bán hàng rong, một số thì lại thả hồn trên những bờ cát dài. Mấy người trẻ tuổi thì đang đuổi rượt nhau trước những con sóng xô bờ. Hì, nhìn biển vào thời điểm này, ai dám nói là biển cô đơn nhỉ? Biển có cô đơn không? Ko biết nữa, biển quanh năm với những con sóng gợn nhẹ, nhiều lúc nổi điên thì lại cho những đợt sóng quây nhiễu khiến cho con người hoảng hốt. Biển ko biết nói, thì làm sao có thể thừa nhận là mình cô đơn. Thế nhưng, khi bạn ra biển vào những dịp “ko đặc biệt”, bạn sẽ có 1 tâm trạng thật khác bởi vì... Biển lạnh lẽo, u sầu và đơn độc. Từ trước tới giờ, người ta chỉ đến với biển khi đó là vào 1 ngày lễ nào đó, hoặc là những khi người ta có 1 tâm trạng ko hề tốt, thì người ta mới tìm đến biển để “ xả”. Biển rộng lớn nên có lẽ nhiều lúc lại bao dung giống như lòng mẹ, ôm hết những cảm phần của chúng ta vào lòng, vỗ về, và đem đến cho ta những cảm xúc êm dịu. Biển là như thế đấy, bất cứ khi nào chúng ta cần nó, nó đều đã sẵn sàng chờ ở đó - như 1 người bạn luôn biết lắng nghe. Thế nhưng, ko phải bất cứ lúc nào chúng ta cũng cần nó, vì vậy biển vẫn rất cô độc. Cứ tưởng tượng mà xem, cái đám ồn ào sôi nổi lúc này, liệu sẽ có thể ở đây trong bao lâu chứ? Khi hoàng hôn đổ xuống, đương nhiên họ sẽ phải trở về. Biển có thể là 1 người bạn, nó cho chúng ta sự vui vẻ, sự vẫy vùng, giúp chúng ta xả giận, nhưng nó ko cho ta được 1 mái ấm, vậy nên mãi mãi chúng ta cũng ko thể coi nó là thứ quan trọng trong cuộc đời mình. Đến rồi đi, đấy rõ ràng đã là 1 qui luật tất yếu.

Lần này tôi ra biển chẳng phải để cảm nhận nỗi buồn của biển, cũng chẳng phải để ngồi ghen tỵ với niềm vui của mọi người, mà là để nhớ đến anh – như một kỷ niệm đẹp. Hình như là đã lâu lắm rồi tôi ko còn cùng anh ra đây vui chơi nữa, tôi còn nhớ lần cuối cùng tôi được cùng anh đến đây là vào năm tôi 15 tuổi. Lúc đó tôi thật sự vẫn chỉ là một cô bé vô tư lự, ko ưu phiền, ko lo nghĩ, suốt ngày chỉ biết lêu đêu theo sau lưng anh, lú lo như chim hót cả ngày. Còn anh vẫn chỉ biết luôn miệng kêu tôi là phiền phức... Nhưng giờ thì ... cô bé như anh đã thoát khỏi được sự phiền phức ko thể-chối-bỏ này rồi. Chắc là anh vui lắm nhỉ?

Cuối cùng thì bước mãi, bước mãi... đôi chân tôi cũng đưa tôi đến 1 điểm đã từng là nơi rất rất quen thuộc – nơi có những chiếc bạt diều kỳ đem người ta hòa mình vào giữa bầu trời rộng lớn. Nơi này xem ra vẫn vậy, lúc nào cũng nhộn nhịp ồn ào như nó đã từng như thế.. Lúc tôi đến, ở đó đã có rất nhiều người xếp hàng đợi đến lượt rồi. Thật chẳng hiểu nổi trò mạo hiểm này có gì hay ho mà khiến cho nhiều người thích thú đến như thế nữa.

Năm đó, tôi 15 tuổi, rất quậy, rất thích mạo hiểm, nhưng lại cực kỳ sợ chết . Vì vậy, khi được anh đề nghị cùng nhau đăng kí chơi trò này, tôi đã chẳng chần chừ mà lác đầu nguây nguây. Eo ơi! Tôi ko biết bơi ah, chẳng may mà đang bay giữa trời, lại rơi tòm xuống giữa biển thì... càng tưởng tượng, cái đầu của tôi càng lác nhanh hơn. Ấy thế nhưng, anh chẳng cần bận tâm tới con em mặt xám ngoét của mình đang đứng bên cạnh, cứ thế mà vui vẻ mặc áo phao cho tôi rồi lại háo hức chờ đợi được bay. Chao ôi! Bay... bay.. bay... với độ cao như thế và áp suất của khối khí không khối làm cho tôi sa sẩm mặt mày, sợ hãi đến mức chẳng dám mở mắt ra nhìn, chỉ biết nép chặt trong lòng anh.. Có lẽ đó cũng là lần đầu tiên, cô bé 15 tuổi được gần người mình yêu đến như thế, xúc động đến độ khóc thét lên ^^ . Lúc ấy, anh đã nói gì với tôi nhỉ? Phải rồi, chính là câu “ Đừng sợ, nếu chết, chúng ta sẽ chết cùng nhau. Khỏi buồn” Anh ấy cũng có lúc bất cần như thế đấy.. Rõ ràng tôi biết đó chỉ là 1 câu nói đùa thôi, thế nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật sự ấm áp, an toàn. Hì, ngày đó, tôi có thể quậy đến độ chẳng biết trời cao đất dày là gì, có lẽ cũng là do đã có anh chở che nên mới dám liều đến như thế, còn giờ thì... em đã để mất anh giữa cuộc sống ồn ào, nghiệt ngã này thật rồi...

Cứ thả hồn theo những hồi tưởng kí ức như thế, tôi lặng lẽ bước tiếp, cho đến khi bất gặp hình ảnh vài đứa trẻ đang hí hụi vẽ nguệch ngoạc gì đó trên cát, trông rất đáng yêu thì đôi chân mới chịu dừng lại. Nhìn chúng, “đứa trẻ” trong tôi cũng nhất thời ko kìm được, cũng xà xuống, viết lên mấy chữ, ai dè mấy chữ đó lại là “Em nhớ anh”. Nước mắt chẳng ai bảo tự nhiên cũng chỉ trức trào ra, đành phải vội vã mà ngược mắt lên nhìn bầu trời.. Cứ đứng 1 lúc như thế, cảm xúc trong tôi cũng chịu lắng xuống... Đến lúc ấy thì tôi cũng phát hiện ra mấy đứa trẻ xung quanh đang tròn mắt nhìn tôi, tỏ ra vô cùng hiếu kì. Nhưng tôi chỉ cười, rồi lặng lẽ bỏ đi. Giờ có thời gian để nhìn nhận lại, tôi thấy tuổi trẻ thật là hay, nhờ có tuổi trẻ mà chúng ta

có thể làm ra được những việc hết sức điên rồ mà chẳng chút ngần ngại, nhờ có tuổi trẻ mà chúng ta có thể sống thật nhất với lòng mình. Giờ thì già rồi, chẳng thể nào mà “nói chẳng cần nghĩ” được nữa :).

Mùa hè năm ấy vẫn như một bức tranh hoàn mỹ khắc sâu trong trái tim tôi, vào chính cái khoảnh khắc mặt trời đang chậm chạp tìm đường về nhà, có 1 cô gái 15 tuổi đã hùng hổ chen vào kéo anh thoát khỏi đám con gái ồn ào ở đó, rồi đồng dục tuyên bố rằng : “Anh! Em thích anh!”. Lúc ấy, anh thoáng chút kinh ngạc rồi sau đó lại lặng lẽ tìm 1 cành cây khô viết lên dòng cát 1 câu tiếng hoa. Thật ra, tình cảm suốt mười mấy năm của cô gái, đã chính thức nhận được câu trả lời vào mùa hè năm đó rồi, ấy thế nhưng ngày đó cô ko hề biết tiếng hoa, vì vậy cho nên đến tận bây giờ cô mới có thể hiểu được ý nghĩa câu trả lời đó. Nhưng chỉ tiếc là... tất cả đều đã chỉ còn là hồi ức rồi .

~(^oo^)- (.<>

~Mấy ngày sau đó, tôi lại ở riết trong nhà, lên mạng suốt. Thứ nhất, là do trời quá nóng, thứ hai là tôi ko thể qua thăm bé Bin mãi như thế được, mẹ tôi sẽ nghi ngờ. Vậy là chỉ còn cách gọi điện hỏi thăm chị hàng ngày, và được trông thấy bé Bin qua các tin nhắn đa phương tiện mà thôi. Hìx, tự nhiên 1 đứa lười học như tôi lại muốn được đi học. Có như thế thì mới thăm đứa cháu dễ xương của mình mà ko cần lo sợ ai phát hiện ^^ . Thấy tôi ở nhà hoài, mẹ tôi lại bắt đầu bài ca cần nhẫn. Thật chẳng còn đủ kiên nhẫn để nghe, đành phải vác mặt đi đăng kí thêm 1 lớp tiếng anh buổi tối. Lẽ ra học ban ngày sẽ nhiều thuận tiện hơn nhưng kẹt, nóng lắm, học tối át. Hìhì. Sau mấy ngày “xa cách”, cuối cùng thì tôi cũng có thể gặp lại cái tên kì quặc đó, mà ngạc nhiên hơn là lại ở trong lớp học thêm tiếng anh. Đường như đã biết trước tôi sẽ đến, anh ta nở 1 điệu cười đáng ghét quen thuộc khi trông thấy tôi. Trời ạ! Đúng là oan gia ngõ hẹp. +__+

- Cười cái gì? T____T

- Uh thì... dzui nên cười. Cấm luôn sao?

- =.=

Chẳng thèm dỗi hơi dỗi co với anh ta, tôi liền lách người, bỏ xuống phía cuối ngồi. Ai dè anh ta lại xuống theo tôi.

- Anh đi theo tôi làm gì?

- Hơ, là ai theo ai chứ? Tự nhiên lại muốn xuống dưới ngồi thôi mà.

- Vậy được! Ngồi đi. Tôi kiếm chỗ khác.

Nói đoạn, lại định quay người bỏ đi, trời ạ, hết bàn trống rồi.hìx..

- Này! Nhìn thấy người quen thì cũng nên chào hỏi 1 câu chứ, ai lại bơ lác như thế.hìx +__+ Anh có phải bệnh dịch truyền nhiễm đầu chứ...

Đột nhiên, anh ta nắm lấy tay tôi.

- Đương nhiên ko phải, mà anh còn phải hơn thế ấy chứ? Mau bỏ tay ra!

- Không bỏ! Hì, thôi nóng lắm, học hành làm gì, đi chơi đi.

- É é.. cái gì.. Nàyyyyyyyyyy

Ui trời, nói là làm, anh ta vẫn giữ chặt lấy tay tôi kéo 1 mạch ra ngoài trước ánh nhìn của giáo viên mới bước vào cửa lớp. Tեն này đúng là điên thật rồi.

- Này! Anh có bị điên ko thấy hử? Anh ko học nhưng tôi thì có đấy.

- Vậy ư? Vậy mà anh tưởng em ko thích học chứ? Hì, tiếng anh ah, bình thường thôi, anh có thể dạy em..hehe..

- Vớ vẩn! =.=

- Nè! Hôm nay lại có chuyện gì bức ah? Sao cau mày với anh hoài thế?

- Trời nắng. Rất nóng. – tôi đáp ngắn gọn.

- Ủa? Tưởng trời đã tối nên mát.

- Mát nhưng vẫn oi.

- Vậy được, sẽ dẫn em đến 1 nơi ko oi. Lên xe!

- Cái gì?! Đây...

Hjxhxx... tôi đúng là đáng thương mà, trong lúc vẫn ngơ ngác ngác, đã bị anh ta đẩy gọn lên xe rồi...

...

Trời! Thì ra cái nơi “ko oi” mà anh ta nói chính là khu công viên ở gần nhà tôi.

- Sao? Mát chưa?

Chìa cho tôi lon nước ngọt, anh ta lại cười xớn xác như thế.

- Cảm ơn! Chắc hẳn là phải đỡ nhiều rồi.

- Tính khí em thật thất thường, nhiều khi ko hiểu nổi.

- Vậy ah? Nhưng cũng chưa bằng anh được. Anh ko những thất thường mà còn quái đản nữa cơ.

- Phì... anh như thế thật ah.. :) Bây giờ anh mới biết đấy...

- Sjj.. điên quá nên ko nhận ra nổi đấy mà...

- Nhok này...

- Đã nói là đừng có xoa đầu tôi như kiểu k0n nít nữa mà..

- Em ko thích như thế ah?

- KHÔNG! – tôi cáu bẳn, gắt lớn. Nhưng dường như anh ta chẳng “thèm” sợ, thản nhiên quăng lại 1 câu.

- Hj, không sao, anh thích là được.

- Anh?! Thôi bỏ đi, chẳng thèm chấp. Mà sao mấy hôm ko thấy anh đến làm phiền nhà tôi nữa..

- Hj, nhớ anh ah? ^^

- Oe.. làm ơn đi.. đừng thích ăn dưa bở như vậy có được ko? Tôi.. chẳng rồi hơi... Ko gặp anh, thấy vui vẻ hẳn..

- Thế ah? Hxx, thất vọng nhii.. Mấy hôm rồi, anh phải đi công tác...

- Công tác á??? :O

- Uh. Có gì mà em ngạc nhiên vậy?

- Oh, thì ra là anh có đi làm. Vậy mà tôi cứ tưởng anh chỉ ăn không ngồi rồi.. ^^

- Hxx, anh đâu đến mức bắt tài như thế. ++ Ngày trước trong lớp, anh chỉ đứng sau có anh trai em thôi

- Vậy tức là... vẫn chưa bằng...

- Uh. Đột nhiên anh có 1 câu chuyện muốn kể cho em nghe. Em có muốn nghe ko?

- Hỏi thừa hoài.

Muốn kể thì kể luôn đi cho nóng. Hỏi tôi nữa làm chi, chẳng phải là anh đã nói “muốn” kể rồi sao.. Tuy tôi ko còn hiếu động như trước, nhưng cái bản tính hiếu kì thì vẫn chẳng chịu “dứt áo ra đi”. ^^

- Hj... có 1 người con trai... rất rất chi là kiêu ngạo.. bởi vì từ trước tới giờ, mọi chuyện đối với anh ta mà nói đều rất thuận lợi, chẳng có gì mà anh ta ko làm được cả, chẳng có ai có thể đánh bại sự tự kiêu của anh ta, chỉ cho tới 1 ngày đôi mắt của anh ta xảy ra chuyện. Bác sĩ nói mắt anh ta bị cái gì đó về giác mạc, cần phải thay, nếu ko để lâu sẽ dẫn tới mù. Ba mẹ anh ta đã chạy đôn chạy đáo khắp nơi để kiếm tìm 1 giác mạc mới nhưng vẫn chẳng có bất cứ hi vọng gì. Hj, ai cũng chỉ có 1 đôi mắt, ai cũng cần phải nhìn cuộc

sống cho dù nó có khốn khó và giả tạo đến nhường nào, ai cũng cần phải biết ích kỉ cho bản thân, vì vậy anh ta chẳng thấy thất vọng, vì anh ta sớm đã chẳng có hi vọng rồi. Vậy là 1 cánh cửa về tương lai sáng sủa đã khép lại, anh ta ko thể nào mà kiêu ngạo như trước được nữa. Tất cả dường như đã kết thúc. Từ 1 học sinh ưu, anh ta ko đến lớp nữa, cũng ko còn cao ngạo lao vào những cuộc tranh đua đối với đối thủ của anh ta ở lớp. Ngay cả người con gái đầu tiên mà anh ta yêu thật lòng cũng đột ngột biến mất mà ko để lại bất cứ một lời nào. Anh ta bắt đầu trở nên nhút nhát, trốn tránh, thu mình vào 1 góc, và cách li với xã hội. Mỗi ngày trôi qua đều là 1 ngày hết sức nặng nề và tối tăm, vì đôi mắt của anh ta ngày càng mờ đi rồi. Nhưng cuộc sống vẫn luôn là thử thách, vẫn luôn làm người ta kinh ngạc. Khi nỗi tuyệt vọng của anh ta đạt đến cực điểm, thì cái cuộc sống ấy lại đáp cho anh ta 1 niềm hi vọng. Có 1 người đã chịu hiến giác mạc cho anh ta. Trớ trêu thay, khi đôi mắt anh ta dần dần lấy lại được những tia sáng quen thuộc thì cũng là lúc anh ta biết được người đã hiến giác mạc ỉnh là ai. Đó là 1 chàng trai rất ưu tú, ưu tú về mọi mặt, ưu tú đến nỗi người đó phải trở thành đối thủ cạnh tranh của anh ta. Người hiến giác mạc đó chính là cậu bạn cùng lớp mà anh ta luôn ganh ghét. Khi biết được điều này, anh ta đã bật khóc, lần đầu tiên trong đời anh ta phải khóc – khóc cho những sai lầm mà mình đã tạo ra trước đó mà anh ta ko hề hay biết. Anh ta ko biết cậu bạn ấy đã thương hại anh ta hay là cảm thông cho anh ta..chỉ biết rằng anh ta đã nợ cậu bạn ấy cả đời... vì anh ta sẽ ko bao giờ có cơ hội để trả ơn cho cậu bạn ấy được nữa, chỉ còn duy nhất 1 điều...

Anh ta nói hết 1 hơi dài. Dường như là anh ta đã học văn rất tệ, nhiều câu anh ta nói khiến tôi ko thể hiểu nhưng nhìn anh ta đau đớn như vậy khiến cho tôi có cảm giác cứ như anh ta đang nói về chính bản thân mình chứ ko phải là nói về 1 ai khác. Tôi đã nói anh ta là 1 tên kì quặc chưa nhỉ? Hình như là đã nói rất nhiều lần rồi, anh ta đúng là 1 tên kì quặc khó hiểu..

- Vậy là.. còn điều gì nữa...

- Hì, điều này thì... đến 1 lúc nào đó..tôi sẽ cho em biết câu trả lời..

- Gì chứ? Anh lại định giỡn với tôi đấy hả? Lại là cái kiểu “đến 1 lúc nào đó”... Bỏ ngay đi cái kiểu nhen nhóm tính hiếu kì của người khác lên rồi lại bỏ lửng nó ở lại như thế, có được ko?

- :) Muộn rồi, để anh đưa em về.

Trời ạ! Sau cái xoa đầu làm rối tung tóc của tôi lên thì lại là cái cảnh quen thuộc, anh ta đi trước, tôi lèo đèo theo sau. Quen thuộc?! Phải! Hình ảnh này quả thật quá quen thuộc.

~(^oo^~)~ (.<)

~Hjxhix.. đã nói là trên đời này chắc chẳng còn cái gì có thể vô tình hơn con người được đâu mà. Rốt cuộc thì sao đây... cuối cùng thì tôi cũng chỉ có thể vì anh mà mất ăn mất ngủ trong vài tháng, còn giờ thì... Haizz.. Hay rồi, nhịp sống lại trở về...banh mắt ra thì đã là khoảng 10rưỡi trưa... Nếu ko phải vì bài ca muộn thưở của mẹ lọt vô tai với tới tần suất quá nhiều lần thì có lẽ phải đến khuya tôi mới tỉnh được mắt +__+. Thật ra cũng ko thể trách tôi hoàn toàn, dù sao bây giờ ko ngủ thì còn biết làm gì. Nhiều lúc rảnh rỗi quá cũng định bụng lên mạng tìm kiếm vài người bạn để tán gẫu, nhìn thấy avt của họ xinh lung linh là lại khen người ta rồi rít, nhưng rồi cuối cùng thì lại phát hiện ra cái avt lung linh đó là post trên mạng về (chỉ có thể trách mình quá ngu ngơ +__+) Vậy là đẹp, thấy trên mạng ảo quá nên quyết định bỏ cái khoản make friend.

Mà thật ra cuộc sống của tôi dạo gần đây cũng ko đến nỗi là bế tắc ko lối thoát bởi, mối quan hệ giữa 2 mẹ con tôi cũng được cải thiện đáng kể rồi. Có lẽ thời gian chính là giải pháp tốt nhất dành cho cả hai. Nỗi đau nếu như ko muốn níu giữ thì mới có thể biến mất.

...

Chiều nay, tôi trốn qua thăm bé Bin được 1 lát. Thằng bé giờ đã lớn thêm được 1 chút, 2 má phính ra, háu ăn phải biết. Trên khuôn miệng xinh xinh cũng đang ê a vài câu gì đó mà tôi phải dịch đến toát mồ hôi ra cũng ko hụ ^.^

- Xem ra thằng bé rất nhớ em.. :)

- Eo ôi! Ko có đâu, có mà nó “nhớ” mấy túi đồ của em thì có..hjhj.. Dạo này chị ổn chứ?

- Uh, dạo này thằng bé ko hay quấy nên chị cũng được thanh thoi 1 chút. Mấy hôm đầu, nó quấy, dỗ dành mệt muốn xỉu ah..
- Vậy bao giờ chị mới phải đi làm..
- Khoảng tháng nữa thôi, chị đang tính khi nào đi làm thì đành phải đem qua nhà mẹ chị nhờ trông hộ vậy. Chứ thuê người, ko yên tâm.
- Hìx, xin lỗi. Em lại chẳng giúp được gì rồi?
- :) Có gì đâu chứ? Em đã giữ lời hứa chính là giúp chị rất nhiều rồi. Kể ra ko cho hai bác nhà biết về bé Bin chị thấy cũng hơi áy náy nhưng mà... chị ko muốn xa bé Bin.. hìx..
- Um, chuyện này...cứ từ từ hãy tính chị ạ..

Từ từ... từ từ... thì đến bao giờ mới có thể giải quyết ổn thỏa đây..+_+ Mà thôi, đúng là cứ nên từ từ, nước đến chân thì hãy nhảy, tôi vốn đâu phải là người có tầm nhìn xa trông rộng như thế ...

7. Chương 07

Chương 7: Chuyến du học bất ngờ.

2 tháng hè rồi cũng nhanh chóng kết thúc. Tất cả chúng tôi đều lại quay trở về với nếp sống học hành quen thuộc trong cái oi nóng vẫn chưa chịu kết thúc của mùa hè. Mùa hè là vậy, nó khiến cho người ta cảm nhận thấy 1 sức sống trẻ trung, mãnh liệt và rực rỡ. Trong học kì mới này, chúng tôi ko còn rảnh rang như trước, việc học thật sự đã trở thành 1 guồng quay bận rộn. Bởi vì chúng tôi đã bước vào năm thứ 3 của quãng đời sinh viên và cũng sắp phải dầy mặt mà tự quảng mình ra ngoài xã hội để cho họ chà đạp và tôi luyện mình thành 1 con người thực thụ khi kết thúc năm thứ 4. Bất cứ ai với một tâm hồn ngây thơ non trẻ vào năm đầu thì đến năm thứ 3 này, tâm hồn ấy ít nhiều cũng đã theo gió bay xa về 1 nơi nào đó mà chẳng ai biết.

Trong khẩu vị học của năm thứ 3, chúng tôi quả thật đã có nhiều món lựa chọn hơn. Có thể chọn tùy hứng món này trước, tăng tốc ăn trước, chọn món mình thích ăn mà ăn, còn cái món mà mình không thể nào nhá nổi thì... nhất định vẫn phải ăn cho bằng sạch... nhưng đó sẽ là vào 1 ngày đẹp trời nào đó.. còn bây giờ thì ... quên đi...

Một vài người vẫn vậy, vẫn cứ bận rộn với việc bán hàng, hoặc làm gia sư, một số khác thì mãi mê yêu đương nhưng ko phải ai cũng có thể bình thản với việc học như trước được nữa. Tất cả đều đã biết tỏ ra quan tâm hơn. Ngay cả 1 con người lười biếng siêu cấp như tôi mà cũng phải ngày ngày chịu “can tâm tình nguyện” lên lớp nghe thuyết trình mặc cho hai mí mắt có muốn gập nhau đến đâu đi nữa. Năm thứ 3 là năm chuyên ngành rồi, dù có trăm ngàn lần muốn nhưng cũng chẳng dám lười như trước được nữa. Như thường ngày, trên bảng thông báo của trường vẫn được dán rất nhiều tờ thông báo, tuy nhiên hôm nay có 1 điều khác lạ hơn là có rất nhiều người đón đọc nó. Cả một khoảng hành lang rộng thênh thang bỗng nhiên nay lại trở nên chật chội vậy nên tôi cũng ko khỏi hiếu kì mà chen chân vô xem. Thì ra là giấy dán thông báo tuyển sinh du học.. Ôi... ôi... té nhanh cho kịp giờ học.. cụm từ này xem ra quá xa lạ với tôi rồi.. +_+

~(^oo^)- (<.>)

~Ôi! Sao mà tự nhiên hôm nay tôi lại thấy bầu trời đẹp đẽ đến như thế nhỉ mặc cho sự thật là nó cũng chẳng đẹp lắm??? Có lẽ phần lớn là do có 1 lí do đặc biệt chẳng... Đúng rồi.. Hôm nay là sinh nhật tôi đấy - một ngày tiết trời thu ẩm đậm nhưng mát mẻ, dễ chịu...

... Và tôi đang ở sân bay... 1 mình ...

Tự nhiên tôi thấy mơ hồ quá, dường như mọi thứ trên cuộc sống này đều đã được sắp đặt sẵn bởi bàn tay của số phận. Biết sao tôi lại nói vậy ko? Đơn giản là vì 1 đứa học hành chẳng đến đâu như tôi cũng có thể thi đậu lấy học bổng du học.. Vậy đó...Tôi sẽ đi Sing du học 3 năm, hay có thể nói theo cách khác rằng... tôi sẽ đi chạy trốn... 3 năm...

Chuyến đi ngày hôm nay, vốn dĩ chẳng có một ai biết, chỉ trừ có chị... Có vẻ như cuộc chạy trốn này đã được tôi sắp đặt rất hoàn hảo, bởi tất cả những gì tôi có thể để lại cho họ, chỉ là 1 tờ giấy nhỏ được đặt ngay

ngắn trên góc bàn, cứ như thể tôi chỉ đầu đó trong một lát thôi vậy... Quả thật, tất cả mọi thứ đều đã diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi chỉ đến khi chiếc máy bay chở tôi đã hòa mình vào trong bầu trời xanh ngắt, thì tôi mới giật mình biết rằng: Cuộc chạy trốn của mình đã thành công.

Thật ra trước đây, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có thể có 1 chuyến du học. Vì bản tính nhút nhát, vì khả năng học hành, và vì ko có cơ hội. Vậy mà... Cuộc sống quả thật có quá nhiều bất ngờ...

Khi nhận được thông báo tuyển sinh du học dán trên bảng tin ngày hôm ấy, thật sự tôi đã chẳng bận tâm nhiều, bởi vì tôi chưa hề có ý định rằng tôi sẽ đăng kí tham gia, chỉ cho đến khi tôi nhận được cái tin sốt dẻo của gia đình. Mẹ nói muốn tôi kết hôn với cái gã kì quặc đó. Đường như là mẹ tôi đã ko thể chịu nổi cái việc nhìn thấy tôi hàng ngày nữa rồi...thế mà tôi lại cứ tưởng mối quan hệ giữa hai mẹ con tôi đã được cải thiện đáng kể rồi cơ chứ +__+.. Tôi vốn dĩ chưa bao giờ có ý định sẽ gay gắt với mẹ về bất cứ vấn đề gì thế nhưng đến tận ngày hôm đó, thì tôi biết tôi đã ko thể nào mà làm 1 con ốc sên chỉ biết rụt đầu trốn tránh trong cái vỏ bọc bên ngoài cứng cáp được nữa. Nếu chỉ bằng hai ba câu nói suông thì tôi biết chắc sẽ chẳng bao giờ làm lung lay nổi quyết định của bà mẹ vĩ đại ấy đâu. Mẹ đã quyết thì chẳng khác nào trời quyết. Vì vậy, tôi chỉ còn cách trốn tránh đến 1 nơi khác, mà cái nơi khác ấy chỉ có thể nhờ cậy vào chuyến du học mà thôi. Tôi biết, trốn tránh là việc làm rất rất hèn nhát và nhu nhược. Ấy thế nhưng, các bạn cứ tưởng tượng thử mà xem, so với việc phải đối mặt với các vấn đề phức tạp thì việc trốn tránh là việc làm dễ chịu hơn rất nhiều. Mà đã là con người, thì chẳng ai là ko muốn tìm lấy việc dễ dàng ỉnh để mà làm. Thế nên, tôi cũng muốn tìm lấy việc dễ dàng để mà làm, tuy nhiên, việc giành được học bổng để đi du học thì lại chẳng phải dễ dàng gì, tôi phải cạnh tranh với hàng trăm sinh viên ưu tú khác, trải qua các kì thi tuyển chọn gắt gao, mà tôi vốn lại chẳng phải sinh viên ưu tú gì.. Vậy thế sao cuối cùng tôi vẫn có thể giành được 1 suất học bổng cho riêng mình? Hì, hãy cứ xem như đó là 1 kì tích trong cuộc đời tôi đi... Ai rồi cũng có 1 kì tích trong cuộc đời mình như thế mà...

Thật ra, kì tích chẳng phải tự nhiên mà xuất hiện, tất cả đều phải do tâm huyết của con người mà thành...vậy nên để tạo ra được cái kì tích đó, tôi đã phải bỏ ra ko ít công sức, liêu mạng lao vào việc học như để tìm 1 cách tự sát vinh quang nhất. Đường như tất cả mọi sự chăm chỉ từ trước tới nay chưa được sử dụng đều là để dùng vào thời điểm này. Hơn nữa, tôi còn có thêm sự hỗ trợ chất xám của anh ta – cái tên kì quặc mà tôi tưởng mình rất ghét ấy. Thật ra qua mấy tháng tiếp xúc với anh ta, tôi ít nhiều cũng có cảm tình, chỉ là cái cảm tình đó ko được gọi là yêu. Anh ta là 1 người tốt, nhưng tôi lại chẳng có cách nào yêu cái người tốt ấy cho được. Lẽ ra đã ko đồng ý thì tôi nên tránh mặt anh ta thì hơn nhưng quả thật vào lúc đó, việc tìm kiếm sự giúp đỡ của anh ta là giải pháp sáng giá và có triển vọng nhất. Biết làm sao được, càng trưởng thành, con người ta càng coi trọng bản thân mình hơn mà.

Và trong suốt quá trình học hành vất vả ấy, tôi lại vô tình biết thêm 1 sự thật. Anh ta nói với tôi rằng người đã hiến giác mạc cho anh ta chính là anh trai tôi. Tự nhiên vào trong giây phút ấy, trong tôi lại thấy vỡ ra nhiều điều, thông suốt.. Và tôi bắt đầu chuyên tâm cho việc học hơn...

Hì, cuối cùng thì tôi cũng đã có 1 kết quả như ý ỉnh... nhưng dường như lại là ko vừa ý cho tất cả mọi người...

Tôi biết rồi ba mẹ sẽ càng giận tôi thêm về quyết định này. Còn anh ta sẽ càng thêm thất vọng vì đã ko thể trả ơn anh trai tôi thông qua tôi...Còn cả bé Bin nữa.. tôi sẽ rất rất nhớ nó à xem... Trong quyết định này, chỉ có chị là ủng hộ tôi...Và cả anh nữa... phải ko? Mà thôi suy nghĩ quá nhiều mà làm gì, những gì đã làm rồi thì đừng nên hối tiếc, bát nước hắt đi sao có thể lấy lại được nữa, chỉ còn cách lấy lại bát nước mới mà thôi...

Tất cả đã ở lại sau lưng rồi... Ngày mai, cuộc sống của tôi sẽ là 1 sắc màu thật khác...

8. Chương 08

Chương 8: Cuộc sống thay đổi khi con người thay đổi.

Chào ôi! Sau cả 1 chuyến bay tương đối dài, cuối cùng thì tôi cũng đã đặt chân đến mảnh đất được gọi là văn minh nhất nhì thế giới này cũng là vào lúc khoảng 3h chiều. Tôi thấy mệt mỏi vô cùng. Khi đã đặt mình ổn thỏa trên băng ghế đợi của đại sảnh, tôi mới bất chợt hoảng hốt lo đến chuyện: liệu mình sẽ sống ra sao trên cái mảnh đất xa lạ này. Ở đây người ta nhìn nhau xa lạ, và cũng nói với nhau bằng những ngôn ngữ xa lạ. Tất cả dường như đều rất vội vã, bước chân vì thế mà cũng bước nhanh hơn, người ta lướt qua nhau như những cơn gió mát. Có lẽ đó chính là nhịp sống hiện đại. Liệu tôi có theo kịp nổi ko???

Liếc nhìn sang chiếc vali nhỏ bên cạnh, tự nhiên 1 nỗi buồn trống trải, đơn độc lại bất chợt dấy lên trong tôi, cảm giác ko khỏi chua xót. Tôi thấy mình thật quá lẻ loi.

Ra khỏi cửa đại sảnh, 1 người bảo vệ trẻ đã gọi cho tôi 1 chiếc taxi, rồi lại lịch sự giúp tôi đặt chiếc vali vào sau cốp xe. Tôi ko biết nói gì, chỉ khẽ gật đầu mỉm cười với anh ta như để diễn tả 1 lời cảm ơn chân thành nhất. Vào trong xe, người taxi lên tiếng nói xì xồ vài câu gì đó, tôi chẳng hiểu nổi, chắc hẳn là muốn hỏi tôi định đi đâu. Nghĩ vậy, tôi lạnh lẽo chìa ra cho anh ta mảnh giấy có ghi địa chỉ nơi cần đến mà trường đã phát cho rồi nói gọn 1 câu “please!” . Anh ta vui vẻ gật đầu. Sau khoảng hơn nửa giờ xe chạy, cuối cùng tôi cũng đến nơi, nhưng chẳng thể vui vẻ nổi vì cái giá phải trả cho vụ taxi khiến tôi buồn đến méo mặt. Hjhjhjx.. Cũng may là còn đủ trả cho anh ta đấy...

Ngôi trường trước mặt tôi trông khá cổ kính, dường như là nó đã có rất lâu rồi. Tôi nặng nhọc xách chiếc vali vào. Thấy ngôi trường có người lạ đột nhập, người bảo vệ vội vàng chạy ra “hỏi thăm”. Tôi nói tôi là du học sinh mới, vậy là ông ta lại vui vẻ chỉ dẫn cho tôi lối đi đến văn phòng trường. Tất cả đoạn đối thoại đều được diễn đạt bằng tiếng anh, tuy nhiên, tiếng anh của tôi vẫn chưa được ổn cho lắm ++, nên những chỉ dẫn của ông ta, lúc nghe được lúc ko nên thành ra phải đi vòng vòng 1 hồi mới tìm thấy. Nóng đến toát mồ hôi.

Người tiếp chuyện tôi là 1 người phụ nữ trẻ với đôi mắt một mí lạnh lợi. Tiếng anh của bà ta rất tốt, rất nhanh khiến tôi ko khỏi hoa mắt chóng mặt để có thể nghe những gì bà ta nói. Bà ta đưa cho tôi 1 cốc nước lạnh. Nóng quá! Chẳng ngần ngại gì, tôi tu hết 1 hơi. Bà ta ko nói gì, chỉ nhìn tôi khẽ mỉm cười. Có vẻ đây là 1 người vô vùng nhã nhặn và lịch sự. Sau vài tiếng lo liệu thủ tục, giấy tờ nhập học, bà ta dẫn tôi đến 1 khu nhà 3 tầng phía sau khu nhà học rồi dừng lại ở căn phòng 12A của tầng thứ 3 và nhẹ nhàng nói “This is your room”. Dường như tôi là thành viên cuối cùng của căn phòng này thì phải, bởi vì trên tất cả những chiếc giường còn lại đều đã chất đống đồ vật dụng linh tinh. Thấy có dân cư mới, 1 cô bạn với mái tóc vàng nhạt nhưng rất sáng, da hơi ngăm ngăm, nở nụ cười dễ chịu chạy ra ngoài cửa nói “hi” với tôi. Tôi cũng ngại ngần chào lại. Sau màn chào hỏi quen thuộc, người phụ nữ kia lên tiếng “chuồn chuồn”. Tôi lặng lẽ bước về phía giường duy nhất còn trống dành mình, rồi nhẹ nhàng tháo dỡ đồ đạc.

- Hey, để mình giúp bạn 1 tay. – lại là cô bạn với mái tóc vàng tỏa sáng ấy.

- Uh, cảm ơn.

Tôi vui vẻ gật đầu. Nếu là bình thường thì ắt hẳn sẽ phải là “No, thanks” nhưng hôm nay thì khác, tôi lại chẳng ngần ngại nhận lấy sự giúp đỡ mang tính xã giao của cô ấy. Có thời gian để nhìn, tôi mới thấy cô bạn ấy thật xinh đẹp. Hoặc là cô bạn ấy vốn dĩ đã rất xinh, hoặc là do ấn tượng ban đầu của tôi về cô ấy khá tốt. Bao giờ chẳng là vậy... bạn biết đấy, khi bạn lạc mình vào trong 1 môi trường mới, người tiếp xúc với bạn đầu tiên bao giờ cũng để lại cho bạn nhiều ấn tượng sâu sắc, đặc biệt là người đầu tiên đó lại cư xử tốt với bạn thì bạn sẽ có suy nghĩ ngay rằng, người đó chắc hẳn sẽ là người tốt nhất trên đời. Bây giờ, tôi cũng đang có suy nghĩ như vậy đấy. Còn sự thật, cô ấy có là người tốt nhất trên đời hay không? Thì hãy để thời gian chứng minh đi...

Chúng tôi đang cùng nhau sắp xếp đồ, thì có 2 cô gái đáng vẻ dong dong cao bước vào phòng, mặt mày giận dữ, giọng điệu nạt nộ, hắt hăm với cô bạn đang đứng bên cạnh tôi.

- Biết điều thì đừng đến làm phiền Stable nữa... Anh ấy ko thích cô đâu... Đừng để chúng tôi thấy cô xuất hiện bên cạnh anh ta thêm 1 lần nào nữa...

- Tại sao tôi phải nghe lời các cô chứ? Anh ấy cũng đâu có thích các cô.

Cô bạn bên cạnh tôi dường như ko hề có ý kiêng nể, vất mạnh tấm giẻ trên tay qua 1 bên, chống nạnh hắt hăm lại với bọn họ. Không phải chuẩn bị có 1 cuộc xô xát xảy ra ở đây chứ?

- Xem ra chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nhỉ?

Óe????? Bọn họ cũng biết sử dụng cả câu này ư?

- Cái đó thì còn phải chờ xem...trong quan tài ấy đựng ai nữa...

- Được! Xem ra... ko cho cô 1 bài học thì cô còn chưa biết sợ là gì..

Nói rồi, mấy người đó lao vào nhau như trái đất đụng sao hỏa, chỉ thiếu điều chưa thấy tóe lửa. Mọi chuyện đều có thể giải quyết bằng biện pháp hòa bình mà, có cần phải dùng chân dùng tay đến thế ko? Có thể để tay chân làm việc khác mà. Suy nghĩ vậy thôi, chứ tôi nào có dám chạy ra can ngăn. Nếu phải năm tôi 15 tuổi, thì có lẽ tôi đã chẳng ngần ngại mà chạy đến kéo bọn họ ra, thế nhưng bây giờ tôi lại chẳng còn là 15 tuổi, thế nên... nếu tôi lao vào đó thật thì... ko khéo người nằm trong quan tài chính là tôi chứ chẳng phải ai trong số bọn họ đâu ++. Dù sao tôi cũng là mem mới, tốt nhất là nên im hơi lặng tiếng để tránh hậu họa về sau.. Đang trong lúc cây chẳng lặng mà gió cũng chẳng thềm ngừng, thì 1 giọng nói như sấm, như chớp vang lên ừng ừng ngay trước cửa phòng như báo hiệu 1 cơn giông rất khủng khiếp đang tới. Cô bạn đó đứng ngay ngắn trước cửa với bộ quần áo thể thao khỏe khoắn, cùng kiểu tóc ngắn cá tính lòa xòa che hết nửa con mắt, quả thật trông rất tomboy. Quả thật, dù có sức hoang tưởng điên rồ đến đâu cũng ko dám tưởng tượng ra cái giọng nói sấm chớp vừa này là của 1 cô gái...

- Làm loạn đủ chưa? Muốn đánh nhau hay giết nhau cũng được nhưng hãy đem nhau ra ngoài kia, đừng biến tôi thành nghi can số 1. Tôi chúa ghét sự ồn ào...

Quả nhiên, lời nói của cô bạn này có uy lực vô cùng. Chỉ ba câu thôi, vụ ẩu đả đã được dẹp bỏ. Hai cô gái có dáng dong dỏng cao lẳng lẳng chuồn mất, còn cô bạn tóc vàng nhạt đó cũng bớt sừng sộ, trên miệng chỉ nở 1 nụ cười cầu tài, rồi bỏ ra phía sau rửa mặt. Trong phòng tôi lúc này chỉ còn có tôi và cô bạn tomboy đó... Trên khuôn mặt cậu ta giờ đây, tóc mái đã được gạt qua 1 bên, nên để lộ rõ đôi mắt to tròn như trẻ nhỏ, môi đỏ, da trắng hồng, khuôn mặt bầu bĩnh. Quả thật vô cùng xinh đẹp. Còn xinh hơn cả cô bạn tóc vàng nhạt kia nữa. Nhưng tại sao 1 cô gái đẹp như thế lại có thể sở hữu một giọng nói và dáng vẻ hung dữ đến thế nhỉ? Có lẽ con gái càng đẹp thì lại càng hung dữ...

- Nhìn cái gì? – đột ngột, cô bạn đó trừng mắt lên với tôi. Đôi mắt đó ko khỏi khiến cho tôi thấy sợ hãi, vội vàng buột miệng 1 câu.

- Không, chỉ là thấy bạn rất xinh...

Trời ạ! Lời nói được phát ra mới thấy mình quả thật quá ngu ngốc. Đây chẳng phải là 1 câu nói nghe quá sáo rỗng hay sao? Cho dù là mình có thật lòng muốn khen đi nữa. Tôi đành giả lơ, lẳng lẳng quay trở lại với công việc sắp xếp dang dở của mình thì lại nghe thấy tiếng của cậu ấy.

- Thành viên mới ah?

- Uh, mình mới chuyển đến.

- Tên gì?

- Phương.

- What?!!!!

- PHƯƠNG. – tôi phải nhấn mạnh lại tên của mình, trời a, đừng nói là cậu ta ko hiểu tên của tôi nhé..

- Ah oh, ... phương...

- Đúng oy.

- Một cái tên kì lạ.

Óe! Trước nay chưa hề có ai nói tên tôi kì lạ. Thấy đôi mắt bên tròn, bên dẹt của tôi, cậu ta gãi đầu bồi thêm 1 câu.

- Chắc là tên địa phương hả?

- Uh.

- Sao ko kiểm 1 cái tên tiếng anh đi cho dễ gọi, ở đây ai cũng vậy mà..
- Sao??? – có thể đổi tên ư? Sao ko ai nói cho tôi biết nhỉ?
- Uh, như tôi nè. Tôi là Wind, còn cậu ta – vừa nói cô ấy vừa đưa mắt đánh về phía cô bạn tóc vàng nhạt đang hì hụi rửa mặt... – cậu ta là Satan...
- Hả??? Tên vậy thật ah? :0
- Hehe.. đùa thôi... cậu ta là Sunshine.. còn đứa ở giường trên cậu tên là Sam, hai đứa ở giường bên cạnh là Lona và May... còn mấy đứa ở giường kế tiếp nữa thì ... ko cần quan tâm..
- Hả???
- Bọn chúng nó ko ổn lắm nên tùy cậu, nếu cậu cảm thấy thích chơi với chúng nó thì tự đi hỏi tên đi..

Trước sự ngạc nhiên của tôi, cô ấy trả lời lạnh nhạt. Có vẻ như cô ấy ko thích bọn họ thật, khi nhắc tới họ, đôi mày đã nhíu cả lại. Nói rồi, cô ấy lại quay trở về giường của mình, tiếp tục vùi mặt vào cuốn sách hoặc cuốn truyện nào đó... Tôi lại quay trở về với công việc dang dở của mình, chẳng ai nói với ai câu nào nữa... Không gian lại trở nên yên lặng đến đáng sợ, Sunshine bước vào ngơ ngác nhìn hai chúng tôi, rồi thốt lên 1 câu chẳng ăn nhập đâu vào với đâu...

- O?! Ko nói gì ah????

~(^oo^)- (.<>

~Những nhịp lạ lẫm đầu tiên của cuộc sống nơi đây dần dần cũng đi qua. Tôi đã bắt đầu có thể thích nghi được với hoàn cảnh mới nhờ có những người bạn mới và tôi cũng đã kiếm ình được một cái tên mới. Ở mảnh đất này, tôi là July, chứ ko còn là Mạc Phương nữa. Có 1 cái tên mới, cũng đồng nghĩa với việc tôi sẽ trở thành 1 con người mới. Tôi ko còn là con bé nhút nhát, lẻ loi nữa, nhờ có Wind và Sunshine, tôi đã có thể mạnh bạo và liều lĩnh như trước. Tôi luôn theo chân họ đến mọi góc ngách trong trường, làm quen với rất nhiều người bạn ngang ngược giống họ, và biết được rất nhiều điều hay ho và điểm tham quan đẹp đẽ của mảnh đất Sing. Thật ra ko giống như tôi đã cảm nhận vào lần đầu tiên khi tôi đặt chân đến đây, con người Sing ko hề xa lạ, họ rất lịch sự và thân thiện.

Sở dĩ tôi kiếm cái tên July ình là do ý tưởng từ cô bạn May cùng phòng. Cô ấy nói cô ấy chọn tên May là vì đó là tháng mà cô ấy gặp được người tình trong mộng của cô ấy, vậy nên cô ấy muốn chọn cái tên ấy như để đánh dấu 1 mối tình đầy ngọt ngào, lãng mạn như phim Hàn quốc. Hìx, tôi thì ko lãng mạn nổi như cô ấy, tôi chọn July, đơn giản vì đó là tháng sinh của tôi mà thôi.

Trong phòng của tôi hiện có 10 cô gái, tất cả bọn họ hầu như đều rất ưa nhìn. Nhưng tính tình thì có lẽ ko giống vẻ bề ngoài, ai cũng đều rất hung dữ, nhất là bà chị cả Wind của chúng tôi. Lẽ ra cô ấy phải đặt ình là Fire mới đúng . Hì, nói đi cũng phải nói lại, cậu ta tuy nóng nảy, nhưng thật ra lại rất tốt, tức lên thì buông ra những câu rất khùng khiếp nhưng khi hết giận rồi thì tất cả lại là bạn tốt, sống hết mình vì bạn bè. Nghe Sunshine nói, sở dĩ mọi người xung quanh đều phải kiêng nể cô bạn này, bởi vì thứ nhất tính cô bạn đó nóng hơn lửa, thứ 2 là thể lực của nhà cô bạn này rất mạnh. Trong trường đồn rằng nhà cô bạn ấy rất giàu có, thế nhưng lại chẳng một ai có thể biết được vì sao cô ấy lại ko chịu sống ở nhà mà năng nặc đòi chuyển vào trong kí túc xá chật chội và cũ nát như thế này để ở. Đã rất nhiều lần, cũng là do chúng tôi quá tò mò nên đành liều lĩnh thay nhau thử hỏi cô ấy lí do, nhưng cuối cùng thì tất cả đều nhận được 1 câu trả lời nguyên bản y xì fóc “Tớ thích những nơi vui vẻ.” Hối chán, cuối cùng thì chúng tôi cũng quyết định sẽ ko đả động đến vấn đề này nữa.

...

Chuyển đến học kì thứ 2, phòng chúng tôi bắt đầu xôn xao chuyện đi tìm việc làm với dáng vẻ hết sức là háo hức. Ai cũng hi vọng mình có thể tìm được 1 công việc tốt. Riêng Sunshine là vẫn im hơi lặng tiếng, cậu ta ko hề đả động đến chuyện đi kiếm việc, thế nhưng, cứ bảnh mắt ra là đã cả phòng đã chẳng thấy cậu ta đâu hết. Trước sự hiếu kỳ của tôi, May chỉ than ngắn thở dài kể qua loa rằng cô ấy đang thích 1 anh khóa trên học Y ở bên cạnh trường chúng tôi. Đã theo đuổi gần 2 năm rồi mà anh ta vẫn chưa chịu đón nhận tình cảm của cô ấy. Hết năm nay là anh ta sẽ tốt nghiệp và đi kiếm việc làm, vậy nên cô ấy phải tăng tốc chiến thuật “đánh nhanh, thắng nhanh” để đạt được kết quả tốt nhất.

- Oh, có phải là cái anh chàng Stable gì gì đó mà dạo trước có 2 cô gái đến gây sự phải ko?

- Hơ, xem ra trí nhớ tốt gồm...

Bên chiếc giường đối diện, Wind hờ hững chen vô 1 câu.

- Dương nhiên, ấn tượng sâu sắc mà. :) Hì, thế rốt cuộc anh ta là người như thế nào mà lại có thể làm cô Sunshine kiêu ngạo, rục rờ của chúng ta gục ngã như thế?

- Sjx, chắc lại là mấy tên đẹp mã, bắt tài ấy mà...

Wind lại lên tiếng nhưng đôi mắt cậu ấy vẫn ko chịu rời quyển sách mình đang đọc. Wind rất hay đọc sách, bất cứ lúc nào rảnh cậu ấy cũng đều đọc sách. Tuy nhiên, sách của cậu ấy chỉ có duy nhất 1 quyển... mà quyển đó lại là quyển nói về Chủ nghĩa Mác- Lênin ++. Hìx, khi phát hiện ra được sự thật hay ho này, tôi xem nữa thì lẩn tránh ra đất mà shock. Thật chẳng hiểu nổi cô bạn này, trong lúc chiếc earphone trên tai của cô ấy vẫn đang phát ra những âm thanh mang tính chất rock đến kinh hồn, thì đôi mắt cô ấy lại chăm chú tìm hiểu về chủ nghĩa mác-lênin cứ như 1 nữ doanh nhân từng trải. Việc làm kì quặc này không khỏi làm cho tôi nhớ đến 1 người đã từng được cho là biết...

- Cậu nói thế đâu có được Wind? Mình thấy Sunshine mỗi khi nhắc đến anh ta đều bằng 1 giọng kính phục, nể trọng, chắc hẳn là anh ta phải rất giỏi đó...

May khê lên tiếng phản bác. Thấy vậy, Wind ko nói gì nữa, lại tiếp tục thả hồn theo Mác-Lênin. ^^

- Vậy các cậu đã trông thấy anh ta chưa?

- Hơ, đùa à? Làm gì có chứ, ngay cả đến Sunshine cũng chỉ được gặp anh ta có vài lần. Nghe Sunshine nói anh ta cứ như có phép tàng hình ấy, biến mất rất nhanh, dấu cho cô ấy có đứng ngay trước cổng trường đợi sẵn.

- Hừ, theo mình thì ko phải là anh ta có phép tàng hình mà là cô ấy ko phép phân thân thôi. Cô ấy còn ko biết trong trường Y có bao nhiêu chiếc cổng ư? Tất cả là 5 chiếc hướng 5 phía đấy. Đúng là chỉ có tự chuốc khổ vào người.

Sam từ bên trên thấy đông vui nhộn nhịp cũng đáp xuống 1 câu. May thấy vậy liền phản bác.

- Haizz, yêu là khổ mà... ++

- Ui da, theo tao thì có mà khổ vì yêu thì có.

- Trời! Mấy con nhỏ này ko còn việc gì làm à? Ồn quá! Trật tự để tao xem sách coi nào.

Nghe thấy giọng sầm chớp ừng ừng của Wind cả bọn ngay lập tức liền ko ai bao ai mà giải tán 1 đứa 1 nơi.

9. Chương 09

hương 9: Cuộc chạm trán bất ngờ.

Công việc của phòng chúng tôi cuối cùng thì cũng đã được sắp xếp ổn thỏa. Nhờ sự giúp đỡ nhiệt tình của Sam nên tôi đã kiếm được 1 công việc bán hàng mỹ phẩm trong khu trung tâm mua sắm. Phần lớn của công việc chỉ là đứng giết thời gian, thế nhưng lương lậu cũng ko đến nỗi nào, tuy ko phải là nhiều nhưng đối với 1 sinh viên nội trú như tôi, thì số tiền đó cũng đủ trang trải phí sinh hoạt hàng tháng. Khách hàng mỗi ngày đến quây mua sắm ko nhiều, phần lớn là chỉ để ngắm.. Sam nói tôi quá kiêu lời, bán hàng thì mặt mày cần phải dầy hơn 1 chút, tuy khuôn miệng vẫn cười niềm nở tỏ ra vô cùng lịch sự thế nhưng đôi tay vẫn phải thực hiện chiến lược “bám chặt quyết ko buông”. Có như thế thì mới bán được hàng. Nhiều lúc nhìn cô bạn đó bán hàng, tôi ko khỏi rùng mình với cái đồng mánh khéo mà được coi là chuyên nghiệp của cô ấy.

Còn về Sunshine, cô ấy vẫn như vậy thôi, ngày ngày giờ giờ đều chầu chực ở bên khu trường Y, cô ấy đã đứng ở đó nhiều đến nỗi mà gần như sinh viên trường Y đều có thể biết và nhớ mặt của cô ấy. Ko phải là cô ấy ko có ai khác để theo đuổi, nam sinh theo sau cô ấy đếm ko xuể, toàn là những cậu bạn có ngoại hình và gia cảnh rất khá, nhưng chẳng một ai trong số họ được cô ấy xem là “tiếng sét ái tình” như với anh chàng khoa Y kia. Cả phòng chúng tôi thường hay chê cô ấy đen. Thật ra ko phải cô ấy đen từ trước mà chỉ là do phải đứng dưới ánh mặt trời lâu đến như thế, ko đen thì đúng ko phải là người... Trước sự kêu ca, phàn nàn của chúng tôi, cô ấy chỉ cười xòa vài câu, nói: “Đây chính là sức mạnh của tình yêu.” Nghe xong câu này, cả phòng cùng lăn đùng ra ngất. Thật ko thể hiểu nổi! Tất cả chúng tôi vẫn còn là những đứa trẻ rất rất ngây thơ

Còn về Wind, cậu ta càng ngày càng thể hiện mình là 1 con người khó hiểu. Cậu ấy ko bận rộn đi kiếm việc làm, đương nhiên là chúng tôi có thể hiểu vì sao, nhưng cả ngày cậu ta cũng lặn mất tăm như Sunshine, thì đối với chúng tôi quả là dấu hỏi chấm lớn. Nhiều lúc cậu ta về phòng còn muộn hơn cả Sunshine nữa. Có 1 lần do quá hiếu kì, nên tôi, May và Sam quyết tâm đi theo dõi cậu ta thế nhưng ngay khi vừa mới đặt chân ra phía cổng ngoài của trường học, Wind đã biến mất 1 cách ko ai hay, trời ko biết, đất cũng chẳng thêm thấu. Vậy là cả 3 chúng tôi đành tiu nghỉu như mèo cụp đuôi, bỏ về phòng.

...

Tính ra tôi đã hòa nhập với cuộc sống nơi đây cũng được gần 1 năm rồi. Nhiều lần tôi cũng thử gọi điện về nhà hỏi thăm sức khỏe của mẹ, ấy thế nhưng kết quả vẫn chỉ là những tiếng tút kéo dài. Chẳng có ai bắt máy. Chỉ có thể liên lạc với chị. Chị nói chị vẫn khỏe và bé Bin đã tròn 1 tuổi, có thể nhảy nhót và nói líu lo. Vì vậy, tôi cũng thấy vui vui.

Chiều. Chúng tôi có tiết tự học trên khu giảng đường. Vì vậy, cả đám đông lại kéo nhau đi học. Ai cũng ưỡn oải than ngắn, thở dài. Vốn mang sẵn bản tính lười trong người, vì thế cả bọn chỉ chịu ngồi ẽ mông khoảng 2 tiếng, rồi sau đó lại quyết tâm theo chân Sunshine đi “săn bắt” anh chàng khoa Y của cô ấy. Khi đi ngang qua hành lang phòng hội trường, chúng tôi bắt gặp Wind đang hốt hải chạy đi đâu đó mới về, dáng vẻ trông rất mệt mỏi. Giờ chúng tôi mới ờ ra là chiều nay cô ấy đã ko lên lớp. Hix, bận bẻ nhiều lúc cũng vô tâm như vậy đấy +__+. Tiện tay, chúng tôi lôi tuột cô ấy đi cùng mặc cho cô ấy có cau mày đến như thế nào đi nữa. Tính Wind là thế, chỉ sau 5 phút đôi mày đó lại được giãn ra, thay vào đó là nụ cười thường trực. Wind cũng ko hẳn là hay cười, cô ấy chỉ cười với chúng tôi, còn đối với người lạ, cô ấy luôn giữ ỉnh vẻ mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn, trong khi tính tình lại nóng như lửa. Quả thật nếu như nói con người có đa tính cách, thì tôi thấy người đó chính là Wind.

Giữa chiều trưa nắng, 5 đứa con gái đứng ở 5 chiếc cổng oai vệ như những tên gác cổng chuyên nghiệp. Hix, nhưng kết quả cuối cùng là chúng tôi chịu phơi nắng suốt mấy tiếng đồng hồ, mặt mày đứa nào đứa nấy cũng đen nhem đen nhem, vậy mà vẫn chẳng thấy tăm hơi anh chàng khoa Y kia đâu. Được tận mắt chứng kiến, tôi mới thấy khâm phục cái tài “cao chạy xa bay” của anh ta. Chỉ trong nháy mắt, mà anh ta đã biến mất hết như chưa hề xuất hiện. Rõ ràng là chúng tôi đã trông thấy anh ta bước ra từ cửa lớp học, chính tổ là hôm nay anh ta có đi học, vậy mà... bây giờ chỉ còn chúng tôi ở lại nhiều mắt nhìn nhau, ngút lửa...

Wind tức giận, la lối om sòm vài câu, rồi quay lưng bỏ đi. Sam thì tỏ ra vẻ cảm thông, vỗ vai Sunshine, nhỏ nhẹ vài lời, còn May – cô ấy nhìn tôi, mặt nhăn như khi ăn phải ớt, có lẽ cô ấy đang muốn nói rằng: “Hồng hết làn da mỏng manh của mình rồi.” Tôi cũng chán nản đáp lại ánh nhìn của cô ấy. Tôi ko sợ đen mà tôi chỉ cảm thấy nóng. Nóng đến kinh hồn. Sức nóng từ ánh nắng bên cạnh đang tỏa ra khiến mồ hôi trên trán tôi tuôn ra nhễ nhại...

Sunshine – cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn với 2 bàn tay nắm chặt bên mình, đang đứng giữa 3 chúng tôi, như phát ra một ngọn lửa căm phẫn, ánh nhìn cô ấy dành cho chúng tôi đầy vẻ thù hận. Ôi ôi... người đặc tội với cô ấy đâu phải là chúng tôi +__+ Như ko nén nổi bình tĩnh, cô ấy hét lớn.:

- TẠI SAO LẠI KO CHỊU CHO TÔI 1 CƠ HỘI CƠ CHỨ??????? TÔI GHÉT ANH!!!!

Hơơ.. cô ấy nói rồi vụt chạy đi, chỉ còn 3 chúng tôi vẫn bần thần ở lại vì vẫn còn chưa hết... chói tai. Hix, tôi vẫn biết những người nhỏ con bao giờ cũng có những giọng nói ngược lại với vóc dáng của họ, chỉ có điều tôi ko hề biết giọng nói đó lại kinh khủng đến vậy. Mấy anh chàng khoa Y khi xấu số đi ngang qua chỗ chúng tôi cũng ko khỏi xa xầm mặt mày...

Tự nhiên, tôi lại thấy mừng cho cái tên Stable gì gì đó... Nếu ngày hôm nay anh ta mà bị chúng tôi “tóm” được thật, thì xem ra sẽ rất rất thảm đó, bởi vì ko chỉ có một mà sẽ có tới những 5 bà chằn xinh đẹp “xử lí” anh ta... Xem anh ta còn có thể lành lặn mà lết nổi về nhà ko nữa ^^ . Nhất là Wind, thể nào cô ấy cũng sẽ xả hết stress vào hân ta à kôii... Thật chẳng dám tưởng tượng tiếp...

~(^oo^)- (<.>)

~Mấy ngày sau đó, Sunshine ko còn la cà sang bên trường Y nữa, cô ấy đã bắt đầu chịu khó lên lớp và dành nhiều thời gian cho việc học hơn. Tuyệt nhiên, ko hề dă động đến vụ tình yêu sét đánh ấy nữa. Tuy nhiên, cả bọn chúng tôi vẫn chẳng kịp mừng, vì thay vào chỗ của Sunshine là Wind. Sunshine vừa quay trở lại lớp học, thì cũng là lúc Wind biến mất. Đồ đạc trong phòng của cô ấy vẫn còn giữ nguyên, chỉ là đã 1 tuần nay ko thấy cô ấy quay trở lại kể từ sau vụ chầu trực mất mấy tiếng đồng hồ dưới nắng ấy. Chúng tôi thay phiên nhau, gọi điện thoại, chạy náo loạn đi tìm cô ấy, nhưng vẫn chẳng có bất cứ tin tức gì. Cứ nghĩ là cô ấy vẫn còn giận về vụ việc hôm trước, cho nên chúng tôi tạm thời gạt nỗi lo lắng ấy qua 1 bên...

Rồi 1 tháng nữa trôi qua, các kì thi lần lượt nối đuôi nhau kéo đến, khiến chúng tôi càng thêm hoảng loạn. Wind vẫn chưa quay trở lại, cũng chẳng có bất cứ cuộc điện thoại nào hết. Đầu dây bên kia lúc nào cũng chỉ vang lên 1 giọng nói duy nhất. Cả phòng chúng tôi cứ như thể rần rần mất đầu tiu nghỉu, hoang mang, trở nên hiên lênh đến khó tin, ngoài giờ học, tất cả chúng tôi chỉ muốn im lặng ở yên trong phòng, chỉ trừ có mấy cô bạn giường ngoài là vẫn tấp nập ra vào cùng người yêu. Nực cười thay, các phòng khác lại cứ tưởng cái phòng chuyên nổi loạn của chúng tôi do áp lực của kì thi nên mới im hơi lặng tiếng như thế. Thật ra ko phải như vậy, tất cả chúng tôi chỉ là đều đang nhớ đến Wind, chúng tôi muốn dùng sự im lặng để nhớ lại cái sự ồn ào và nóng nảy của cô ấy. Giờ đây, có thời gian bình tâm để ngẫm nghĩ, tôi đã hiểu vì sao cô ấy lại ình cái tên Wind. Cô ấy quả thật quá giống 1 cơn gió, luôn khiến cho người ta cảm thấy thật dễ chịu, dù cho đó có là 1 cơn gió oi nóng đi chăng nữa. Gió thì vẫn luôn vô hình, khiến ắt ta ko thể nào mà nhìn thấy, mà đã ko nhìn thấy, thì chúng ta sẽ ko biết được nó quan trọng đến nhường nào, vì thế khi cơn gió ấy bỏ đi rồi, tất cả chúng tôi đều cảm thấy cuộc sống thật sự quá ngọt ngào... Gió thì vẫn luôn luôn hiện diện ở xung quanh chúng ta, chỉ có điều chúng ta sẽ ko bao giờ có thể biết được hướng đi, hướng đến và khi nào nó sẽ xuất hiện...

3 tháng và các kì thi cuối cùng cũng lùi lại sau lưng để tìm về quá khứ. Chúng tôi nhìn nhau cười hả hê vì đã ko 1 ai phải thi lại, tất cả đều đã sống sót trở về. Ấy thế nhưng tất cả nụ cười ấy vẫn còn rất ngượng ngập, ko đạt được đến độ sảng khoái nhất định. Đã thôi ko còn cái điệu cười sảng khoái mà nghe đến rộn người ấy nữa, cũng chẳng còn tiếng nói sấm chớp ùng ùng như thể giông bão tới nơi, cũng chẳng còn những buổi tụ tập liên hoan, hát hò đến mệt lử người. Wind bỏ đi thật rồi, cô ấy đã bỏ lại chúng tôi lặng lẽ như thế đấy. Quyển sách Mác-Lênin được đặt ngay ngắn nơi đầu giường giờ đã vô tình xuất hiện 1 lớp bụi mỏng. Khi nhìn thấy quyển sách ấy, tôi ko cầm lòng được mà chạy đến để lấy tay xóa đi lớp bụi đó. Cô ấy vẫn còn ở đây, vẫn còn ở bên cạnh chúng tôi mà... Chỉ là cô ấy vừa mới bỏ ra ngoài đi đâu đó 1 lát mà thôi...Bạn biết đấy, cái cảm giác hụt hẫng khi mình để đánh mất đi 1 cái gì đó thân thiết thật là khó chịu.. Rõ ràng là biết mình sẽ đánh mất, ấy thế nhưng chúng ta lại ko có cách nào để giữ điều đó lại... Cảm giác này có lẽ được gọi là **BẤT LỰC**. Loay hoay, tôi định gỡ quyển sách đó ra đọc giống cái cách mà Wind vẫn làm trước kia như thế đó là 1 cách nhớ đến cô ấy chân thực nhất thì bên trong rớt ra 1 tờ giấy nhỏ hơi nhàu nát.. Nét chữ nghiêng nghiêng cùng những dòng dập xóa chằng chịt... dường như là cô ấy đã tẩy đi tẩy lại nhiều lần trước khi hoàn thành xong bài viết này... Trước kia, cô ấy có nói với tôi rằng, vì cô ấy giống con trai cho nên văn của cô ấy viết ko được tốt bằng mọi người. Phải cô gắng và may mắn lắm, cô ấy mới ko bị thi lại môn văn trong mấy năm trung học. Lúc ấy, tôi đã ko tin, nhưng cũng ko hề có ý kiến gì. Bởi vì, các môn chuyên ngành của cô ấy đều đạt điểm rất cao, những gì cô ấy nói đều rất dễ đi sâu vào lòng người, vì thế, lúc đó tôi đã cho rằng là do cô ấy quá khiêm tốn nên mới nói vậy. Được nhìn lại nét chữ nghiêng nghiêng mà 1 thời đã từng rất quen thuộc ấy (vì cô ấy đi học chăm chỉ nhất phòng, cho nên chúng tôi thường phải mượn vở chép bài của cô ấy), tôi ko khỏi rưng rưng xúc động dần mặt ra, chẳng buồn đọc nội dung. Thấy tôi thần thờ đứng 1 góc, Sam mau lẹ giật lấy tờ giấy cùng với vẻ mặt đắc chí.

- Gì thế? Thư tình ah?

- Không! Mình nghĩ đó là thư của Wind để lại... – tôi chậm rãi trả lời.

- Hả???

Nghe thấy từ Wind, 2 đứa còn lại nhảy xổ đến, thúc giục Sam đọc. Buồn thiệt! Vốn dĩ là 5 đứa cùng nhóm chơi với nhau, đã thế sẽ làm chị em tốt, vậy mà nay... chỉ còn lại bốn...

- Đọc mau đi Sam! Chần chừ gì nữa... Hay để tao đọc cho..

- Thôi khỏi! Mày nghĩ tao ko biết chữ ah? Trật tự nghe coi..

- Ủa, đọc mau coi để xem cái con bé này nó định giở trò gì... Tao mà gặp lại nó thì phải cho nó 1 trận mới được.

Tiếng Sunshine ko khỏi tức giận. Thật ra cô ấy cũng rất lo cho Wind.

Hơ, chào mấy con quỷ nhỏ, tao biết thế nào rồi bọn mày cũng phát hiện ra “lá thư tình” này mà nhưng đến lúc đó thì tao đã ko còn bên cạnh chúng mày nữa rồi. Đừng buồn cũng đừng lo lắng. Mỗi một con người đều mang trên mình một số phận khác nhau, mỗi người là một cá thể độc lập. Tao biết, tao bỏ đi như thế này, bọn mày sẽ rất giận tao nhưng tao ko còn cách nào, thật ra tao ko quá mạnh mẽ như chúng mày đã từng luôn luôn cho là như thế đâu, thật ra tao cũng rất sợ cảnh ly biệt. Thôi thì cứ để tao là người ra đi lặng lẽ vậy.

Chúng ta đã từng có duyên gặp nhau rồi làm chị em tốt, rồi lại được cùng nhau đi trên 1 đoạn đường, nhưng cuộc đời từ trước tới nay vốn chẳng bằng phẳng bao giờ, nó như 1 mê cung rối rắm với nhiều lối rẽ. Chỉ cần con người ta sai sót nửa bước, là sẽ tự mình đẩy mình xuống hố đen mãi mãi, thế nên tao đã từng mong muốn mình đừng lớn lên, mong mình cứ mãi được hung dữ như thế bên cạnh chúng mày, nhưng thật tiếc... trên con đường này, tao vẫn phải là người rẽ đầu tiên... Tao cứ ngây ngô cho rằng, cuộc đời tao là do tao quyết định, nhưng thật ra sớm đã chẳng phải thế rồi...

Chắc bọn mày hiểu kì lắm về vụ ko biết tao đi đâu phải ko? Cũng ko có gì đâu, thật ra cũng chẳng phải là đi chết, chỉ là đến 1 nơi khác ko thuộc về mình để hưởng thụ mà thôi. Công việc của gã cha dượng tao đang gặp rắc rối, vì thế ông ấy đã ko ngăn ngừa gì mà gán nợ tao cho 1 tên thương gia giàu có nào đó, để mong cứu vãn tình hình cho gã. Chắc bọn mày thắc mắc lắm, tại vì sao 1 đứa ngang ngược như tao lại có thể dễ dàng cam chịu đến như thế? Ko cam chịu sao được, tao ko phản đối ko phải vì do tao thương hại cái gã già khốn khiếp ấy, mà chỉ là tao thấy thương mẹ tao. Bọn mày biết rồi đấy, thận của bà ko tốt, nên phải điều trị từ rất lâu rồi, mà việc chạy thận sẽ vô cùng tốn kém, vì thế tao ko còn lựa chọn. Tao cứ luôn miệng kêu lão già ấy là tên khốn khiếp, nhưng rốt cuộc thì chỉ có cái gã khốn khiếp ấy mới có thể lo ẹ tao. Còn tao... một sinh viên chưa tốt nghiệp nổi, thì có thể làm được gì ẹ mình đây... Trong cái xã hội này, chỉ có tình yêu thương ko thôi là đủ... Tất cả mọi người đều giao nhau bằng ngôn ngữ chung là tiền.. Ngày trước tao ko hiểu điều đó, nhưng giờ thì tao hiểu rồi...

Một cơn gió vốn dĩ chưa khi nào có thể tự quyết định cho cuộc đời nó. Người ta luôn cho rằng gió tự do, thế nhưng người ta đâu có biết thực ra là gió ko bao giờ tìm thấy một nơi nào dành riêng cho nó, thế nên nó mới lang bạt khắp nơi, lang thang như 1 kẻ vô gia cư. Tuy nhiên, nhờ điều đó mà bất cứ khi nào chúng ta cũng có gió ở bên cạnh. Gió chẳng thuộc về ai hết, nhưng những nơi gió thích, nhất định cơn gió ấy sẽ trở lại... Hãy cứ luôn tin là như thế... Tao yêu chúng mày! Tạm biệt! :)

Lá thư kết thúc, tâm trạng của 1 vài người cũng kết thúc. Đâu đó có tiếng May bật khóc, nghe như rất gần mà cơ hồ cũng rất xa. Sunshine thì như ko muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt bạn bè nên đã bỏ chạy ra bên ngoài, có lẽ cô ấy muốn kiếm 1 nơi ồn ào để tiếng khóc của cô ấy ko bị ai phát hiện, còn Sam chỉ biết đứng bất động cùng tờ giấy đã gần như là vò nát, còn tôi... tôi chẳng hiểu gì hết...tại sao nói đi là có thể đi ngay tức khắc??? Rõ ràng ngày hôm qua còn gần nhau đến như thế, vậy mà cuối cùng... ngày hôm qua đã vình viễn là ngày hôm qua. Chẳng khi nào ngày hôm qua sẽ thay thế được ngày hôm nay cả. Vì thế, tôi biết... chúng tôi đã thật sự để mất Wind giữa cuộc đời bọn bè này thật rồi... Tôi đã để mất Wind giống như cái cách mà tôi đã để mất anh... Nhận thức mơ hồ nhưng... nỗi đau lại là thật...

10. Chương 10

~(^oo^)-(.<>

~Haizz.. Buồn thiệt.. Vậy là kể từ sau đợt đó, nhóm chúng tôi chỉ còn lại 4 người, thế nhưng dần dần cũng đã lấy lại được cân bằng như trước. Dù sao thì chúng tôi cũng nghĩ ngày Wind trở lại thấy chúng tôi như vậy, cô ấy sẽ vui hơn. Tuy nhiên liệu cô ấy có quay trở lại ko? Tôi nghĩ phần trăm ko lớn, vì thế cho nên tôi sợ.. ah ko tất cả chúng tôi đều sợ... rồi đến 1 ngày nào đó... tất cả những gì chúng tôi còn nhớ chỉ còn là cái tên Wind mà thôi.

Tất cả mọi thứ đồ đạc của cô ấy đều được giữ lại như để lưu giữ một kỉ niệm. Chẳng có bất cứ ai đến lấy chúng, chỉ có chúng tôi mà thôi. Vì cô ấy đã rút học bạ cho nên coi như phòng tôi đã trống 1 người, vì thế trường lại phân công thay 1 người vào chỗ trống đó. Cuộc sống là vậy, dù cái cũ có tốt đẹp đến đâu đi chăng nữa, thì khi nó mất đi, người ta cũng mau chóng lấp lại chỗ đấy bằng 1 cái mới. Mà chẳng buồn nhìn lại cái cũ ra sao nữa. +_+ Đường như tất cả đều quá bận rộn...

...

Thời gian sau đó, phòng tôi lại có thêm nhân vật mới xuất hiện: Cô bạn mới chuyển đến phòng chúng tôi có bộ tóc đỏ rực đến chói mắt. Quả thật, sự xuất hiện của cô ấy trong căn phòng kí túc xá quanh năm thiếu ánh sáng này khiến tất cả chúng tôi ko khỏi hoa mắt, chóng mặt. Cô ấy tên Khả Dĩ, nghe nói là người Hoa. Tuy nhiên, tôi ko có cảm tình với cô bạn ấy cho lắm. Cô ấy ko giống như Wind, ánh mắt rất hời hợt, gương mặt vô cảm, màu môi thì nhợt nhạt, mỏng tanh, biểu lộ rõ đó đích thị là con người thiếu tình cảm. Dù lần đầu tiên, tôi tiếp xúc với Wind, cô ấy cũng đã tỏ ra rất lạnh nhạt với tôi, nhưng dù sao thì tôi vẫn có cảm giác thân thiết với cô ấy, còn cô gái này... thì ko...

Cô ấy vừa chuyển đến phòng chúng tôi 5 ngày... thì xảy ra chuyện ẩu đả. Sự việc là thế này, vì ko cùng đăng kí học phần với nhau cho nên giờ học của chúng tôi và cô ấy ko khớp nhau. Những giờ chúng tôi lên lớp thì cô ấy ở lại kí túc xá, chơi game hay ngủ thì tùy cô ấy. Chuyện sẽ chẳng có gì nếu cô ấy ko dẫn bạn trai vô kí túc xá nữ (mà trường tôi thì tuyệt đối cấm ko cho con trai vào trong ktx nữ), chẳng hiểu sao ông bảo vệ ktx cũng cho vào. Tôi dám chắc 100% là anh ta đã nhảy qua tường bờ rào đằng sau.

Cô ấy đã dẫn trót lọt bạn trai vô phòng rồi thì thôi đi, chúng tôi cũng ko so đo tính toán làm gì, nghĩ rằng cô bạn đó cũng vì tình yêu 1 chút. Thế nhưng, cô bạn ấy và anh bạn trai lại ko yên vị ở giường của mình, mà lại nhảy lên trên giường của Sam (vì chỗ cô ấy ở giường trên chỗ tôi, khuất hẳn tầm nhìn), quấy tung nó lên, rồi sau đó thì chẳng thèm dọn dẹp. Sau khi phát hiện ra vụ việc, Sam đã náo loạn mất khoảng gần tiếng đồng hồ. Cô ấy vốn dĩ ko thích người lạ lên giường của mình, huống hồ là người đó lại bầy bừa ra giường của cô ấy nữa.

Tuy nhiên, cô bạn kia lại chẳng có ý biết lỗi, to tiếng, quắc mắt lại với Sam rằng:

- Tôi mượn giường của bạn 1 chút thì có sao chứ? Làm gì mà phải hung dữ vậy? Giường của bạn là của công chúa chắc, thật ra cũng tầm thường mà thôi..

Thế là đánh nhau. Nếu như nói con trai dễ bị khích bác, dẫn đến nhiều hậu quả đáng tiếc, thì con gái có lẽ cũng vậy thôi, chỉ 1 câu nói mà đã khiến họ lao vào nhau như nam châm vậy. Thật đáng sợ! Chẳng 1 ai trong chúng tôi có thể can nổi, May vì ra can nên bị 1 trong 2 người đó, chẳng biết là tay của ai nữa, vung vào mặt sưng vù cả lên. Vụ ẩu đả đó ko biết sẽ kéo dài bao lâu cho đến khi cô quản lý kí túc xá cùng mấy ông bảo vệ còm hót hải chạy đến. Cả hai đều phải viết kiểm điểm, chịu hình phạt của cô quản lí. Sam thì bị cô ấy bắt đi dọn vệ sinh của cả khu trong 2 tuần, còn Khả Dĩ, do cô ta biết rõ qui định ko được dẫn bạn trai về phòng mà vẫn cố tình vi phạm, nên bị đuổi ra khỏi kí túc xá.

2 tuần sau đó, chúng tôi phụ giúp Sam dọn vệ sinh khu kí túc. Ko dọn thì ko biết, dọn rồi thì mới hiểu, bẩn đến rợn người là như thế nào. 4 chúng tôi thật ra cũng chẳng phải hạng tiểu thư khuê các, cao sang gì cho đành, ấy thế nhưng, ở nhà cũng chưa bao giờ để xảy ra tình trạng khủng khiếp giống như thế.

Tôi và Sunshine được phân công ra quét khoảng trống đằng sau khu nhà. Từ vị trí này, chúng tôi có thể dễ dàng trông thấy phòng thí nghiệm bên khu trường Y, thông qua rào lưới nho nhỏ. Biết chắc là Sunshine

vẫn chưa chịu từ bỏ hẳn anh ta mà, cô ấy cứ đứng ngẩn ngơ ôm cán chổi trông si tình như một kẻ mộng du, tha thiết hướng ánh nhìn về phía bên đó.

- Này!

Tôi vỗ mạnh vào vai cô ấy, định thể sẽ hù dọa cho cô ấy giật mình, ko ngờ cô ấy giật mình thật (vì trước nay, Sunshine có khả năng phản xạ nhanh nhất nhóm, vậy nên hiếm khi cô ấy bị giật mình), cán chổi rơi cả xuống đất. Cô ấy quay lại nhìn tôi, ngơ ngác đến tội nghiệp.

- Làm gì mà đứng thất thần thế? Lại trông chờ hoàng tử sẽ xuất hiện ah? ;

- Uh, hôm nay anh ấy có tiết học trong phòng thí nghiệm, mình muốn đợi để trông thấy anh ta ra.

- Trời! Bà còn biết cả thời khóa biểu học của người ta nữa hả? :0

- Cái đó thì có gì khó! Tôi còn biết anh ta hay đi tuyến đường nào, bắt xe bus số bao nhiêu, hay ăn nhanh trong cửa hàng nào, hay gọi món gì nhất, còn biết anh ta chơi môn thể thao gì giỏi, ưu điểm, nhược điểm của anh ta là những gì...

- Ôi trời! Vậy là cậu gần biết hết về anh ta rồi còn gì?

- hìx, chưa đâu. Những thứ đó thì có nhằm nhò gì, cái quan trọng nhất là địa chỉ nhà và số điện thoại của anh ta, mình lại chẳng hề biết...

- Vậy phải làm sao bây giờ?

- Còn sao được nữa? Đương nhiên là phải đợi đến khi tìm được cơ hội rồi...

- Hả??? Cậu vẫn còn ý định đợi hả????

- TRỜI! Nói bé thôi bà chị, bộ định muốn mụ Sam già nhảy ra giết tôi luôn hả?

- Ồ ha, cậu ấy ko đồng ý việc cậu theo đuổi anh chàng đó mà. Xem ra mình cũng bắt đầu hiểu kì rồi đấy, ko hiểu anh ta là người như thế nào mà lại khiến cậu có thể kiên trì như vậy nhỉ?

- Đương nhiên sẽ là rất tuyệt. Hìhì, khi nào có cơ hội, mình nhất định sẽ cho cậu anh ta trông như thế nào. Cơ hội rất hiếm, cho nên cậu phải nhanh chân nhanh mắt đấy.

Trời! Sao nghe cứ như là đi ăn trộm vậy? Nhanh tay nhanh mắt mừ...

- Ôi! Mấy giờ rồi... mấy giờ rồi... – đột ngột, giọng cô ấy vang lên đầy hoảng hốt.

- Hả? Hả? Đợi mình chút.. 10h25'...

- Cậu may mắn đấy, có cơ hội gặp anh ta rồi.. Mau theo mình nào...

- O!? Cậu đi đâu đấy, sao lại đi qua đó...

- Đi qua trường Y chứ đi đâu.

- Nhưng mà phải đi ra ngoài rồi mới vào trường Y được chứ?

- Ko kịp đâu. Trèo qua cái lưới này nhanh lên. Chậm chân là anh ta sẽ biến mất ngay.

Nói rồi, cô gái có vóc dáng mảnh khảnh đó, vịn tay vào thành lưới, thoăn thoắt trèo qua. Trời ạ! Hình như công việc này đối với cô ấy đã quá quen thuộc rồi thì phải. Hìx, cô ấy đã nói đúng: “Yêu là phải hi sinh”, và chúng tôi đang hi sinh sự nữ tính của mình đây.

Trước sự ngạc nhiên đến cùng cực của sinh viên khoa Y, chúng tôi cuối cùng cũng đã có mặt trước cửa lớp của cái tên Stable gì gì đó...

- Phù! May quá! Lớp anh ta vẫn chưa tan, hì, số cậu đúng là may ghê đó. Kìa kìa, anh ta đấy, nhìn thấy chưa... nhóm 6 người, góc bên trái, người đang nói đấy...kìa kìa...thấy chưa..thấy chưa...

- Ồ..ờ.. thấy rồi... thấy rồi...

Trời ạ! Cô ấy phấn khích đến nỗi dường như muốn khóc thét lên hay sao mà giọng nói có thể lớn đến như thế, tôi thấy tai mình ù hết cả. Theo tay cô ấy chỉ, 1 người nam sinh với nước da trắng trẻo đang từ từ hiện ra trước mắt tôi.. Nhưng sao tôi cứ cảm thấy anh ta quen...

- Sao sao? Đẹp trai ko?

- Ồ..ờ...đẹp...

- Gì chứ? Trả lời như thế là có ý gì?

- Ờ ko. Tại mình cứ cảm thấy anh ta quen quen..

- Quen?! Có sao?

- Hjhj, ko ko. Có lẽ mình nhầm thôi.

Hjxhjh, hi vọng là mình nhầm. Nếu giả sử mình có quen anh ta thật thì xem ra mình còn thắm hơn cả anh ta đấy ++

- Vậy còn được... Ôi! Ôi! Anh ta ra rồi, mau giúp mình chặn lại đi... Nhanh lên! Nhanh lên!

- Ồ..ờ ...hiểu...

Nói rồi, hai chúng tôi như hai con lơi chơi đứng chắn trước cửa phòng thí nghiệm, trông nhếch nhác đến là thảm hại. Khi anh ta bước ra gần đến cửa, bất gặp thấy chúng tôi, đôi chân anh ta chẳng ai bảo, tự động quay ngược trở lại phòng như thể trốn tránh. Nhưng cuối cùng thì dường như anh ta cũng biết là mình ko thể trốn được nữa, vì ngay cả đến giáo sư giảng dạy cũng đã bỏ về, thế nên anh ta đành phải chấp nhận thương đau mà quay trở ra, tiếp chuyện với chúng tôi.

- Cô lại muốn gì đây hả? – anh ta khẽ nhú mày, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, giọng lạnh nhạt. Hơ, ngay cả cái cách nhú mày này cũng rất quen thuộc. Tôi thật sự đã từng gặp anh ta rồi thì phải...

- O...em...em... Ah, em có 1 người bạn mới muốn giới thiệu cho anh. Cô ấy là July.

- Bạn cô thì có liên quan gì đến tôi...

Nói vậy, thế nhưng ánh mắt anh ta vẫn vô tình lướt ngang qua tôi. Trời ạ! Đôi mắt đó quả thật rất quen.. Đột nhiên, anh ta cất tiếng, giọng điệu có vẻ hết sức ngạc nhiên.

- Phiền phức, lại là cô ah?

Phiền phức?! Anh ta đang chỉ tôi ah?

- Ngơ ngác gì chứ? Chẳng phải cô rất phiền phức hay sao?

- Stable.. anh... anh có quen bạn em ah?

- Không có quen. Sao mà dám quen được chứ. Phiền phức+phiền phức= sao số tôi khổ thế này...+_+

Anh ta lướt tay chỉ về phía tôi và Sunshine rồi sau đó lại dùng cái vẻ mặt rất chi là thảm thiết, đau khổ chỉ về phía mình. Hơ, giờ thì tôi đã nhớ ra anh ta là ai rồi? Anh ta chính là người mà tôi cảm thấy có đôi mắt rất giống anh vào ngày đó...

- hjh, ôi.. lần đầu tiên em trông thấy được vẻ mặt biểu cảm này của anh đấy... Em cứ nghĩ anh vốn rất lạnh lùng cơ. Đi uống nước với em 1 lát nhé! Hay ăn gì đó cũng được. Anh chưa ăn trưa phải ko? Em cũng vậy.

Nói rồi, cô ấy chạy sấn đến có ý định bám chặt lấy cánh tay của anh ta, mà vẫn ko quên dành tặng cho tôi cú huých đau điếng vào mạng sườn. +_+. Rất nhanh, anh ta đã tránh được cái ý định rất chi là dạt dào yêu thương ấy.

- Ồ..đúng...đúng... đi ăn với bọn em 1 lát nhé!

Tôi gật gật đầu như gà mổ thóc. Trời! Có cho tiền tôi cũng chẳng dám quên cái nhiệm vụ mà Sunshine đã giao cho.

- SUNSHINE!!!!

Trong lúc cả hai chúng tôi còn đang căng mắt ra đợi cái gập đầu chần chừ của anh ta thì 1 giọng nói với âm lượng cự kì khủng khiếp được vọng tới từ phía sau. Khiến cho 2 chúng tôi ko lạnh mà vẫn thấy run. Hxj, chẳng cần quay lại nhìn chúng tôi cũng có thể đoán được đó là Sam. Ôi! Ôi! Bỏ mặc bạn bè trong lúc “khó khăn, gian khổ” để đi tìm trai, tội này quả thật đáng giết chứ ko nên tha. Ấy thế nhưng, tôi mới chưa được tròn 22tuổi, tôi ko muốn chết đâu, đặc biệt là “chết” dưới bàn tay của tử thần Sam. Eo ôi, toàn cái chết kinh dị (bà này là chúa thích xem phim ma trong phòng mà)

- Bạn các cô đến tìm kìa. Tôi đi đây!

Nói rồi, anh ta quay lưng bước rảo, lại với cái tốc độ kinh người ấy. Nháy mắt, đã chẳng thấy đâu. Anh ta đi rồi, nhưng còn chúng tôi thì vẫn đang ở lại, chẳng hiểu do nóng hay do sợ mà trán của tôi ướt đầm mồ hôi, còn Sunshine.... hxx, trong tình thế “ngàn cân treo sợi tóc” này, mà cô ấy còn nhăn răng ra cười 1 cách rất hạnh phúc như thế thì tôi đúng là báỉ phục.

- Này! Sam đang đến kìa.

Tôi ái ngại, gọi Sunshine trở lại với mặt đất hiền hòa, dường như là cô ấy đang bay lên cao lắm rồi. Nếu ko gọi xuống kịp thời, ko khéo lại ngã nát xương mất.

- Mình ko sợ. Ôi! Anh ấy vừa cười với mình. Lần đầu tiên anh ấy cười với mình đấy. Hạnh phúc quá, cảm giác cứ như đang bay vậy, phải chăng đó chính là sức mạnh của tình yêu???

- YÊU ĐƯƠNG GÌ?! Hai cậu giỏi thật, mau về phòng viết bản kiểm điểm cho tôi, dám bỏ mặc bạn bè như thế đấy. Đúng là xấu xa đến tàn nhẫn mà...

Bà chằn Sam lúc này đã tiến đến ngay bên cạnh, cốc vào đầu hai chúng tôi 1 cái đau điếng. Khiến cho ko có cây mà mắt vẫn nhìn thấy hoa. Hjhxxj.. nhưng tôi vẫn còn thấy mình may mắn chán, ở phía bên kia, ko biết là do đau, hay là do quá hạnh phúc, mà trên mặt Sunshine, nước mắt cô ấy chảy giàn giụa. Hxj, có lẽ phần lớn vẫn là vì trèo cao té đau...

Chương 10: Những ngày xui xẻo...

Duyên số cũng thật kì lạ! Một người mà bạn đã từng có cơ hội để gặp nhưng rồi sau đó lại đột ngột biến mất, ko tung tích. Bạn cứ nghĩ rằng sẽ ko bao giờ gặp lại người đó nữa, bạn đang định quên hẳn người đó đi, thì duyên số lại để bạn gặp lại người đó 1 lần nữa. Mà quan trọng hơn là, kể từ sau lần gặp đó, tần suất bạn gặp lại người ấy lại tăng lên đáng kể, khiến bạn ko thể cho rằng đó là sự giao nhau tình cờ được nữa.

Cứ như tôi vậy, sau buổi gặp nhau ở sân trường ngày hôm ấy, bất kể tôi đến đâu cũng “vô tình” bắt gặp anh ta – cái tên Trần Cát Ân ấy. Mà rõ ràng là trong hơn 1 năm qua tôi sinh sống ở đây, ngay sát cạnh trường anh ta, vậy mà chưa hề có bất cứ lần nào trông thấy anh ta hết. Liệu có thể gọi đó là sự trêu đùa của số mệnh ko? Chắc là ko đâu, vì tôi và anh ta vốn dĩ chẳng có bất cứ ràng buộc gì... Tôi và anh ta chỉ như 2 người xa lạ, tuân thủ luật đời, được hưởng quyền lợi gặp gỡ nhau 1 lần của mình. Trái Đất vẫn luôn tròn mà, ko ngờ tôi lại có thể gặp lại anh ta lần thứ 2...

Nhưng dường như việc gặp lại anh ta ko hề đem đến may mắn cho tôi. Điểm học kì vừa rồi tôi ko đạt đủ yêu cầu về điểm phải ++ Tôi còn thiếu 0.1 nữa, con số nhỏ thôi, nhưng tôi đã ko còn học bổng ình nữa. Đúng lúc tôi còn đang ko biết nên làm gì để kiếm số tiền học phí vào kì tới, thì tôi nhận được tin thông báo mất việc. Do sản lượng mà tôi bán được ko đạt chỉ tiêu, hơn nữa, mấy tháng vừa rồi tôi lại nghỉ nhiều để ôn thi cho nên sa thải cũng là điều dễ hiểu. Chưa dừng lại ở đó, một môn trong ngành học của tôi do thiếu số trình (vì trốn tiết đi làm) cho nên đành phải ngậm ngùi chấp nhận học lại môn đó. Cuộc đời đúng là ko còn gì đen hơn. Tất cả mọi việc đều có lý do chính đáng để dồn tôi vào chân tường, chỉ có tôi ... 1 mình tôi là ko có lí do gì – dù cho có là lí do hoang đường đi nữa, để mà chống đối lại mọi chuyện...Căn bản là do tôi sai – tôi đã sai ngay từ đầu. Hxj..Wind nói đúng, cuộc đời có rất nhiều ngã rẽ dành cho chúng ta, để cho chúng ta có thể tự do chọn lựa nhưng ko phải lối rẽ nào cũng dẫn chúng ta ra con đường chính, mà sẽ có rất nhiều lối rẽ cụt. Và dường như tôi đang đi vào con đường cụt thì phải??? ++

3 người còn lại xem ra cũng ko dễ dàng gì, họ ko có học bổng vào trường, cho nên cũng rất vất vả. Tiền gia đình gửi đến ko nhiều, ăn còn ko đủ thì lấy đâu mà giúp đỡ tôi. Vì vậy, họ tỏ ra vô cùng áy náy, suốt ngày tất bật chạy đi kiếm tìm việc làm cho cả tôi và họ. Hì, mà tôi đâu có yêu cầu bọn họ giúp tôi chứ, tôi có thể hiểu mà. Đúng là chỉ có trong những ngày tháng khó khăn, chúng ta mới có thể thấu hiểu được bản chất của nhau. Và tôi nghĩ là tôi đã tìm được những người bạn rất tốt

...

Ngày tháng sau đó, chúng tôi tăng tốc lao vào công việc. Học kì đầu nên cũng ko hẳn bận rộn bài vở cho lắm, thế nên chúng tôi toàn tâm toàn lực, lao vào kiếm việc. Nào là đi phát tờ rơi (công việc này là nguy hiểm nhất, chỉ cần sơ sẩy 1 chút là mình sẽ phạm phải tội xả rác bừa bãi ra đường ngay, ko khéo làm chẳng đủ để nộp tiền phạt, thế nên chúng tôi quyết định ko liều lĩnh nữa), rồi giao hàng, bán hàng, chạy bàn, rồi cả trông xe nữa. Ngoài những công việc đó ra, thì buổi tối nhận thêm thú bông về làm cho tới khuya. Tối cứ 10h là ktx yêu cầu tắt đèn đi ngủ, thế nhưng nhiều lúc chưa xong việc, 4 đứa đành phải thấp nền ngồi hì hục làm tiếp, cũng may là những người khác cùng phòng cũng thông cảm, họ ko có ý kiến phản bác gì (có lẽ là do sợ Sam), vậy nên lúc nào tránh được thì chúng tôi sẽ ko thức muộn như thế. Thời gian đó, cả 10 đầu ngón tay của cả 4 đứa chẳng chịt vết kim châm, vì cứ mỗi lần buồn ngủ quá, lại dầm nhăm vào tay mình, có đứa la lên, nhờ thế mà cả bọn tỉnh ngủ, lại hì hục làm tiếp. Nhiều lần, anh chàng người yêu của cô May (cũng học y) xót người yêu, chịu cung cấp bông băng, thuốc men miễn phí cho cả phòng, thậm chí là anh ta còn đem giúp 1 số vỏ gấu khác về làm giùm. Ban đầu, những vết khâu còn rất non nớt, nhưng rồi dần dần dưới sự giáo huấn của 4 cô gái, dân Y khoa lại trở thành người khâu tay chuyên nghiệp. Nhiều lúc chúng tôi trêu bọn họ rằng “ Sau này mà ko khâu vết mổ thì đẹp phải biết”. Giờ có thời gian nghỉ lại, cũng thấy ngày đó quả thật rất vui.

Chiều nay, khi phải đi ngang qua khu trường Y để đến chỗ chợ tìm việc, tôi lại vô tình trông thấy cái tên kì lạ đó. Ngạc nhiên hơn, là tôi thấy anh ta loay hoay mãi mà cũng ko xách nổi túi đồ ở dưới đất, chắc cái túi đó chỉ khoảng 3 cân là cùng. Ko hề có ý định sẽ nán lại giúp, bởi vì tôi ko muốn Sunshine hiểu lầm điều gì, ấy thế nhưng trông anh ta lòng ngóng đến tôi, đành phải chạy đến cầm giùm hộ anh ta.

- Nặng đến vậy ah?

- Ko có. – thấy tôi, anh ta lộ vẻ thoáng chút ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức lại có thể lấy lại vẻ bình tĩnh ban đầu.

- Vậy sao mãi mà ko xách được?

- Nếu như cô ko có ý giúp thì để đó, tôi sẽ tự làm.

- Sjx, anh đúng là vẫn chẳng khác xưa nhỉ? Thôi được, nể tình anh đã giúp tôi năm đó, phiền phức này sẽ giúp lại anh 1 lần. Coi như trả ơn.

- Hơ, đùa ah? Cô chỉ xách giùm tôi 1 cái túi, tôi chịu nghe giùm cô 1 bài mắng kinh hồn, vậy mà như thế đã là trả ơn rồi ư?

- Hơ, tôi chẳng cần biết. Năm đó, anh giúp tôi, bây giờ tôi lại giúp anh. Coi như hòa. Chẳng ai nợ ai. Nói đi! Anh định xách đi đâu nào?

- Thôi bỏ đi! Chẳng thèm đôi co với cô. Mang giùm tôi lên phòng.

- Phòng?!.. trong kí túc ấy á?????

- Uh, có j mà ngạc nhiên vậy?

- Trong kí túc xá của bọn anh, con gái được vào ah?

- Được! – anh ta trả lời dứt khoát.

Hjxhjh... bước theo anh ta vào kí túc xá rồi, tôi mới thấy việc quyết định giúp đỡ anh ta của mình đúng là quyết định ngu ngốc nhất trên đời. Tôi biết là việc một cô gái đi vào trong kí túc xá nam sẽ gây ra rất nhiều hiểu kì, ấy thế nhưng, nhìn những ánh mắt soi mói cùng với những điệu cười đáng ngờ, thì tôi thật sự ko ngờ sự hiểu kì của con trai khoa Y còn kinh khủng hơn 1 đứa con gái. Bất cứ ai, dù đang làm dở việc

gì hay là chỉ ngồi yên 1 chỗ khi thấy chúng tôi đi qua, cũng đều nhào ra bên cạnh cửa sổ, chỉ trỏ rồi xì xào gì đó. Về mặt trông rất ngạc nhiên, như thể ko tin vào mắt mình vậy...

Mà hơn nữa, mắt ai nấy cũng đều thâm quầng đen sì cứ như thể bọn họ chưa được ngủ cả tuần nay rồi chứ chẳng chơi. Hìx, càng nhìn mà càng thấy rùng mình.

- Này! Tại sao dân khoa Y của các anh kì lạ vậy? Bọn họ cứ nhìn anh với tôi cứ như thể chúng ta sinh vật lạ mới rơi xuống trái đất vậy? Bác sĩ mà cứ có thái độ này chắc bệnh nhân ko chết sớm vì bệnh thì cũng chết vì khủng hoảng tinh thần mất.

- Hờ.. Ko chết được đâu mà cô phải lo. Nếu dễ dàng để 1 người chết như thế, thì chúng tôi sớm đã chẳng thi Y...

- Anh có vẻ chắc chắn gớm?

- Đương nhiên. Trong Y ko có khái niệm hình như, có lẽ, ko chắc chắn lắm, hi vọng vậy...chỉ có thể là sống hoặc chết...

- Anh nói cái gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì cả. – đúng là tôi chẳng hiểu anh ta đang nói gì hết.

- Haizz... Thôi bỏ đi! Nói với người ngoài ngành như cô, thì thà nói với đầu gối tôi còn hơn...

- Nè! Anh nói vậy là có ý gì chứ? Này!..

Như chẳng thèm bận tâm đến tôi nữa, anh ta luồn tay vào túi quần, ngêu ngao bỏ đi 1 mạch. Hìx, giờ tôi mới thấy sức nặng của chiếc túi. Ai dám nói chiếc túi này chỉ 3 cân nữa chứ, nó có khi phải đến chục cân chứ chẳng chơi... Khổ nỗi, tôi lại vẫn cứ phải đem theo chiếc túi chục cân này mà mãi miết chạy theo sau anh ta, vì sợ mình sẽ bị lạc. Hìx, được trực tiếp đi theo anh ta thế này mà tôi còn cảm thấy đuối chẳng kịp, huống hồ là theo gián tiếp, thảo nào mà chúng tôi ko gọi anh ta là “xuất quỷ nhập thần”.

- Đến rồi!

- Á!

Mãi nghĩ lung tung, anh ta dừng lại đột ngột lúc nào chẳng hay, đâm sầm mặt mũi vào lưng anh ta. Đau quá đi mất!

- Hờ, cô lại vậy nữa rồi. Mất mũi để đi đâu thế? Không nhìn đường thì cũng phải nhìn người chứ...

- Cái gì chứ? Tôi va vào anh chứ đâu phải là anh va vào tôi? Tôi còn chưa la vì đau thì anh la lối cái quái gì cơ chứ?

- Cô...

- Stable về rồi ah?

Trong lúc nguy cơ của cuộc chiến tranh thế giới thứ 3 sắp bùng nổ, thì cánh cửa phòng kí túc đột ngột được mở ra trước mắt chúng tôi. Một anh chàng nào đó với mái tóc rối bù, quần áo nhàu nhúm xộc xệch, hai mắt thâm quầng đúng kiểu model gấu trúc. Trông anh ta thật kinh dị...Hệt như 1 gã tâm thần nào đó, chứ chẳng phải là 1 vị bác sĩ trong tương lai nữa...

- Eo ơi!

Quên luôn cục tức to oành vừa rồi, tôi núp vội sau lưng cái tên đáng ghét đó, mặt xanh như tàu lá chuối. Sao tôi toàn gặp phải những hình ảnh kinh dị ko thôi ah? Có vẻ trong cái kí túc xá của trường Y này, chỉ còn mỗi anh ta là trông giống người bình thường nhất.

- Mau vào phòng đi! – anh ta ra lệnh cho tên gấu trúc kia. Lại là cái giọng điệu đó, dường như anh ta xuất hiện trong cái cuộc đời này chỉ để sai khiến người khác hay sao ấy.

- Được rồi! Đưa tôi, cô đi về đi. Nhớ là đừng có nói cho cô bạn của cô biết là tôi ở đây đó, nếu ko... cô sẽ ko yên với tôi đâu... tôi sẽ ko để cô yên theo cái cách mà tôi sẽ ko yên với cô bạn của cô vậy. Hiểu chứ?

Anh ta giành lấy túi đồ trên tay tôi, nhưng khi vừa cầm lấy thì ngay lập tức đã nhả ra ngay. Có vẻ tay anh ta đang có chút trục trặc nho nhỏ.

- Tay anh... bị sao ah?

- Um, ko có gì đâu. Một chút thử nghiệm ấy mà...

- Thử nghiệm á? Anh đập nát bàn tay ra rồi bắt đầu học châm cứu giống như trong truyện đó hả?

- Hơ... – anh ta nhìn tôi, ánh mắt ko thể nào mà sững sốt hơn - .. cô có bị mơ ngủ ko đấy...Sao mà trí tưởng tượng bay xa quá vậy? Thần kinh của tôi vẫn bình thường, chưa đến mức ko biết đánh ai mà phải tự đi đánh mình như vậy...

- Oh...thế mà tôi cứ tưởng..hhehe. .

- Được rồi! Mau về đi! Ở đây ko thích hợp cho cô đâu.

Hjx, anh ta có ý gì đây??? Nơi này ko thích hợp cho tôi là vì tôi là con gái, hay là vì nhận thức, khả năng suy đoán của tôi ko bằng mấy người tài giỏi các anh. Trời ạ! Một câu mà có tới những 2 ý nghĩa. Thâm nho thật.

- Biết vậy sao còn bắt tôi mang lên phòng cho anh.

- Là ai bắt ai, cô lên tiếng đề nghị giúp mà, tôi đâu có mượn cô...

- Anh... nên phải theo học luật mới đúng...

- Được! Nếu lần tới tôi ko xin được việc trong bệnh viện, thì tôi sẽ đăng kí thêm 1 lớp học luật. Cảm ơn vì lời gợi ý. Còn gì để nói nữa ko? – hơ, đáng ghét, lại là cái nhượng mày cao ngạo đó. Anh ta vẫn chưa bỏ được nó ah? -... Xem ra, sau gần 2 năm, cô vẫn ko thắng nổi tôi nhỉ?

- Hừ, anh... anh đừng có mà đắc ý. Cứ đợi đấy!

- Được, tôi vẫn đang đợi mà. Nhưng phải nhanh lên đấy, chứ để đến lúc tôi đi học luật rồi, thì cơ hội của cô sẽ chỉ còn là con số 0 tròn trĩnh thôi... Hiểu chứ?

Hừ, đúng là tức chết mà. Anh ta mà là bác sĩ cái nổi gì chứ. Nhìn cái khuôn mặt cao ngạo của anh ta, chỉ muốn đâm cho vài cái. Rốt cuộc thì anh ta có *** cái gì tốt mà Sunshine phải theo đuổi anh ta lâu đến như thế nhỉ? Tức mình tôi quay lưng bỏ đi, chẳng buồn quay lại nhìn. Hừ, mặc kệ anh ta. Tốt nhất là anh ta nên đi chết đi để tôi đỡ phải trông thấy anh ta nữa.

Cơn bão xin việc cuối cùng cũng đã trôi qua theo việc lành lặn 10đầu ngón tay của cả 4đứa. Thế nhưng số tiền kiếm được từ vụ làm thêm thập cẩm ấy chỉ mới bằng nửa non so với khoản học phí kếch xù. Lẽ ra cũng ko phải đóng nhiều đến vậy, thế nhưng năm nay là năm cuối của chúng tôi rồi, lại thêm khoản học lại môn nữa, cho nên tiền lại càng chổng chất tiền. Buồn ơi là buồn...

Tiền học thì kêu ca chán, cuối cùng cũng vẫn phải đóng. Còn việc thì đi mỗi chân cũng chẳng tìm được. Cực chẳng đã, tôi đành phải vào quán bar chạy bàn buổi tối. Một co bạn trong lớp đã giới thiệu cho tôi công việc này. Lương lậu cũng tạm tạm, cộng thêm với số tiền từ những công việc khác nữa vào ban ngày thì vừa đủ đóng tiền học. Thôi dù sao công việc này cũng chỉ kéo dài trong vòng 1 tháng, cố gắng mà chịu đựng.

Công việc của tôi bắt đầu vào lúc 8htối và kết thúc vào khoảng 2,3hsáng. Vì kết thúc vào cái tầm dở dang đó nên tôi đành phải kì kèo người chủ inh tá túc ở lại quán cho đến sáng, nếu như không muốn mình trở nên nổi tiếng trong kí túc xá.

Khách trong quán đến đông nhất là vào khoảng từ 9 cho đến 12h, và công việc của tôi cũng thật sự tấp tểnh là vào khoảng thời gian đó. Thật ra khi nhắc tới quán bar người ta luôn nhắc tới 1 cái gì đó ko được lành mạnh cho lắm, trước đây tôi cũng đã từng cho là như vậy. Thế nhưng, khi tôi đã hòa mình vào trong cái cuộc sống ban đêm này, tôi mới hiểu tất cả chỉ là cách để thể hiện cuộc sống. Thật ra quán bar ko xấu, chỉ là do những người đến quán bar với mục đích ko tốt, cho nên đã vô tình đem lại cái danh tiếng ko lành mạnh cho nó. Còn những người chủ và người làm của quán bar, nhiều lúc đồng tiền có sức mạnh quá khủng khiếp với họ, khiến họ ko ngần ngại mà bán linh hồn cho quỷ dữ. Điều này, thật ra chẳng có thể trách ai, chỉ có thể trách mình đã quá thiếu bản lĩnh mà thôi. Mà cái thứ bản lĩnh xa xỉ ấy, trong cuộc sống ban đêm này ko giúp họ có được miếng cơm manh áo, càng có bản lĩnh thì bạn lại càng bị loại trừ.

Ở đây, tôi quen Fly. Có nhiều lúc cô ấy xuất hiện ở quán liên tiếp, nhưng cũng có lúc cô ấy chẳng đến lần nào. Fly là 1 cô gái đẹp – 1 vẻ đẹp đầy hoang dại và cá tính, trên khuôn mặt của cô ấy lúc nào cũng tràn ngập nét bất cần. Đàn ông đến đây mê cô ấy như điều hiển nhiên sau mỗi điệu nhảy của cô ấy, nhưng lại chẳng 1 ai có thể nắm bắt được trái tim của cô ấy. Cô ấy vờn họ cứ như thể cái cách mèo vờn chuột vậy. Cô ấy chưa bao giờ nhận lời yêu họ nhưng cũng chẳng lên tiếng từ chối họ bao giờ. Lúc nào cô ấy cũng chỉ dành cho họ những ánh nhìn hờ hợt, nụ cười nửa miệng. Fly rất ít nói, gần như là cô ấy ko nói, cô ấy lúc nào cũng chỉ ngồi lặng lẽ 1 góc hút thuốc và nhìn mọi người qua lại. Đã nhiều lần tôi hỏi cô ấy tại sao cô ấy ko về nhà, cô ấy nói rằng cô ấy ko có nhà. Tôi lại hỏi thế sao lại chọn đến đây, cô ấy lại trả lời rằng vì ở đây có nhiều người.

Như thế đấy, trong cuộc sống của bạn, đã có lúc bạn gặp phải những con người kì lạ như thế, chính vì họ kì lạ nên chẳng bao giờ bạn sẽ quên được họ mặc cho lý trí của bạn đã cho rằng bạn đã quên họ. Rất nhiều năm sau khi nhớ lại, tôi vẫn ko quên được vẻ mặt bất cần và nụ cười nửa miệng của cô ấy. Nó có 1 chút gì đó xót xa, đáng thương hơn là thích thú.

Fly đã ko đến nữa, kể từ sau vụ có 1 anh chàng trông thư sinh, trắng trẻo đến tìm cô ấy. Có lẽ là cô ấy đã trở về với cuộc sống ban ngày của mình. Cuộc sống ban đêm và cuộc sống ban ngày vốn dĩ chẳng có gì khác nhau, nó đều ồn ào và bận rộn, ấy thế nhưng, tất cả những ồn ào của cuộc sống ban đêm đều là giả tạo, tất cả đều ko có sắc màu...

Công việc của tôi vẫn cứ tiếp diễn như thế cho đến 1 ngày...tôi lại gặp anh ta...

Nếu đã ko gặp thì sẽ là ko gặp, nhưng nếu đã là gặp rồi, thì rất nhiều lần sau đó sẽ lại gặp lại.

...

Tối hôm đó, có 1 vị khách ngoan cố cứ muốn mời rượu tôi. Tôi tìm cách khước từ mãi mà ko được. Ông chủ nháy mắt ra hiệu cho tôi uống ly rượu đó, từ trước tới giờ tôi nào có biết uống rượu, nhưng ko muốn làm hỏng hòa khí trong quán, đành nhắm mắt uống hết 1 hơi. Ai ngờ, sau cái điệu cười khà khà man rợ, lão già ấy lại bắt tôi uống thêm 2 ly nữa. Rượu chưa kịp xuống dạ dày, tôi đã thấy nóng ran cả người. Loại rượu này có độ cồn quá cao. Tôi bắt đầu thấy hơi choáng choáng, đầu óc quay cuồng. Thật ko còn gì xui xẻo hơn, gã mời tôi 3 ly, tôi mới uống được có 2, còn 1 ly nữa..hix.. Đang tần ngần ko biết nên đối phó với ly thứ 3 ra sao, thì có 1 ai đó nhào tới giành mạnh lấy chiếc ly trên tay tôi, rượu sánh cả ra ngoài..

- Ly này để tôi uống thay cho cô ấy...

Mơ hồ, tôi ngơ ngác quay lên nhìn người đó, nhưng chịu... chẳng biết đó là ai nữa...Người trước mặt cứ như có thuật phân thân, chỉ trong 2 cái chớp mắt, anh ta đã biến thành cả chục người... ÔI ÔI hoa mắt quá... Đôi chân ko trụ được nữa, tôi lịm hẳn đi trong vòng tay của người đó. Người đó là ai, tôi ko biết... thế nhưng, cảm giác bên cạnh người đó thì quả thật quá quen thuộc...An toàn và ấm áp...

11. Chương 11 (kết)

Chương 11: Kì lạ! Tôi đã yêu anh rồi ư???

- Chói mắt! Chói mắt quá! Ai đó ...quăng cái... ánh sáng đó ra chỗ khác đi...

- Này! Dậy đi! Cô còn nằm đó kêu than được hả?

Hơ... Hình như là đang có ai đó tát tôi thì phải... Đau quá... Bỏ ra .. ko biết là tôi đang ngủ sao...

- Biến... biến ngay...

- Ố?! Cô giỏi nhỉ? Cô có biết đang ở nhà ai ko mà cô dám đuổi hả? DẬY NGAY CHO TÔI!!!!!!

- Áiiiiiiiiiii... tên nào mà đáng ghét vậy... CÓ BIẾT TÔI ĐANG NGỦ KO HẢ?

Bực mình thật! Tôi ghét nhất là lúc đang ngủ say thì bị đánh thức. Cảm giác đó thật là quá đáng ghét. Tôi cảm phần ngược mắt lên nhìn người gọi mình, đột ngột, đồng tử như được giãn ra hết cỡ. Sao lại là anh ta

nhỉ? Thường ngày là có con bé khác trong quán gọi mình dậy mà... Sao hôm nay con bé đẩy lại biến thành cái tên Trần Cát Ân rồi? Bộ mắt mình có vấn đề thật ah ++

- Nhìn cái gì? Còn ko mau dậy đi! Đi về kí túc của cô đi. Tôi còn phải đi làm.

- Ô?! Sao tôi lại ở đây?

- Hờ, cô lại còn dám hỏi tôi câu đấy ah? Ko ở đây thì cô định ở nhà lão già đó chắc... Tệ thật! Sao lúc nào tôi gặp cô, cô cũng đều nhếch nhác thế nhỉ? T_____T

Ồ, tôi đã đắc tội gì với anh ta mà anh ta lại nổi nóng với tôi như vậy nhỉ? Mà tôi vẫn chưa nhận được câu trả lời tại sao tôi lại ở đây??? Đau đầu quá... chẳng nghĩ được gì...

- Tôi vẫn chưa được biết là vì sao tôi ở đây?

- Ôi! Thôi bỏ đi! Chuyện này... chiều 5h về tôi sẽ tính sổ với cô sau. Còn bây giờ thì... VỀ KÍ TÚC CỦA CÔ ĐI CHO TÔI NHỎ!!!!!!

Cuối cùng tôi cũng đã về tới kí túc xá trong trạng thái như người mộng du. Thật sự vẫn chẳng hiểu vì sao tôi lại ở nhà của anh ta. Tôi nhớ là tôi đã uống hai ly rượu, rồi bị say, rồi sau đó có 1 người chạy tới, rồi sau đó... chẳng biết gì nữa ++ Thôi kệ đi! Để chiều nghe anh ta tường thuật lại cho đỡ đau đầu.

Nhưng mà... đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tôi đang định tránh việc phải suy nghĩ về cái vụ tối qua cho đỡ đau đầu thì cái buổi học thuyết trình khủng hoảng tinh thần lại chạy tới trong vòng tay thân thương của 3 người bạn còn lại. Ôi! Tôi muốn chết quách luôn cho rồi ++

...

Chiều. Đang mải mê xem bộ phim thần tượng, thì Sunshine nhờ đi mua giùm cô ấy chai nước hoa quả (bởi vì cô ấy đang đắp mặt nạ). Tôi bực xúc nói ko đi, ngay lập tức nhận được cái lườm chày xém mặt mày của cô ấy sau cái lớp mặt nạ dày đến mấy tấc. Hjhjhj, vậy là đành ngậm ngùi khoác áo, bỏ xuống can-tin trong kí túc xá mua. Có 1 người bạn hung dữ thật là khổ.

Vì ko muốn để lỡ bất cứ giây phút nào xem phim, cho nên tôi đã chạy như bay đến khu can-tin, mà chẳng kịp phanh lại khi có người gọi tên mình ở đằng sau. Phương?! Ở đây làm gì có ai gọi mình bằng cái tên ấy, ngoài anh ta ra. Khi tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mua nước hoa quả quay trở lại khu kí túc, thì phát hiện ra người gọi tôi quả nhiên là anh ta...

- Sao anh lại tới đây?

- “Sao anh lại tới đây?” Theo cô thì sao tôi LẠI Ở ĐÂY???

- Hơ... cứ bình tĩnh, ko nên nóng nảy. Uống nước nhé?

- Tôi ko thèm. Tôi cô hẹn cô 5h, mà bây giờ đã là 6kém15 rồi, cô biết thừa là kí túc xá của các cô ko cho con trai vào mà, cô định bắt tôi đợi ở đây đến bao giờ hả?

- Ô? Tôi tưởng anh chỉ nói chơi vậy thôi chứ?

- Ai thèm nói chơi với nhà cô hả? Bác sĩ ko có nói hai lời...

- Này! Sao anh cứ chốc lại lôi cái danh vị bác sĩ ra thế hả? Tôi ko có bệnh tật gì đâu nha..

- Hừ, cô thì có bệnh *** gì, mà kể cả có, tôi cũng thèm vào mà chữa cho cô. Đúng là đồ phiền phức. Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa bỏ được cái tính xấu ấy đi..

- Hừ, đừng có chỉ nói tôi ko thôi, anh nhìn lại anh xem, anh cũng đâu có bỏ được cái tính cao ngạo ấy chứ. Vẫn đáng ghét như thế thôi...

- Cô... Phải! Tôi cao ngạo bởi vì tôi chẳng gây ra phiền phức, mà nếu có tôi cũng sẽ tự giải quyết được, chứ ko như cô tạo ra 1 đống rắc rối rồi để đẩy cho người khác lo...

- Hơ, tôi mượn người khác lo cho tôi bao giờ chứ? Là tự anh hào hiệp, lo chuyện bao đồng thôi mà...

- Được! Cô nhớ nhé! Là do tôi đại độ lo chuyện bao đồng, lần sau đừng có mà mơ tôi giúp cô nữa..

- Phải! Phải! Lần sau anh chẳng còn cơ hội giúp tôi nữa đâu.. nên chẳng cần mơ mộng gì hết...

- Cô...

- Tôi làm sao nào???

Đừng tưởng ngày hôm qua anh giúp tôi thì hôm nay tôi sẽ phải can tâm tình nguyện chịu nghe cơn thịnh nộ của anh nhé. Đừng hòng. Anh ta tưởng rằng trên đời này có mỗi anh ta biết thách thức người khác thôi sao? Hơ, nhầm rồi, còn có cả tôi nữa... Đã ai nói cho anh biết chưa nhỉ? Tôi ko còn là Mạc Phương ngơ ngác đến tội nghiệp giống như trước kia nữa nên đừng hòng mà ăn hiếp tôi. Tôi chẳng thêm sợ. Vươn vai, áp sát mặt mình trước tầm nhìn của anh ta. Hjx, mà sao anh ta cao quá vậy, tôi sắp ko trụ nổi rồi... oái..oái...

- Đây! Hai người...

Đang giữa cơn cao trào, cả hai chúng tôi nghe thấy có 1 giọng nói, âm sắc được hạ xuống rất nhẹ nhưng thật sự là vẫn rất quen. Cả hai chúng tôi có lẽ đều đã mơ hồ đoán ra đó là ai? Quả nhiên ko hề sai. Khi chúng tôi cùng quay đầu lại, Sunshine đã đứng ở đó tự bao giờ. Đôi mắt cô ấy nhìn chúng tôi ráo hoảnh. Nhưng thật sự lại cảm thấy rất lạnh..

- Sao cậu lại ở đây?

- Mình xuống xem có chuyện gì? Cuộc cãi nhau của hai người, cả kí túc xá này còn nghe thấy hướng chỉ là mình...Cậu quen với Stable?

- Ồ? Mình... mình...

Hjx, phải nói sao giờ nhỉ? Nói quen cũng ko phải, mà nói ko quen thì là đồng nghĩa với việc mình nói dối trắng trợn quá, rõ ràng là mình biết anh ta. Ah, phải rồi, nói anh ta là người cùng xóm ở quê mình. Như phát hiện ra sáng kiến vĩ đại, nhăn răng ra cười..

- Ah, anh ta là...

- Có quen.

Nhưng lời nói còn chưa kịp tuôn ra hết thì đã bị cái tên tính khí thất thường bên cạnh chặn ngang họng. Tức chữ xém chút nữa thì die. Tôi ngược mắt lên, hần học nhìn hần. Trời ạ! Anh ta nghĩ anh ta đang ghi công cho nước nhà hay sao mà lại có dáng vẻ hiên ngang, bất khuất đến như thế. Cúi mặt xuống, mau cúi xuống, phải tỏ ra vẻ hối lỗi đi chứ? Bộ muốn bị Sunshine mỗ xê ah? Lần này chắc chắn người thăm ko phải anh ta mà sẽ là tôi...huhu... Mẹ ới kiu kOn...

- Anh... Từ trước tới giờ... chưa bao giờ anh thừa nhận là quen với bất cứ cô gái nào.. vậy mà bây giờ... sao có thể như thế chứ? Anh mới chỉ gặp bạn em thôi mà... còn em đã theo sau anh gần 3 năm rồi...

Trời! Gần 3 năm rồi cơ ah??? Cô ấy thật kiên trì. Hjx, cái con người kỳ quái này thì có gì mà hay ho chứ?

- Không! Trước khi gặp cô, tôi đã biết cô ấy rồi.

- É é, cái gì... đợi đã...

Trời ạ! Hình như anh ta đã sớm cho rằng tôi là con rối trong lòng bàn tay của anh ta rồi hả sao ấy? Tôi còn chưa kịp phản bác hay có lời an ủi nào dành cho bạn mình, thì anh ta – cái tên Trần Cát Ân đó đã nắm lấy tay tôi, kéo tuột ra khỏi sân kí túc xá, ko 1 cách chần chừ.

- Mau bỏ ra! Bỏ ra nhanh lên!

- Không! – hơ, lại là cái cách nói chuyện này. Dường như anh ta càng ngày càng gia trưởng.

- Tôi ko thích. Mau bỏ tay ra.

- Cái gì? Cô thật sự muốn quay lại nơi chết chóc đó ah?

- Ai nói đó là nơi chết chóc chứ

- Chẳng phải sao? Cô nghĩ giờ cô quay trở lại đó, cái cô phiền phức còn lại sẽ để yên cho cô sao?

- Hừ, anh còn đủ bình tĩnh để nói vậy được ah? Tất cả là nhờ ơn của anh đấy, ko phải tại anh thì tôi cũng lâm vào tình cảnh “có nhà mà ko thể về”
 - Tôi đâu có nói gì sai nào? Thật sự là cô ko quen tôi ah?
 - Hừ, nếu được quay trở lại vào đêm hôm đó, tôi nhất định sẽ ko gặp anh.
 - Hơ, nhưng vốn dĩ đã được gặp rồi đấy thôi. Ko ích gì đâu, ngày hôm qua đã mãi mãi là của ngày hôm qua rồi, làm gì có chuyện có thể quay trở lại...
 - Anh thật là đáng ghét!
 - Hơ, vậy thì coi chừng đấy, ghét của nào trời trao của ấy...
 - Đấy là việc trời, người trao nhưng tôi cứ ko nhận thì làm sao nào..
 - Nếu thật sự cô có bản lĩnh như vậy thì đã chẳng được gọi là phiền phức... Thôi, tôi đói rồi. Đi ăn với tôi đi! Rồi cãi nhau tiếp.
 - Tôi ko thích.
 - Vậy được, ko thích thì mặc kệ cô. Lạc đường ráng chịu. :)
- Hơ, anh ta lại dám đe dọa tôi ah, dù gì tôi cũng đã chuyển qua đây được hơn 1 năm rồi, đừng tưởng tôi chỉ có biết ru rú ở trong phòng nhé..Tôi biết đường đấy... Ở nhưng mà, đây là đâu....:???
- O này, đợi tôi với..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-noi-do-em-cuoi>